

Giới thiệu Thanh Xuân Cho Anh

Thể loại: sắc, sủng, he, hiện đại

Mấy tháng nay cô không đi làm...chạy xuôi chạy ngược...tiền xe đi lại, lần tiền thuê phòng trọ cũng ngón số tiền không ít...Giờ trong túi cô không biết còn đủ tiền ăn trong phòng một tháng không...Cô sắp chết đói đến nơi...Thì tiền đâu mà khán án...Nhưng bảo cô bỏ cuộc..cam chịu quay về quê, nhìn bọn họ người xã hội đen lấy mất nhà cửa...cô không cam lòng..

Căn nhà đó là thứ duy nhất mẹ cô để lại cho cô..làm sao cô có thể để mất đi như vậy...ở dưới suối vàng mẹ cô sẽ đau lòng....

Vừa đói vừa mệt....nổi uất ức mấy tháng nay...không được bộc phát...

Từ ngày xảy ra chuyện đến nay cô chưa bao giờ khóc..Từ nhỏ cuộc sống cô đã quá nhiều khó khăn...Nên cô lúc nào cũng tập cho mình sự mạnh mẽ...

Nhưng giờ phút này...sự bất lực mệt mỏi đến tận cùng dù sao cô cũng chỉ mới mười tám tuổi..chỉ là cô gái nhỏ cần sự chở che của gia đình.. không phải gồng mình mà sống giữa cuộc đời đầy bão tố này...Nước mắt thi nhau rơi là chả...Giản Bình mệt mỏi ngồi xuống bên góc đường.....gục mặt xuống ômchân khóc nức nở...cô mệt mỏi... thật sự rất mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Kiện ra tòa

Hai tay nắm chặt dây balo...môi hồng cắn nhẹ...khuôn mặt non nớt không giấu nổi căng thẳng đi tới đi lui trước cửa lớn của Tập Đoàn Thiên Kinh...Giản Bình ngẩng đầu nhìn tầng nhà cao vút...ánh mặt trời le lói chiếu vào mắt cô...vô cùng khó chịu..nhưng lòng cô lúc này...còn khó chịu gấp ngàn lần...nổi mệt mỏi chán chường căng tức trong lòng ngực...

Hơn một năm trước chú thím cô về quê, nói rằng gia đình họ đầu tư vào dự án gì đó không đủ tiền...

Nên muốn mượn giấy tờ nhà của cô để đi cầm cố...Đợi khi dự án thành công...trước thời hạn nửa năm sẽ chuộc lại hoàn trả cho cô ngay...Nhưng thời gian đã một năm...Hai người họ không một lần trở về quê...mà cũng không gọi điện...Xem như chuyện vay mượn với cô không hề tồn tại...

Đến khi có một nhóm người đàn ông mặt mày hung tàn đứng trước cửa nhà cô...Đuổi cô ra khỏi nhà...Nói Chú thím cô đã cầm cố cho họ...Nhìn bọn người ăn nói thô lỗ về mặt sát khí vây quanh..Họ còn nhắc đến Kim Thiếu...tức là ông chủ của bọn họ đã cầm cố ngôi nhà này...Bây giờ đến thời hạn...nên họ tịch thu nhà của cô....Lúc đấy mọi chuyện vỡ lẽ cô mới biết ra sự thật...

Không phải chú thím cô đầu tư dự án gì cả mà là đem tiền rót vào cờ bạc....Rồi mượn nợ...Bị xã hội đen đuổi đánh..mới về lập kế mượn giấy tờ nhà của cô để cầm cố trả nợ...

Trời ạ...Lúc đó cô không thể tin nổi...

Dĩ nhiên dù có chết cô cũng cho họ đoạt tài sản của mình...Cô cương quyết..dù bị họ cảnh cáo..hù dọa nhưng không làm lung lay được lòng cô...nhờ sự giúp đỡ của hàng xóm...Mọi người vây quanh giúp cô đuổi bọn người đó ra ngoài...Lúc họ rời đi, họ nhìn cô rồi cảnh cáo..

-"Tôi cho cô thời gian hai tháng để rút khỏi nơi này...Nếu không hậu quả cô tự gánh"

Hai tay Giản Bình nắm chặt lấy nhau...

khuôn mặt cô xanh mét...Từ khi mẹ cô mất ba cô đi lấy vợ khác...họ lại không muốn nuôi cô...Cô đã sống một mình khi cô mười bốn tuổi.....cùng căn nhà này...cũng nhờ hàng xóm xung quanh yêu thương giúp đỡ...Nên bốn năm qua cô mới khỏe mạnh mà lớn lên...

Tuy cuộc sống một mình...nhưng cô không ngại vất vả...buổi sáng đi học...buổi tối đi dạy kèm cho các em học sinh ở thị xã...Mỗi tháng cộng với tiền trồng rau sạch đem ra chợ bán cũng đủ chi tiền học mỗi tháng của cô...Xem như cuộc sống tạm ổn...Vừa thi tốt nghiệp xong cô cố gắng làm lụng kiếm tiền lên thành phố học đại học nhưng giờ lại hấp biến cố như thế này...Chắc là việc học phải gác lại rồi...

Giản Bình mím môi nhìn bọn họ rời đi...cô biết đó chỉ là cách tạm thời...Cô trình báo với cảnh sát...Họ cũng bảo biện pháp bây giờ cô phải tìm gấp chú thím cô...Bắt họ chuộc lại ngôi nhà...Còn không cô phải tìm đủ tiền trả đủ cho bọn họ cho vay nặng lãi...Cô chẳng biết làm gì hơn là tức tốc lên thành phố tìm hai người họ....Nhưng đến khi tìm được rồi thái độ của hai người họ lại thay đổi hoàn toàn...

Họ chẳng hề nói phải trái...

-"Bây giờ tiền ăn chúng tôi còn không có..Tiền đâu mà trả cho cô..."

Giản Bình tức đến nghiêng răng, nghiêng lợi...Đây còn hơn gì cướp tài sản của cô...Mà không một chút chột dạ còn trơ trên nôi năng ngang ngược...Chú cô về mặt hăm hực còn hòa theo thím cô....

"Đi về đi... Mày có tiền thì chuộc về..Còn không đừng ở đây âm i...nhức cả đầu"

"Nếu hai người không tìm cách chuộc giấy tờ nhà về cho cháu...Vậy cháu chỉ còn cách nhờ pháp luật..."

"Đồ khốn...mày đang hù tao à...kiện đi... kiện tao đi hầu..."

Hai người họ không sợ, ngược lại còn tỏ ra thách thức...

Giản Bình tự nhận cô thuộc tuýp người sống rất tình cảm...nhưng một khi cô nói được là sẽ làm được...Thế là chưa đầy một tháng đơn của tòa án đã được gửi đến nhà hai người họ....Khi gặp mặt cô ở tòa về mặt hai người còn không thể tin nổi...Giản Bình lạnh lùng bước vào trong xem như không quen biết họ...

Cả buổi xử án...hai người họ chỉ im lặng và cuối đầu...đĩ nhiên là cô thắng kiện..Tòa xử họ phải chuộc lại giấy tờ cho cô...Còn phải nộp phạt số tiền lớn....Họ gật đầu chấp nhận...

Nhưng khi bước ra khỏi tòa án...Thím cô nhìn cô đầy mỉa mai....khác hẳn bộ mặt trên tòa..

"Cô sống cũng tuyệt tình quá đấy...Haiz..."

làm vợ chồng tôi phải tốn số tiền lớn nộp phạt...Nên giấy tờ nhà chắc là còn lâu chúng tôi mà lấy về cho cô "

"Thím nói vậy là sao?...Vừa rồi trên tòa..thím hứa như thế nào....giờ thím muốn lật lọng "

Chú cô cười cười...

"Mày còn non lắm...hứa là một chuyện làm không là chuyện khác...Có giỏi thì mày khán án đi....À...mà mày cũng ghê thật...dám mời luật sư bên Tập Đoàn Thiên Kinh bào chữa cho mày...Chắc số tiền bỏ ra không nhỏ...giờ còn tiền để khán án không...haha..."

Móng tay Giản Bình găm vào lòng bàn tay.... Những lời nói của ông ta tuy khiến cô vô cùng căm phẫn...nhưng lại hoàn toàn đúng.

Đề đưa họ ra tòa..cô phải lấy toàn bộ số tiền dành dụm để học đại học...thuê luật sư..Cô thật sự cũng không ngờ thuê luật sư của Tập Đoàn Thiên Kinh lại đắt như vậy...Đáng lòng nhất là vừa ra khỏi phiên tòa họ lại trở mặt..

cô như mất chỉ lẫn chày...

Mấy tháng nay cô không đi làm...chạy xuôi chạy ngược...tiền xe đi lại, tiền thuê phòng trọ cũng ngốn số tiền không ít...Giờ trong túi cô không biết còn đủ tiền ăn trong phòng một tháng không...Cô sắp chết đói đến nơi...Thì tiền đâu mà khán án...Nhưng bảo cô bỏ cuộc..cam chịu quay về quê, nhìn bọn họ người xã hội đen lấy mất nhà cửa...cô không cam lòng.

Căn nhà đó là thứ duy nhất mẹ cô để lại cho cô..làm sao cô có thể để mất đi như vậy...ở dưới suối vàng mẹ cô sẽ đau lòng...

Vừa đói vừa mệt....nổi uất ức mấy tháng nay...không được bộc phát...

Từ ngày xảy ra chuyện đến nay cô chưa bao giờ khóc..Từ nhỏ cuộc sống cô đã quá nhiều khó khăn...Nên cô lúc nào cũng tập cho mình sự mạnh mẽ...

Nhưng giờ phút này...sự bất lực mệt mỏi đến tận cùng dù sao cô cũng chỉ mới mười tám tuổi..chỉ là cô gái nhỏ cần sự chở che của gia đình.. không phải gồng mình mà sống giữa cuộc đời đầy bão tố này...Nước mắt thì nhau rơi là chả...Giản Bình mệt mỏi ngồi xuống bên góc đường....gục mặt xuống ômchân khóc nức nở...cô mệt mỏi... thật sự rất mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Gặp nhau

Lúc xe Trương Hải chạy qua cũng là lúc anh thấy tình cảnh này, người đẩy không phải là thân chủ vừa rồi của anh hay sao..Nói đến vụ án đấy lại khiến anh buồn cười..

Anh đương là Tổng Giám Đốc của Tập Đoàn Thiên Kinh, đề mời được anh là cả vấn đề, khách hàng của anh đa số là những người có địa vị cao của giới thượng lưu, tuy vậy không phải có tiền là có thể mời anh biện hộ...

Một điều nữa trong giới luật điều biết, anh không cãi cho kẻ sai..Trường hợp vụ án chiếm đoạt tài sản của cô gái nhỏ này là do một nhân viên của anh đảm nhiệm..nhưng sát ngày ra tòa anh ta lại bị tai nạn...

Nếu muốn theo đuổi vụ án phải chuẩn bị ít nhất tư liệu trong vòng một tháng những vụ án lớn cả mấy năm..đúng một ngày nữa phiên tòa xảy ra nhưng luật sư của cô ấy lại xảy ra chuyện..tuy anh thấy chuyện này đáng nghi ngờ nhưng chuyện đây anh sẽ điều tra sau...chạm vào nhân viên của anh...anh sẽ không bỏ qua cho họ dễ dàng như thế..đó cũng là vấn đề mà anh muốn đứng ra nhận vụ án này...

Tuy vụ án không gì phức tạp nhưng anh biết người đứng sau hai người mang danh chú thím của cô gái kia lại không hề đơn giản..Nếu không cả luật sư cũng dám đụng vào, theo điều tra giấy tờ anh biết cô gái trước mặt chỉ hơn mười tám tuổi..chỉ ở một mình....

Tuy là luật sư bào chữa cho cô..nhưng hai người chưa hề tiếp xúc với nhau..Vì khi phiên tòa bắt đầu anh mới xuất hiện còn làm cả tòa an xôn xao một trận ai cũng ngờ vực nhìn cô gái nhỏ đây..Nhìn cách ăn mặc quê mùa vẻ mặt non nớt ngô nghê của cô tại sao lại mời được đại luật sư như anh.....

Trương Hải nhìn người con gái nhỏ nhắn...

ngồi gục xuống lề đường bờ vai run rẩy...nhìn sơ cũng biết cô đang khóc...

Rồi cô đứng dậy, lau nước mắt..cái mũi nhỏ đỏ ửng nhìn rất đáng yêu..Cô nhóc có khuôn mặt xinh xắn, non nớt trắng nõn, đôi mắt to tròn hàng mi cong vút càng khiến cô thêm ngây thơ...Vóc dáng nhỏ nhắn mềm mại bao bọc trong chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò đơn giản...đúng chuẩn nữ sinh ngây ngô nhưng rất thuần khiết...

Trương Hải bảo tài xế cứ thế lại chậm theo sau cô gái nhỏ...Anh cũng không biết mình bị làm sao chỉ là một chút không đành lòng không yên tâm..đến khi cô lên xe bus

Bây giờ là đi qua đi lại trước tập đoàn của anh, cũng hơn mười phút nhưng lại không vào...

Giản Bình mím môi nhìn cổng lớn Tập Đoàn...Bây giờ cô đi vào trong nói với họ cô không có tiền thanh toán số nợ còn lại có khi nào họ sẽ thừa cô ra pháp luật rồi tống cô vào tù hay không? Cô phải làm sao đây..

nhưng nợ tiền người ta là phải trả...nhưng giờ cô không có tiền thì phải làm sao?

- " Chào cô "

Giản Bình quay qua nhìn người chào mình...Là người đàn trung niên vóc dáng cao lớn toàn thân mặc đồ vest...

- " Chào...chào chú...có chuyện gì sao "

Giản Bình e ngại hỏi nhỏ...

- " Cậu chủ tôi muốn gặp cô, xin mời cô Giản.... "

Nhìn theo hướng tay người đàn ông là chiếc xe sang trọng đang đậu bên đường..Giản Bình nhìn chiếc xe rồi lại xoay đầu nhìn ông chú đang đứng kế bên...

- "Cậu chủ của chú?"

Người đàn ông nhìn cô gật đầu cười nhẹ.

Ông cũng khó hiểu khi Trương tổng bảo ông đi theo cô bé này.Bây giờ mới được tiếp xúc gần..Thì ra cô bé có khuôn mặt lại xinh xắn đáng yêu như vậy càng nhìn càng thu hút người khác...Cái nhũ mày hay đôi mắt to tròn liếc qua liếc lại điều khiến người khác thích thú ngắm nhìn thật là đáng yêu mà...

Cô bé non nớt ngây thơ như thế mà sống giữa thành phố xô bồ này thật là nguy hiểm...Tài xế Ngô gật gù với suy nghĩ của mình...

Giản Bình nắm chặt dây ba lô theo Tài xế Ngô qua đường đứng trước cửa xe nhìn vào...khi thấy người trong xe cô hô lên...

- " Là anh..."

Là luật sư của cô mà..Là người đàn ông đẹp trai lúc đầu còn khiến cô ngẩn ngơ, sau mới biết anh là người Tập Đoàn đưa đến thay thế luật sư lúc đầu của cô...nghe đầu anh ta bị tai nạn...Nhưng người đàn ông trước mặt rất lợi hại nha...chỉ cần à mà không phải nói là độc thoại vài câu đã khiến luật sư đối phương im bặt...

Lúc anh ta đứng trước phiên tòa,khí phách ngời ngời,sự điềm tĩnh nét ôn nhu nhưng đôi mắt như chim ưng bén nhọn dò xét đối phương,lời nói sắc sảo không cho đối phương khe hở phản biện...

Giờ cô mới nhìn rõ mặt người này...

Ồi ! anh ta y như các nam thần trong phim lúc tám giờ thật là quá đẹp trai đi mà...

- "Chúng ta có thể nói chuyện được không?"

Trương Hải nhếch môi nhìn cô gái nhỏ nhìn mình đắm đuối quên cả trả lời. Trương Hải kiên nhẫn nhắc lại...

- "Có được không? "

- "Được..được ạ..."

Giản Bình xấu hổ gầy đầu tha thứ cho cô..dù sao cô cũng chỉ là thiếu nữ mới lớn..tâm hồn vô cùng yếu ớt...

Nên không thể nào cưỡng lại vẻ đẹp trai mà bất phạm trước mắt...

Tài xế nhanh tay mở cửa cho Giản Bình...

Trương Hải ngồi dịch vào trong nhường chỗ cho cô...Giản Bình ôm balo trong lòng...sóng lưng thẳng tắp cả thở mạnh cũng không dám...đầu gục xuống chẳng dám nhìn anh...

Từ lúc cô lên xe Trương Hải lặng im không nói một lời...Cả thân đồ vest màu cà phê sữa toát vẻ ôn nhu cao sang...anh ngồi vắt chân lưng dựa vào thành ghế quan sát cô gái nhỏ trước mắt...

Cô thật sự còn rất trẻ làn da trắng hồng,da thịt non mềm...Cô không phải quá xinh đẹp như những người con gái anh đã gặp...mà là như hoa hồng trắng tinh khiết giản dị nhưng lại thu hút người khác càng nhìn càng thích....

Một cô gái vẻ ngoài nhỏ nhắn yếu đuối lại non nớt một chút sức lực bảo vệ bản thân cũng không có,đứng ra phải giờ phút này phải ngồi trên ghế nhà trường được bảo bọc của người thân..sao lại chật vật khốn khổ nơi thành thị xa hoa này...Anh đoán không lầm nếu anh không giúp đỡ cô...cô sẽ không sớm thì muộn sẽ gặp nguy hiểm, không phải bọn xã hội đen thì cũng những tên bất lương nơi đây cạm bẫy này...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Không đành lòng

Lúc đầu nhìn bóng lưng yếu ớt của cô anh nghĩ đến Tống Linh...

Nhưng bây giờ tiếp xúc gần như thế này...

anh mới biết là không phải...

Vì ở Tống Linh là sự yếu đuối, ngây thơ nhưng đó chỉ là vỏ bọc...Tống Linh rất giỏi hoạt và thông minh vẫn biết bảo vệ lấy mình...

Còn ở cô nhóc này....ngây thơ thì khỏi bàn đến mà còn có sự ngây ngô non nớt...một chút phòng vệ cũng không có....

Haiz...Trương Hải lắc đầu cảm thán từ lúc nào anh lại bao đồng đến vậy...Chỉ là không nỡ rồi không đành...thật là...anh còn không hiểu nổi mình...Nhưng cũng không sao..Nếu Hạ Quân Vỹ dám chứa chấp một Tần Lam mất trí thì anh có là gì....

Giản Bình...thấy xe ngừng lại..cô quan sát thì ra tài xế chở hai người họ đến bờ biển...

Sao lại đến đây nhỉ??

Tài xế Ngô hiểu chuyện bước xuống xe canh chừng...để lại không gian cho hai người....

Trái tim non nớt của Giản Bình hồi hộp không thôi...

- "Em đến Tập Đoàn Kinh Thiên làm gì?"

Trương Hải...lên tiếng cắt đứt bầu không khí im lặng...

Em...em sao?....Anh ta gọi cô là em...Giản Bình bất ngờ cách xưng hô của Trương Hải cô nghiêng đầu nhìn anh...

- "Em thua tôi rất nhiều tuổi...tôi xưng hô vậy có gì sai à? "

Như hiểu được ánh mắt của cô...Trương Hải buồn cười nói tiếp...

- "Trả lời tôi...em đến Kinh Thiên làm gì...muốn khán án...?"

Ừ thì không sai...nhưng hơi gần gũi...

Bị anh hỏi tiếp Giản Bình quên sạch một chút khó hiểu xưng hô của anh lúc đầu mà tập trung vào câu hỏi phía sau của anh...

Cô lắc đầu...về mặt khó xử rồi lại xấu hổ...

- "Không...không phải...tôi...tôi đến để...xin khát nợ...tôi...."

- "Em không có tiền trả? "

Thấy cô xấu hổ gật đầu...Trương Hải thật sự muốn cười to... Trời ạ trên đời này có người đi thuê luật sư biện hộ mà trong người không có tiền...còn dám lựa Tập Đoàn Kinh Thiên của anh nữa chứ...Từ ngày Tập Đoàn hoạt động đây là trường hợp đầu tiên anh thấy...Không biết phải khen cô có lá gan to...hay cô ngây thơ...không biết mình đang đùa với ai...

Thấy Trương Hải nhìn mình chằm chằm không lên tiếng... Giản Bình sợ anh hiểu lầm cô muốn quyệt nợ...Cô quỳnh quáng giải thích...

- "Anh đừng hiểu lầm...Lúc đầu tôi không nghĩ thuê luật sư bên anh lại đắt như vậy...Chỉ tiền đặc cọc cũng gần hết số tiền vài năm tôi dành dụm để học đại học...Nên bây giờ trong người tôi thật sự không còn tiền...Tôi không quyệt chỉ muốn xin cho tôi thời gian mà thôi"

Lời nói chân thành...đôi mắt to tròn rưng rưng đầy tội nghiệp...Nghe cô nói lấy hết tiền dành dụm học đại học để thuê luật sư bên Trương Hải thấy xót xa cho hoàn cảnh cô nhóc....

Đó chỉ là tiền thuê dành cho nhân viên của anh...Nếu thật sự thuê anh...không biết số tiền đấy có đủ đặt cọc không nữa....

- "Có phải kết thúc phiên tòa bọn họ không có ý định trả lại giấy tờ nhà cho em đúng không?"

- "Sao anh biết?"

Giản Bình ngạc nhiên...

- "Nếu họ trả lại em đâu cần ngồi ở góc đường khóc thê thảm như vậy"

Trương Hải thông thả trả lời...

Giản Bình ngó ra.... nhưng cũng không vì vậy mà cảm thấy xấu hổ..

- "Bây giờ tôi không biết phải làm sao...tiền không có họ lại không trả lại giấy tờ nhà...

mà lại còn mang nợ bên Tập Đoàn của anh...Haiz...Nhưng tôi thật sự sẽ không quyệt tiền của bên anh...Tôi chỉ xin vài ngày để xoay sở mà thôi..."

Giản Bình bối rối...hai tay nắm chặt vạt áo...ngước mắt nhìn anh...

- "Em xoay sở bằng cách nào.Còn nữa khi thỏa thuận thuê luật sư...Em và bên Kinh Thiên đã kí hợp đồng.Điều lệ trong hợp đồng.Sau ba ngày phiên tòa kết thúc, khách hàng phải thanh toán đủ cho Kinh Thiên.Em bây giờ là đang quy phạm hợp đồng đấy.Em biết em đang đùa với lửa không.Kinh Thiên là vua giới luật chẳng ai dám đụng vào.Em đang gây thơ hay là ngốc đấy.Làm việc bằng giấy trắng mực đen chẳng ai thương xót em đâu.Khi chú thím em chưa bốc lịch tôi nghĩ em đã sớm vào tù ngồi đêm hôm họ rồi đấy "

Trương Hải kiên nhẫn nêu rõ những điểm trọng tâm cho cô hiểu...

Giản Bình há hốc mồm...hoảng sợ...mắt cũng đỏ lên...

Nhìn về mặt tội nghiệp của cô gái nhỏ..

Trương Hải thờ dài...may mà anh còn chưa nói đến bọn xã hội đen bị cô quậy một trận xem bị pháp luật sờ gáy sẽ không dễ gì bỏ qua cho cô...Nếu không cô nhóc này có lẽ sẽ sợ mà ngất mất...

Cô nhóc hít hít mũi...cắn môi...gục đầu chẳng nói một lời...Giờ cô biết nói gì...Nhưng cô thật sự đến đường cùng rồi...Cô biết tìm ai giúp đỡ này...Ước gì bây giờ có Anh Tiểu Kiệt ở đây...chắc có lẽ anh ấy sẽ không bỏ mặc cô..Nhưng tiếc rằng bây giờ anh ấy ở một nơi rất xa...

- "Tôi có thể giúp em."

Nghe giọng vang trên đỉnh đầu...Giản Bình như không tin nổi...ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Trương Hải...lại nghe anh nói tiếp...

- "Tôi sẽ giúp em thanh toán cho Kinh Thiên...Tức nhiên chủ nợ của em bây giờ là tôi "

Trương Hải cũng thật buồn cười với suy nghĩ của mình...Trước hay sao người cô nợ tiền vẫn là anh...Chỉ khác cô không biết anh là người đứng đầu Kinh Thiên mà là nhân viên bình thường...

"Như vậy...có lẽ không tốt lắm...tôi với anh không...không thân cho lắm...tôi..."

Giản Bình bối rối...mẹ cô đã từng nói không ai cho không mình cái gì bao giờ huống hồ cô với anh chỉ mới gặp nhau lần đầu...

"Vậy em có cách tốt hơn?"

Trương Hải cau mày...

Giản Bình buồn rầu lắc đầu...ánh mắt như con thỏ nhỏ lạc đường rất đáng thương.

"Vậy em còn từ chối...Với lại tôi chưa nói hết...Tôi không giúp không cho em...Tôi đang cần người giúp việc...Em đến nhà tôi làm không công trong vòng một năm...xem như trả nợ cho tôi...Tùy em chọn lựa...tôi không ép"

Nhìn vẻ mặt phân vân của Giản Bình...

Trương Hải vờ không quan tâm...cho cô thời gian suy nghĩ...

Giản Bình cuối đầu suy nghĩ...sau đó cô ngẩng mặt nhìn anh...

"Cám ơn ý tốt của anh...nhưng bây giờ tôi sẽ về quê...tìm cách xoay sở xem sao? Nếu...hết cách tôi sẽ liên hệ với anh được không?"

Cô suy nghĩ kĩ rồi...cô sẽ quay về quê đến nhà Di Trần xin số điện thoại anh Tiểu Giản...mượn ít tiền...dù sao anh ấy cũng như anh trai và rất thương cô...Còn người đàn ông trước mắt...cô với người ta lần đầu gặp...nhờ vả hình như không tốt cho lắm...

"Vậy tùy em...Tôi đưa em ra bến xe"

Trương Hải cũng không miễn cưỡng...Giản Bình gật đầu cảm ơn...

Xe hòa vào dòng người...chẳng mấy chốc đã đến bến xe...

"Cám ơn anh rất nhiều...tôi...tôi đi nha "

Trương Hải im lặng nhìn cô vài giây...môi mím mỉm cười...bỗng anh dịch người tiến về phía Giản Bình...

"Ngồi yên...tóc em dính gì...để tôi xem "

Giản Bình ngớ ra sao đó ngồi im thính thích...Trương Hải lúc này rất gần cô....cô còn cảm nhận được hơi thở của anh...bàn tay anh kéo nhẹ tóc rồi vén gọn vào tai cô...khi ngón tay anh chạm phải vành tai nhỏ nhắn làm cả người Giản Bình run lên...

"Xong rồi...em đi đi"

Nhìn hai má của cô đỏ lên...hàng mi dài run rẩy..Trương Hải rút tay về thong thả mỉm cười...

"Vâng...tạm biệt"

Giản Bình bối rối...vén tóc như còn cảm thấy độ ấm từ ngón tay anh chuyển sang...rồi nhanh chóng bước xuống xe...đi nhanh vào nơi mua vé...

Thấy bóng cô gái nhỏ khuất sau cửa bán vé...Tài xế Ngô mới quay đầu xe rồi đi...

"Cậu chủ...cậu muốn giúp cô ấy "

Vừa lái xe...tài xế Ngô vừa lên tiếng..

"Tôi...muốn biết kẻ đứng sau..Liên hệ với Cary đừng để lạc mất tín hiệu của cô ấy"

Tài xế Ngô gật đầu xem như đã hiểu...nhanh chóng gọi điện..

Trương Hải xoay mặt nhìn ra ngoài từng hàng cây xanh vụt qua...lờ mờ trước mắt anh là khuôn mặt ngây ngô của ai đó...Trước khi cô xuống xe...anh đã gắn chip định vị cô để nghe được những gì đang diễn ra với cô...Anh cũng không biết tại sao mình làm vậy...Ừ thì xem như anh muốn biết kẻ đứng sau gây ra tai nạn cho nhân viên của anh,lấy làm lý do sẽ khiến anh dễ hiểu về hành động của chính mình...Anh biết bọn người đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô...Nhưng nhắm mắt làm ngơ khi cô gặp nạn anh lại không đành lòng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trở lại gặp anh

Khi Giản Bình về đến nhà...trời cũng đã lem nhem tối...Cả thân người như rã rời...cô mệt mỏi mở cửa...bước vào ngồi phịch xuống chiếc ghế mây cũ kỹ....

Đào mắt một vòng nhìn xung quanh ngôi nhà...mà lòng Giản Bình nặng trĩu...cô hít hít cái mũi ngán cho mình không được khóc...

- " Tôi có thể giúp em "

Tự nhiên trong đầu cô vang lên lời nói của một người...hàng mi dài nhìn xuống đôi chân ửng đỏ...Giờ nghĩ lại cô khờ thật...lúc đấy sao cô lại không xin số điện thoại của anh ta...cả tên của anh cô cũng không hề biết...Nếu muốn gặp lại cô liên hệ với anh ta bằng cách nào đây...Giản Bình buồn bã lắc lư chiếc ghế...Hình ảnh Trương Hải.. nụ cười ấm áp của anh cứ lờn vờn trong đầu cô...Giản Bình lắc đầu...miệng lẩm bầm...

- " Mày với anh ta không cùng một thế giới...đồ ngốc à "

Mở chiếc điện thoại trắng đen mà cô dành dụm mới mua được...nhìn thấy đồng hồ đã điểm sáu giờ tối...Giản Bình biết giờ này Di Trần đã đi làm về...Cô nhanh chóng đeo balo vào...khóa cửa nhà...rời đi....

Vừa vào đến sân không thấy ai...Giản Bình đi ra phía sau...đã thấy Di Trần đang lúi húi đẩy xe rửa đầy ắp cỏ xanh vào cái chòi nhỏ sau nhà dành cho bò ăn...

- " Di Trần "

Giản Bình nở nụ cười tươi rói..nhanh tay đẩy phụ....

- " Tiểu Bình...con về rồi à...mọi chuyện sao rồi con "

Người phụ nữ có vóc dáng hơi gầy gò...làn da ngăm...nhìn cô cười nói thân thiện...

Đôi mắt to tròn...đầy sức sống lúc vừa rồi trở nên buồn bã...

- " Di Trần cháu có chuyện muốn nhờ dì "

Nụ cười trên môi người phụ nữ trung niên nhạt dần đi...bà gật đầu nhẹ...

Giản Bình lẩn qua lộn lại...làm cách nào cũng không ngủ được...Cô thờ dài ngồi dậy...ôm chiếc gối vào người...nhìn ánh lửa le lói trong chiếc đèn dầu...mà lòng cô trùng xuống...lời nói ái ngại từ chối của Di Trần giờ này vẫn còn vang bên tai...

- " Tiểu Bình...Dì thật sự xin lỗi cháu...nhưng năm nay năm cuối của Tiểu Giản...Dì...Dì không muốn nó bị phân tâm. Với lại nó nhờ học bổng mới được đi du học...Cho là bên Mỹ nó có làm thêm cũng không đủ tiền giúp cháu...Còn tiền của dì cháu cũng biết rồi đây...năm nay rau màu không được mùa...dì cũng không có tiền để giúp được cháu..Dì thật lòng xin lỗi cháu...Dì.. "

- " Dì à...cháu hiểu mà..tại do cháu suy nghĩ không chu đáo... "

Giản Bình thờ dài...vén tấm rèm che cửa sổ...nhìn ra bầu trời đen kịt ngoài kia...giống như tương lai của chính mình..Từng hơi lạnh của đêm len lỏi thổi vào..làm cả người cô gáy nhỏ run lên...nước mắt nóng hổi cũng nhẹ nhàng lăn dài trên má....

Sáng hôm sau...Giản Bình tiếp tục rời nhà..ra bến xe lên thành phố...cô suy nghĩ cả đêm..

cách duy nhất bây giờ là cô tìm người đàn ông đấy...Chỉ có anh mới có thể giúp cô vượt qua chuyện này..Nhìn về ngoài cửa anh cô biết anh không phải là người xấu...Không phải anh đang cần người giúp việc hay sao..cô sẽ lên đây giúp việc nhà cho anh..

Tuy cô không biết tên và số điện thoại của anh...nhưng anh cũng là nhân viên của Kinh Thiên mà...Chỉ cần vào đấy hỏi, cô tin mình sẽ tìm được anh....

Ngồi trên xe...mà tâm trạng Giản Bình ngổn ngang trăm mối...bỗng nhiên nghĩ đến việc gặp lại anh...tim cô đập nhanh hơn nhiều...

môi hồng nhếch nhẹ...ngây ngô nhìn ra những phiến lá xanh ngoài cửa sổ....

Khí trời hơi oi bức...dòng người từ nhà xe hối hả đi ra...Giản Bình...rảo bước ra khỏi bến xe...cô dọc theo đường thả bộ tìm bến xe bus... nhưng chưa

được mấy bước chân..có một chiếc xe ngừng ngay cô...sau đó cửa mở ra...

Khi Gián Bình chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra...thì trên xe nhảy xuống hai người đàn ông cao to....một người nhanh chóng ôm chặt lấy cô...Gián Bình muốn hét lớn kêu cứu...nhưng chưa kịp mở miệng...một người đàn ông khác đã dùng một chiếc khăn trắng che miệng cô lại...sau đó cô thấy đầu óc quay cuồng...mất hẳn ý thức....một màn đen bao phủ....

Chiếc xe lao nhanh trên đường...những người đàn ông về mặt hung tàn...hướng mắt nhìn về phía cô gái đang bất tỉnh nằm trên ghế....

Một tên trong số đó nhìn thấy vạt áo của Gián Bình bị vén lên...hiện ra ngoài là mảng da thịt ngay bụng trắng muốt...hắn nhìn tiếp xuống phía dưới là cặp mông căng tròn được chiếc quần bó bó sát...cùng đôi chân thon dài...về mặt bí ối...chép miệng cười nói...

"Con nhóc này có vẻ ngon...da thịt non mềm có thể bún ra nước...Chắc...chắc..chỉ muốn cắn một ngụm...xem mùi vị thế nào..."

"A Nhĩ...cóc mà đòi ăn thịt thiên nga...nếu muốn ăn, cũng phải để Kim Thiếu xoi trước...mày đừng có hỗn..."

Một tên mập ngồi phía trước cười cười...

Người tên A Nhĩ buồn bực liếc người đàn ông vừa nói và những tên đang cười nhạo hắn...

"Hừ...chúng mày thì biết gì...Con bé này xinh xắn lại non nớt như vậy...Kim Thiếu chơi còn không đã...khi nào mới đến lượt tao"

"Haha...yên tâm đến khi Kim Thiếu chơi chán cũng sẽ để lại cho mày "

Cả bọn cười rầm rộ...lời nói văng tục không ngừng tuông ra rồi truyền vào tai người đàn ôngđôi mắt dài ôn nhu hằng ngày hiếp lại trở nên sắc lạnh...nhìn ra mặt biển xa xăm....

Bên này bọn đàn ông nghe tên A Nhĩ nói thế cũng dâm tà nhìn vào thân hình mảnh mai, mượt mát của Gián Bình.... cũng phải chặc lưỡi thèm thuồng...Chiếc xe băng băng trên đường vượt lên đường cái lớn...rồi tiến vào ngoại ô...

Nhưng khi chiếc xe cúp cua quẹo sang trái thì bất ngờ phía trước hai chiếc xe khác từ hai hướng chạy đến chặn ngang đầu xe của họ...

Từ trong hai xe...bước ra...đồng loạt gươm súng hướng về phía chiếc xe của bọn chúng.

"Chuyện gì vậy? "

Bọn người bắt cóc Gián Bình cau mày nhìn nhau về mặt tươi cười tắt hẳn chỉ còn lại nỗi hoang mang và hung tàn..nháy mắt ra hiệu cho nhau ứng phó...bọn chúng đưa tay vào túi..trong tư thế chiến đấu sẵn sàng....

Nhưng khi nhìn lại xung quanh xe bọn họ bây giờ điều bị bao vây...những ngòm súng đen điều hướng về bọn họ...

"Mở cửa....nhanh lên "

Lúc này một người đàn ông...lấy chân đạp mạnh vào cánh cửa xe....ra lệnh bọn họ xuống xe...Những tên bắt cóc Gián Bình nghiêng răng...nhìn những tấm thẻ đeo trên cổ bọn người bên ngoài...

"Bây giờ làm sao...là cảnh sát...?"

Tên ngồi vị trí tài xế...hoi hoang mang quay đầu hỏi đồng bọn...

"Lấy con nhò này làm con tinh đi"

Người đàn ông ngồi sau cùng ghé với Gián Bình lên tiếng...

"Mày điên à...Ai lại lấy đá đập chân mình khi chưa hiểu nguyên nhân... Còn ảnh hưởng đến Kim Thiếu....Hay chúng ta cứ xuống xe...bọn họ không có bằng chứng gì sẽ không dám làm gì chúng ta đâu...Còn hơn chống người thi hành công vụ "

Cả nhóm nghe có lý...nhìn nhau gật đầu...đồng loạt xuống xe...giơ tay qua khỏi đầu..lưng khom nhẹ....Khi bước ra khỏi xe...lúc này bọn họ mới nhìn thấy rõ đôi phương....người đứng vị trí trung tâm duy nhất không hề cầm súng hướng về bọn họ...đó là Trình Viện..trưởng phòng cảnh sát điều tra tội phạm...

"Trình trưởng phòng..không biết chúng tôi làm gì phải khiến anh cất công đến đây thế này "

Một tên bên bọn người của Kim Thiếu xoi lời cười nói...

Trình Viện nhếch môi...nhưng không trả lời hắn...anh thông dong bước đến nhìn vào trong xe...rồi mở cửa bé Gián Bình ra ngoài nhìn khuôn mặt xinh xắn, trắng nõn đang say giấc...bên môi Trình Viện hiện lên ý cười...ra hiệu cho cấp dưới...ba nhân viên cảnh sát hiểu ý leo vào trong xe kiểm tra.... Lúc này mới quay sang nhìn những khuôn mặt hung ác nhưng đang dần chuyển sang xanh mét....

- " Có người báo các người bắt cóc một cô gái...xem ra đây không phải là tin đồn..."

- " Không...không phải cô ấy là bà con xa của cậu chủ nhà..nhà tôi... Trình trưởng phòng anh không có bằng chứng...chúng tôi có thể kiện anh tội du khổng đây "

Bọn chúng nhất quyết không thừa nhận...đợi đến khi Kim Thiếu cho luật sư đến bảo lãnh...cảnh sát có thể làm gì được bọn họ...

Trình Viện nở nụ cười lạnh...

- "Ồ...thế à...đưa bọn họ đi...Không có lệnh của tôi...không cho luật sư bảo lãnh "

- " Trình trưởng phòng anh biết luật mà còn làm sai luật...tôi sẽ kiện anh "

- "Đưa đi "

Trình Viện không kiên nhẫn nghe họ nói...

Cả bọn nhanh chóng bị đưa lên xe cảnh sát....

- " Sếp! trên xe bọn họ có chứa vũ khí...và chất gây mê "

Một nhóm cảnh sát sau khi kiểm tra xe...đưa các vật chứng cho Trình Viện xem..

Anh gạt đầu...dặn dò cấp dưới dăm ba câu.. rồi bế Giản Bình ngồi lên xe rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp lại

Xe Trình Viện ngừng ngay bờ biển kế bên chiếc xe Rolls-Royce màu xám đã đậu sẵn...

Trương Hải một thân quần tây đen..áo sơ mi trắng...đáng dấp cao lớn...dựa lưng vào xe, mái tóc bị gió biển thổi hơi rối rồi càng làm vẻ ngoài của anh thêm lãng tử, Trương Hải cười như không cười nhìn Trình Viện...

Khi thấy Trình Viện đi vòng qua mở cửa xe định bế Giản Bình ra...

- " Để mình..."

Trình Viện ngừng lại động tác...tay vừa mở cửa..cũng nhanh chóng buông ra....xoay người nhìn Trương Hải cười cười...né qua một bên nhường chỗ cho anh...

Trương Hải không quan tâm nụ cười cợt nhả của anh ta....khom người bế lấy Giản Bình...cả thân người mềm mại nằm gọn trong vòng tay của anh....mùi hương thiếu nữ hòa cùng gió biển nhẹ nhàng thấm vào hơi thở...làm anh cảm thấy dễ chịu và an lòng....Cảm thấy gió biển hơi mạnh...anh lấy tay úp khuôn mặt Giản Bình vào ngực mình.

- " Cảm ơn cậu..."

Trình Viện không để ý lời cảm ơn của Trương Hải...anh ta chăm chú nhìn cử chỉ rồi hành động ôn nhu của Trương Hải dành cho người con gái đang ngủ say trên tay...

- " Động lòng "

Trình Viện nghiêng đầu nhìn Trương Hải...

Đây cũng có thể xem là câu hỏi hoặc là câu khẳng định...

Trương Hải nhìn xuống Giản Bình...vì bị chụp thuốc mê...cô ngủ rất say...hàng mi dài cong vút..tạo thành bóng râm dưới mi mắt...Đôi má trắng mịn phớt hồng...cái miệng nhỏ nhắn...đỏ mọng hơi nhếch nhẹ nhìn rất đáng yêu...Khi ngủ của cô càng thêm non nớt và trong sáng...một vẻ an nhiên khiến người khác yêu thương...

Động lòng sao?

Anh cũng không rõ lắm...chỉ biết khi nghe tin cô bị bắt cóc...lòng anh cảm thấy bất an pha lẫn một chút lo lắng...Khi nghe những lời tục tĩu của bọn người bắt cóc...máu anh lại sôi lên...chỉ muốn cắt ngay lưỡi của bọn chúng làm mồi cho cá...

" Cô ấy là thân chủ của mình "

Ánh mắt vẫn còn khóa chặt khuôn mặt của Giản Bình...Trương Hải điềm nhiên trả lời...

Không thừa nhận hay phủ nhận...mọi thứ hãy để thời gian trả lời...

Trình Viện nhún vai...anh quen biết Trương Hải hơn mười năm...hơn ai hết anh rất rõ tính tình của Trương Hải...Nhìn vẻ ngoài ôn nhu...ấm áp...phong thái đĩnh đạc ấy...là cả một con người thâm sâu khó lường...Nói dễ hiểu Trương Hải là một con hổ biết cười...

Với bạn bè thân thiết anh sẽ không tính toán điều gì...Còn lại anh rất thờ ơ và lạnh nhạt. Một điều đặc biệt chờ đợi mà đặc tội với Trương Hải...nụ cười ám áp đầy sẽ giết bạn chết lúc nào không hay biết...

Cô gái nhỏ này có thể khiến Trương Hải quan tâm là một điều khiến Trình Viện bất ngờ...Về ngoại tuấn dật và cả gia thế đồ sộ chỉ nhắc sơ cũng khiến khối khuê nữ danh giá phải đồ ẹp...Chưa nói đến sự nghiệp và những tiếng vang lừng danh trong ngành luật của anh...cũng khiến nhiều người trong giới thượng lưu phải ngả mũ muốn được một chàng rể quý như Trương Hải.

Nhưng anh vẫn dừng dừng không mần đến...nhiều lúc bọn Dương Phong còn trêu anh là cong không phải thẳng...Trương Hải chỉ cười nhạt không trả lời...Nhưng so với bọn người Dương Phong...Trình Viện tự tin mình biết rõ về người bạn này hơn họ...vì dù sao anh và Trương Hải cũng quen nhau từ hồi học cấp ba..

Anh biết Trương Hải thường giữ khoảng cách với phái nữ...vì anh không muốn họ hiểu lầm...rồi để tự tổn thương chính mình...

Thời cấp ba còn đi học hai người bọn họ có một sư muội tên là Triều Vân...cô gái đấy rất xinh đẹp là hoa khôi trường họ bấy giờ lại rất thông minh...Nhưng tâm tư tình cảm của cô điều đặt lên người Trương Hải...Trương Hải thời đó như chàng hoàng tử trong mơ của các nữ sinh trong trường...

"Hoa roi hữu ý..nước chảy vô tình "

Câu nói này có thể nói về mối quan hệ của hai người họ...Trương Hải một mực xem Triều Vân như em gái...chăm sóc thương yêu...hai nhà lại có giao tình trên thương trường...Triều Vân thì lại xem mọi hành động ân cần của Trương Hải mà động lòng và sinh tình dẫn đến hiểu lầm ngày càng trầm trọng...Lúc đấy cả trường ai cũng nghĩ hai người họ là một đôi...cả gia đình hai bên điều nghĩ thế...Đến khi Triều Vân lấy hết can đảm tỏ tình...lại bị Trương Hải thẳng thừng từ chối...cô đau lòng đến đi sống lại...tìm cách quên đi Trương Hải...Triều Vân ra nước ngoài du học và ra trường cô định cư làm việc tại Mỹ đến nay cũng đã bảy năm...

Trương Hải cũng như hiểu được tình bạn thân thiết bị rạn nứt một phần là do cách cư xử không rõ ràng của mình...Từ đó trở đi anh luôn giữ khoảng cách và thái độ nhất định với các mối quan hệ khác phái...Hành động của anh khiến người lớn Trương gia buồn rầu lo lắng không thôi...

Vì thế khi thấy trường hợp của Giản Bình khiến Trình Viện không nghi ngờ thì phí mười năm làm nghiệp vụ điều tra của chính mình quá rồi...

" Bọn người đấy giao cậu giải quyết "

Trương Hải cắt ngang dòng suy nghĩ của Trình Viện...

" Yên tâm...mình nắm bắt bọn người của Kim Gia từ lâu rồi...Cái tên Kim Chính đấy...lần này mình sẽ chơi với hắn đến cùng.Mình đi đây...còn nhiều việc chờ mình giải quyết "

" Ừ "

Trình Viện nhanh chóng lên xe rời đi...

Trương Hải cup mắt nhìn người trong lòng...môi khẽ nhếch nhẹ...bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ những sợi tóc mây bị gió thổi loạn trên đôi má cô gái...

Giản Bình mơ màng xoay người...cô không biết mình ngủ bao lâu...nhưng cả cơ thể rất mệt...dù ý thức đã có nhưng mắt chẳng muốn mở mắt ra tý nào...cô cảm thấy mình đang nằm trên vật gì rất êm,lại rất dễ chịu...

Lúc này Trương Hải bị cô cọ tới cọ lui trên người mà cả người ngứa ngáy....anh nhìn xuống cô nhóc mắt nhìn nghiêng đang nằm trên đùi mình...cô xoay người úp cả khuôn mặt vào bụng anh....đôi tay mềm mại nhỏ nhắn còn không yên phận choàng qua ôm lấy thắt lưng của anh...Đây cũng là lần đầu tiên anh để một người con gái ngủ trên người mình...anh không bài xích ngược lại còn thích cảm giác mà cô mang lại...thích ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt xinh xắn của cô mà không hề biết chán....

Trương Hải lấy tay xoa xoa mặt Giản Bình...thấy cô nhột nhột cau mày...chu mũi đẩy tay anh ra...Trương Hải thích thú bật cười càng thêm đùa dai...từ xoa chuyển thành béo má cô...Nhìn đôi mày thanh tú cau lại...môi đỏ chu lên bất mãn...Trương Hải nhìn chăm chăm vào cái miệng đang hé mở...tự nhiên anh có một suy nghĩ...muốn hôn lên đó... Anh lại không nghĩ ngợi gì...làm vậy không đúng hay suy nghĩ của mình lại đi quá giới hạn....Mà lại rất tự nhiên

thực hiện những gì mình nghĩ...

Trương Hải khom người nhẹ nhàng hôn nhẹ lên môi Giản Bình chỉ là phớt nhẹ... cảm giác như có luồng điện chạy qua não và tụt lại ngay tim anh...môi cô mềm mại vô cùng.

Hương thơm trên người cô nhẹ nhàng thoang thoảng xộc vào mũi vào tràn ngập cả hơi thở anh...Bàn tay ôn nhu vuốt ve môi mềm của cô gái nhỏ...Không kìm lòng đợi anh một lần nữa tìm kiếm môi cô...nhưng còn cách chưa đầy một xăng ti mét...

Bỗng Giản Bình mở mắt ra...nhìn đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu...thay vì chột dạ với hành động hôn trộm của mình...Trương Hải lại tinh bơ mỉm cười vuốt nhẹ mi tâm của cô...

- "Em tỉnh rồi...cảm thấy thế nào?"

Giản Bình nghe tiếng nói bên tai...cô vẫn không có phản ứng...vẫn thần thờ nhìn anh cũng không phát ra khoảng cách hai người lúc này có bao nhiêu là mập mờ...

Mắt đẹp chớp nhẹ mấy cái để xác định người trước mặt...Trương Hải cũng rất kiên nhẫn...chờ đợi cô lấy lại sự tỉnh táo....Từng chuyện trong đầu hiện ra một chuỗi dài được kết nối...và đến khi cô bị hai người đàn ông bịt khăn vào miệng...cô không còn nhớ bất cứ điều gì nữa....Nhưng sao bây giờ cô lại ở cùng anh...Giản Bình cảm thấy đầu vẫn còn choáng váng....

- "Sao...anh..anh lại ở đây?"

Giọng cô khàn đặc...có lẽ vì cô ngủ quá nhiều...

Trương Hải không trả lời...cầm lấy chai nước...đỡ cô ngồi dậy...cho cô uống từng ngụm...Giản Bình cảm thấy cổ họng mình khô ráp nên cô không từ chối...ngoan ngoãn dựa trong lòng anh uống từng ngụm nước...dòng nước lạnh lạnh làm Giản Bình cảm thấy dễ chịu vô cùng...đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hôn

Giản Bình cảm thấy cổ họng mình khô ráp nên cô không từ chối...ngoan ngoãn dựa trong lòng anh uống từng ngụm nước...dòng nước lạnh lạnh làm Giản Bình cảm thấy dễ chịu vô cùng...đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn hẳn...

Khi cổ họng được làm dịu lại...Giản Bình nấp máy môi... tiếng nói cũng trở nên trong trẻo hơn.

- "Sao chúng ta lại ở cùng nhau...chẳng lẽ anh..cũng..."

Chẳng lẽ anh cũng bị bắt cóc giống cô...ý nghĩ đó vừa lóe lên...cô ngay lập tức bác bỏ....

- "Em còn nhớ chú Ngô không? Tài xế của tôi "

Trương Hải cắt ngang lời nói của cô...bàn tay rất tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Giản Bình...không hề có ý định buông tay...

mà cả cơ thể Giản Bình vẫn còn rất mệt, nên cô cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ muốn dựa vào anh cho dễ chịu...

- "Nhớ ạ..."

Trương Hải gật đầu...nói tiếp... giọng điệu rất tự nhiên...từ tốn...

- "Chú ấy đưa một người bà con ra bến xe...đúng lúc gặp em bị bắt cóc...chính chú ấy đã cứu em "

Mặt không biến sắc, tai không đỏ.... Trương Hải vạch ra kịch bản hợp tình hợp lý...cho lời nói dối của chính mình...

Cô nhóc này quá non nớt lại trong sáng...anh không muốn đem sự thật mà cô đang vướng phải...nói cho cô biết..

Tuổi đời cô quá nhỏ...sống cảnh cô cút một mình đã quá đáng thương...lại còn bị chính người thân dần dần cướp nhà....Cho nên anh không muốn nói ra những chuyện xảy ra hôm nay với cô...sẽ khiến cô hoảng sợ và hoang mang thêm mà thôi.....lại chẳng giải quyết được gì.

Từ giây phút bé cô ra khỏi xe của Trình Viện...Anh đã có một quyết định chính bản thân mình cũng lấy làm khó hiểu...Anh muốn chờ che..bảo vệ cô....anh muốn chăm sóc...muốn được ôm thân thể cô vào lòng...muốn được béo má khi cô ngủ...muốn được bắt nạt cô...

Còn muốn được hôn cô...không chỉ khi cô ngủ mà là mọi lúc mọi nơi...Và muốn có được trái tim của cô...Giấu cô làm vật sở hữu riêng của mình...Cho cô có một cuộc sống bình yên...không sầu muộn hay vất vả...sống đúng lứa tuổi của chính mình.

Anh không biết vì sao mình lại có những suy nghĩ này, nhưng nó lại vô cùng mãnh liệt...

- "Thì ra là vậy...Nếu không có chú ấy...bây giờ tôi thật sự không biết mình sẽ ra sao..Nhưng vì sao bọn họ muốn bắt cóc tôi "

Cô gái nhỏ non dạ...vừa nghe là tin ngay...không một chút nghi ngờ....khuôn mặt nhỏ nhăn lo lắng..bất an...

- "Tôi cũng không biết...có thể đây là bọn người chuyên buôn bán phụ nữ...Nhưng em trở lên thành phố làm gì? Em có tiền thanh toán cho Kinh Thiên rồi sao?"

Trương Hải chăm chú nhìn khuôn mặt còn hơi mệt mỏi của Giản Bình....trả lời cô qua loa...anh nhanh chóng chuyển qua chuyện khác...cho cô quên đi nỗi sợ hãi...

Giản Bình nghe anh hỏi thế...mới sực nhớ ra lý do mình lên thành phố...hàng mi dài run nhẹ...nhìn anh lắc đầu..đôi má ửng hồng...

giọng lí nhí mang chút ngại ngùng...

- "Tôi...tôi quay lại vì...tôi muốn gặp anh...Lần trước anh nói anh có thể giúp tôi...Vậy bây giờ anh còn muốn giúp tôi không...?"

- "Tôi sẽ giúp em...nhưng tôi sẽ đổi điều kiện khác "

Bàn tay Trương Hải rất tự nhiên nhẹ nhàng áp vào mặt Giản Bình...ngón cái mon trớn khuôn mặt trắng mịn của cô...đầu còn khom nhẹ..khoảng cách hai người cách nhau rất gần..khi nói chuyện hơi thở sẽ phả vào mặt đối phương...

Bây giờ Giản Bình mới phát hiện khoảng cách hai người biết bao mờ ám...Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mang chút tình tứ của anh, khiến tim Giản Bình đập nhanh từng hồi...Cô cố gắng ngồi dậy...nhích ra giữ khoảng cách với anh...Trương Hải liếc nhẹ động tác của cô...anh thu tay lại khiến cả người Giản Bình ngã sấp vào ngực anh...

- "Ngồi yên... em vẫn còn chưa khỏe hẳn..."

Giản Bình ngẩng đầu...mở to mắt nhìn anh đầy ngỡ ngàng...đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông như vậy...cả người anh toát ra mùi hương nam tính...

khiến người khác run động không thôi..

Nhìn cô bé miệng hé mở nhưng vì căng thẳng chẳng nói lời nào...mở to mắt nhìn mình....Trương Hải mà mãnh càng kéo sát người cô lại khiến hai người ép sát vào nhau....

- "Điều kiện của tôi là..Em phải làm bạn gái của tôi "

Cả thân người Giản Bình run lên..há hốc miệng...tai cô ù ù....Cô có nghe nhầm không nhỉ...Sao anh lại muốn cô làm bạn gái anh...

Chẳng lẽ anh thích cô...không phải..hai người họ mới gặp nhau có hai lần..Với lại cô quê mùa thế này...chẳng hề xứng đôi với anh chút nào...

- "Sao không trả lời tôi...Em có đồng ý không?"

Trương Hải bá đạo..đòn ép cô gái nhỏ...

- "Tôi..."

Thật sự Giản Bình không biết trả lời thế nào...nghe đề nghị của anh..trước nhất cô thật sự hoảng hốt...tim cũng run lên...nhưng lại có một niềm vui len lỏi vào từng tế bào...khó thoát thành lời...

- "Em có bạn trai?"

Về mặt Trương Hải đành lại...làm Giản Bình hơi sợ..cô rụt cổ nhanh chóng lắc đầu...

- "Không có "

Lúc này mặt Trương Hải mới dịu đi...anh nhếch môi, tiếp tục dụ dỗ mang tính chiếm hữu không cho cô từ chối...

- "Tốt...Vậy từ nay em sẽ là bạn gái của anh... "

Thật sự cô bị anh làm cho u mê thật rồi...đầu óc chệnh choáng...cô lại nghe chính tiếng mình vang lên...

- " Anh thích tôi sao?"

Giọng cô nhỏ nhẹ...non nớt mang chút trẻ con....vang lên bên tai anh...khiến người khác yêu thương...

Không ngờ Giản Bình hỏi mình câu hỏi này...Trương Hải đầu tiên là bất ngờ sau đó anh mỉm cười...cụng trán vào trán cô...chóp mũi còn cạ vào chóp mũi nhỏ nhắn của cô...làm cả mặt Giản Bình nóng ran...

- "Vậy em có thích tôi không?"

Anh quàng vắn đề sang cho cô...Giản Bình nghiêm túc suy nghĩ...rồi nhẹ giọng...

- " Tôi không biết...nhưng tôi không chán ghét anh...."

- " Đấy cũng là suy nghĩ của anh....Vậy chúng ta thử tìm hiểu nhau nhé "

Câu trả lời của anh...làm lòng Giản Bình không vui cho lắm...Một con cừ non như cô làm sao hiểu được lòng dạ của gã cáo già trải đời như Trương Hải...

Cô buồn bã còn đang suy nghĩ...bỗng cảm nhận môi mình bị mút nhẹ....Trương Hải mút lấy môi cô rồi thả ra....

Giản Bình hoảng hốt lấy tay che miệng lại,trợn mắt nhìn anh tỏ cáo như không thể tin được.Trương Hải buồn cười kéo tay cô xuống đề cô xuống ghế,không cho cô có thời gian từ chối....

Anh nhanh chóng phong bế miệng cô, mút mát nhẹ nhàng làm cả người Giản Bình như tê liệt, tay chân thì vô dụng đầu óc trở nên trống rỗng, tê liệt hoàn toàn.....

Bé con ngây ngô chẳng biết làm sao hé miệng thở dốc...Trương Hải lợi dụng thời cơ đưa lưỡi vào trong phiêu du...mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô...Ôm lấy mặt cô say mê mút mát nụ hôn ngày càng sâu..

Lần đầu tiên bị hôn Giản Bình ứ ứ...cả khoang miệng lẫn mũi, điều tràn ngập hơi thở của anh...

Trương Hải cảm nhận người trong lòng mềm nhũn, hương vị của cô quá đồi ngọt ngào anh ngày càng thành thạo,nhẹ nhàng hơn đến khi mặt Giản Bình đỏ bừng, anh mới luyến tiếc rời khỏi môi cô...đôi mắt to tròn phủ lớp sương mỏng trông cô vô cùng xinh đẹp nằm thừ ra nhìn anh...

Trương Hải khiêu khích lấy đầu lưỡi vẽ quanh vành môi hôn vài cái lên cái miệng đang hé mở, bật cười thích thú trêu đùa....

- " Xem như đóng dấu.Từ giờ em là của anh,biết không hả? "

Giản Bình ngẩn ngơ chẳng thốt nên lời...

ngây ngô nhìn anh đắm chiêu đôi má ửng hồng đôi môi ửng đỏ sung nhẹ bóng loáng...

Như dự người ta phạm tội, Trương Hải cũng lần đầu phải lòng một người anh luôn thuận theo tự nhiên..

Cứ thế cuối xuống tiếp tục mút mát cái miệng nhỏ nhưng lần này anh rất nhẹ nhàng từng chút một cho cô cảm nhận tình cảm của hai người...

Từng cơn gió biển thổi mạnh nhưng trong xe không khí ngày càng nóng lên...

Con thỏ nhỏ mới biết sự đời...cứ như vậy bị cơn sóng xám bắt nạt rồi nhốt làm tù binh không hề hay biết....Người đàn ông mạnh mẽ mà bá đạo..ôm chặt người con gái vào lòng...thân mật trao nhau từng hơi thở...

sưởi ấm cho nhau...quên cả thế giới bên ngoài...ánh hoàng hôn xé chiếu bao phủ rực rỡ... khung cảnh càng thêm lãng mạn...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sống chung

Chiếc xe Rolls-Royce màu xám...yên ả chạy trên đường..Trương Hải tay cầm bánh lái...

lòng vui vẻ nên từ ánh mắt cho đến từng cử chỉ trên khuôn mặt đều toát lên niềm vui khó tả...Khi ngừng chờ đèn đỏ...Trương Hải quay sang nhìn cô nhóc đang ngồi thần thờ...mắt vô hồn nhìn về phía trước..đôi môi hồng hơi mím nhẹ còn chút sung.... Từ lúc hai người thân mật cho đến giờ...cô vô thức rơi trạng thái mê mang như thế này...Anh cũng biết mọi thứ đến quá bất ngờ cô rất cần thời gian để tiếp nhận...Nên anh cũng không hỏi thúc mà chỉ im

lặng quan sát cô mà thôi...

Giản Bình hết nhìn đường...rồi quay sang nhìn cảnh vật xung quanh...hoặc nhìn xuống chân mình...tuyệt đối cô không dám nhìn anh...nhất là khi đối diện với ánh mắt sâu thẳm nóng bỏng của anh...Còn nụ cười mê người kia, khiến người khác muốn đắm chìm khó thoát ra được..

Cô biết mình không có tiền đồ...chỉ mới biết anh thôi...đã muốn đắm sâu vào hồ tình của anh...nụ hôn đầu còn bị anh cướp mất...

Những nơi nhạy cảm kín đáo trên người cô lúc vừa rồi đều bị anh sờ qua...thật là xấu hổ và mất mặt chết đi được...

Khi đối diện với anh cô luôn bất lực trở nên mềm yếu...Những gì mới mẻ đầu đời, anh điều cho cô cảm giác lạ lẫm khó nói nên lời...Bỗng nhiên cô có một suy nghĩ...cảm thấy may mắn vì người đó là anh...nhưng dù sao cô chỉ mới hơn mười tám tuổi thôi...

Trong một ngày lại có nhiều thứ thay đổi khiến cô cảm thấy không thật....

"Chuyện giấy tờ nhà em giao cho anh..Anh hứa sẽ không để em mất ngôi nhà đó..Còn việc khán án...Em nên quên đi vì Chú Thím em là những con bạc đã đến đường cùng...có đưa họ vào tù em cũng không lấy lại giấy tờ nhà...Nhưng anh có thể giúp em tống họ vào tù cho hả con giận "

Trương Hải cắt ngang bầu không khí im lặng...Anh vừa chạy xe vừa quay sang nhìn cô...bàn tay còn không yên phận nắm lấy bàn tay non mềm đang đặt trên đùi của cô...Giản Bình hết hồn muốn rút tay về...lại bị Trương Hải nắm chặt...nhìn lên ánh mắt không vui...mày hoi cau lại của anh...Giản Bình thờ dãi trách mình vô dụng..yên phận để anh nắm...mân mê da thịt cô....

" Không cần bỏ tù họ đâu anh...Họ mà ở tù sẽ không ai lo cho Tiểu Bối "

Tiểu Bối chính là em họ của cô, nhỏ hơn cô đến bảy tuổi..Cô không muốn vì một chút tức giận của chính mình...khiến em họ cô cũng phải sống những ngày côi cút như cô...Nhưng có bỏ tù hai người họ...cô cũng không lấy lại được nhà...

Trương Hải chạy xe vào nhà xe ở khu chung cư...sau khi tắt máy...anh không xuống xe...mà kéo cô qua...hôn lên khoe miệng cô...Mặt Giản Bình đỏ bừng...muốn rí ra máu...cô thật sự chưa quen cho lắm những hành động thân mật của anh...Nhìn về mặt lúng túng của cô...Trương Hải nâng cằm cô lên...

" Em không hận họ hại em ra nông nổi như vậy sao?"

Anh vốn nhìn không lầm người...nhóc con của anh vốn thật thà lại rất lương thiện...

Nhưng sự lương thiện, đôi lúc cũng là yếu điểm có thể gây hại và thiệt thòi cho cô...

" Hận chứ...Nhưng em không muốn Tiểu Bối giống như em..."

Đôi mắt to tròn hiện lên sự cô đơn...đau lòng..khiến tim của Trương Hải thắt lại...anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng...còn hôn lên mái tóc đen mượt...

" Từ nay em đã có anh,không phải một mình nữa,biết không?"

Mắt cay xè Giản Bình cảm động vì câu nói của anh...cô nghẹn ngào ngẩng mặt nhìn anh hít mũi, đỏ mắt gạt đầu...

Nếu ông trời xót thương cho cô bao nhiêu năm qua mà ban anh đến để chia sẻ cùng cô...Vậy nếu đã bắt đầu cô sẽ học cách chấp nhận...biết đâu có anh lại là may mắn...

Trương Hải không đưa cô về biệt thự của Trương gia hay biệt thự của anh tại ngoại ô...mà là ngôi nhà cao cấp ở khu chung cư lớn giữa lòng thành phố...Trương Hải nắm tay dắt cô bước vào thang máy...thang máy chạy lên tầng sáu...khắp hành lang vắng hoe người....Đứng trước cửa nhà...nhìn người đang đứng ngay cửa.

" Em vào đi "

Giản Bình cởi giày để lên tủ, rồi theo Trương Hải bước vào trong...

Căn hộ vô cùng sang trọng và đẹp mắt...hai màu chủ đạo tương phản cả phê và màu trắng tạo cho không gian ấm áp mà không kém phần nổi bật.....Cô không biết người thành phố như thế nào nhưng với cô đây giống như một thế giới khác của cô vậy...mọi thứ vật dụng của căn hộ này điều vô cùng cao cấp...Khiến người khác phải choáng ngợp...

Trương Hải nhìn cô gái nhỏ, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây...quan sát xung quanh mặt cũng ngốc ra...Cũng may anh đưa cô đến căn hộ này...Đây là căn hộ anh mua hai năm trước để khi nào bận bịu công việc có nơi để nghỉ...Còn những nơi khác hay biệt thự của anh chắc sẽ hù dọa cô nhóc này mất...

" Đứng ngốc ra đó làm gì... "

Trương Hải rất tự nhiên nắm tay cô ngồi xuống ghế sofa...

" Làm luật sư thật nhiều tiền nha "

Giản Bình thật thà cảm thán...còn sờ sờ chiếc ghế lót dưới móng...thật là êm...Ồ dưới quê cô toàn ngồi ghế gỗ...ngủ giường gỗ...

Trương Hải buồn cười với suy nghĩ và hành động của cô...Anh béo má cô...

"Ai nói em thế?"

Theo anh kinh doanh đa quốc gia như ba người bạn của anh mới giàu...Còn làm luật sư muốn giàu điều đầu tiên là phải giỏi...

Đừng mang tiếng học luật mà ra trường chỉ có cái bằng mà không được gì thì suốt đời cũng như một nhân viên văn phòng.

"Không phải mọi thứ từ anh nói lên tất cả sao..Anh có xe sang nhà đẹp....Không giàu thì là gì?"

Giản Bình chu môi...nhất to nhìn Trương Hải...nhìn khuôn mặt non nớt trắng hồng trước mắt... trái tim lạnh nhạt bao nhiêu năm của anh....từng giây từng phút bị nhóc con này làm cho mềm mại từng chút một...

Trương Hải thở dài...thì ra vương phải lưới tình là thích mọi thứ từ người ấy, không cần biết lí do...giống như sự bắt đầu...vô cùng tự nhiên...

Mọi hành động nhỏ nhất, cử chỉ ngây ngô của cô....cũng khiến anh yêu thích...Không phải ai thúc ép mà là do cảm giác con tim mang lại...Anh còn phát hiện giữ anh và cô mỗi lần tiếp xúc thân mật phản ứng hóa học lại rất mãnh liệt...Anh còn nhớ một đoạn trích trong một bài báo anh đã từng đọc qua giờ nghĩ lại mới thấm

"Giống như một điều kỳ diệu. Bốn ánh mắt nhìn nhau. Cảm xúc khuấy động. Và hai tâm hồn ẩn sâu bên trong kết nối. Bạn có thể cảm nhận một thứ hoá chất trời dấy trong tim và lan toả tới mọi ngõ ngách của cơ thể."

Anh chưa bao giờ có cảm giác rung động hay có phản ứng sinh lý với bất cứ cô gái nào như thế này... Càng tiếp xúc anh phát hiện cô nhóc này rất ngây thơ...thật thà và chất phác, nghĩ gì nói đó..không vòng vo hay hoa mỹ...mọi thứ từ cô cho anh cảm giác thoải mái nhẹ nhàng khi bên cạnh...

"Ừ...vậy em thích giàu,thì học làm luật sư đi "

Trương Hải sợ ngồi ngắm cô một chút nữa mình sẽ nổi lên thú tính...lại làm bé con này sợ như lúc trên xe...anh phải từ từ...nhẹ nhàng tập cho cô làm quen..đến khi cô hiểu được quen thuộc mọi thứ...

Trương Hải đứng dậy cởi áo khoác...chỉ thuận miệng nói ra trêu chọc cô, nhưng qua đầu óc bé bỏng của Giản Bình là một chuyện hết sức to lớn...

Cô cảm thấy rất hợp với cô...chẳng phải từ nhỏ cô làm gì cũng thích sự công bằng hay sao? Nếu cô theo ngành luật nếu không là luật sư giỏi thì cô cũng sẽ là người tư vấn pháp luật cho các công ty lớn...Vừa có tiền lại đúng sở thích...Oa!! không ngờ người đàn ông trước mắt chỉ mới gặp đã giúp cô đã thông tư tưởng bấy lâu nay...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cảnh đẹp

Trương Hải thấy Giản Bình lại ngây ngốc chìm đắm trong suy nghĩ của mình...Anh ngao ngán thở dài..cô nhóc này lúc nào cũng ngây ngô như thế, hèn gì bị lừa nguyên ngôi nhà cũng không hay biết...

"Đi thôi...Anh đưa em lên xem phòng "

"Dạ "

"Em biết nấu ăn không..tạm thời người giúp việc của anh xin phép về quê...chúng ta sẽ tự túc một thời gian?"

Trương Hải thông thả vừa đi vừa chỉ cô mọi góc ngách trong nhà...

"Biết ạ..Mọi người dưới quê ai cũng khen em nấu ăn ngon hết..còn nói ai sao này lấy em sẽ rất hạnh phúc..."

Giản Bình vừa nói vừa cười toe toét...lời cô nói là thật tình...dưới quê mọi người lớn tuổi ai cũng rất thích cô...Họ đều khen cô ngoan...nấu ăn lại ngon...lại rất hiểu chuyện...nhà ai cưới được cô là hạnh phúc...người đàn ông nào gặp được cô là may mắn...

"Ui da...Sao anh đứng lại mà không báo trước..."

Nghe cô nói thế Trương Hải xoay người đứng lại...Giản Bình đi đến đâm sầm vào lồng ngực của Trương Hải...Anh rất cao...nếu cô đoán không lầm anh phải cao hơn 1m85...cô cao 1m65 không tính là quá thấp nhưng khi đứng bên cạnh Trương Hải cô trở nên nhỏ bé....

Trương Hải đưa tay ôm lấy eo Giản Bình...mùi hương thiếu nữ thanh mát xộc vào mũi anh...làm đầu óc Trương Hải mơ hồ...Giản Bình bị anh ôm chặt...cô ngẩng mặt nhìn anh...đôi mắt ngày thơ chẳng hiểu sự đời khiến Trương Hải cảm thấy không nỡ...Anh thờ dài...nhéo mũi cô...

"Em đi phải nhìn đường chứ..."

Anh mỉm cười nhìn cô nhưng cánh tay có vẻ...không muốn buông ra...Giản Bình cục cựa người...lấy tay chống lên ngực Trương Hải...tạo khoảng cách với anh...miệng lắp bắp...mặt ửng hồng càng khiến Trương Hải muốn ôm chặt hơn...

"Anh...anh buông em ra..."

"Anh sẽ không để bọn họ có được hạnh phúc đó đâu"

Giản Bình ngây ngốc mấy giây sao mới hiểu lời anh nói...cô cuối đầu...mặt ửng hồng...

miệng cười tủm tỉm...đến khi được anh mở cửa dắt vào phòng...mà lòng cô ngọt ngào không dứt...

"Đây là phòng của em...còn đây là phòng tắm...Một lúc nữa sẽ có người đem đồ dùng cá nhân và quần áo cho em thay...ngày mai anh sẽ dắt em sắm sửa thêm mọi thứ..."

Trương Hải kéo rèm mở cửa...cho không khí thoáng đãng...khi quay qua thấy cô nhóc đang nhìn trái rồi nhìn phải...nhưng mắt cô lại ửng đỏ...

"Sao thế?"

Trương Hải kéo cô ngồi xuống giường...ôm mặt cô gắng hỏi...

"Cám ơn...cám ơn anh rất nhiều "

Cô gái nhỏ lại mũi lòng...anh giúp cô trong lúc khó khăn...còn đối xử với cô vô cùng tốt...làm sao cô không cảm động cho được...

"Đồ ngốc...em mà khóc là anh sẽ hôn em đấy "

Trương Hải...lau nước mắt cho cô...sao anh lại không hiểu cô nghĩ gì chứ...nhưng anh không thích thấy cô khóc...nước mắt của cô khiến anh cảm thấy phiền muộn và đau lòng...

Giản Bình quên ngay cảm giác buồn phiền...Nghe anh nói mà sợ hãi...lau nước mắt...Cánh gác nhìn anh...Trương Hải mỉm cười...định trêu cô thêm mấy cô...thì chuông cửa reo lên...

Hình như biết người đến...anh nhanh chóng xuống lầu mở cửa...rất nhanh anh quay lại...cầm một túi đồ đưa cho cô...

"Đồ của em...em vào tắm...rồi xuống ăn cơm...Anh có nhờ người mua cơm rồi..."

Giản Bình gật đầu...thấy bóng anh khuất sau cánh cửa...cô lấy túi đồ ra xem...toàn là quần áo của cô...có đồ ngủ...đồ mặc nhà... Những chiếc đầm thật đẹp...từ nhỏ đến lớn cô mới được cầm trên tay những bộ quần áo đẹp như vậy...nhìn một túi đồ khác...mặt Giản Bình đỏ lên...toàn là đồ nội y...tất cả đều màu trắng...sao anh biết cô chỉ thích mặc màu trắng...còn có một số vật dụng các nhân...Giản Bình hạnh phúc...nhìn thấy đồng cũng hơn tám giờ tối...Giản Bình soạn lấy một bộ quần áo thoải mái đi tắm...

Trương Hải sau khi về phòng anh liền tắm nhanh...thay quần áo thoải mái...anh thông thả xuống lầu...vừa đi vừa nghe điện thoại...

"Á"

Chưa được mấy bước đã nghe tiếng Giản Bình hét lớn...Trương Hải không nghĩ nhiều liền tắt ngang điện thoại...Anh chạy vào phòng của cô...không chút chậm trễ...xoay tay cầm phòng tắm...cô không khóa trái, dễ dàng cho anh đẩy mạnh cửa ra....

"Tiểu Bình..."

Gọi được tên cô...Trương Hải im bật...cổ họng nghẹn lại...máu nóng xông lên não...

Cô đứng đó một thân trần trụi bị nước vòi sen xối mạnh lên cơ thể nữ tính trắng mịn...Qua làn nước và hơi nước mờ ảo Trương Hải nhìn không sót cánh đẹp để trước mắt...khuôn mặt xinh xắn ửng hồng...mái tóc đen ướt đầm dính sát vào bờ vai mảnh khảnh...đi xuống một chút nữa là vòng một đầy đặn như chồi non cần được người ta hái...ánh mắt dần xuống vùng eo nhỏ nhắn...những giọt nước bắn tung tóe chảy dài trên cái bụng trắng mịn bằng phẳng rồi lặng lẽ trượt dài xuống thắt lưng mát hút nôi khiến người ta khao khát...đôi chân thon dài trắng muốt...ngại ngừng khép chặt...Giản Bình trước là ngờ ngác khi anh tung cửa chạy vào...sau đó là hốt hoảng hét lên...che đậy thân thể của mình...

"Ồi...đừng nhìn...anh không được nhìn"

Khuôn mặt nhỏ nhắn như xung huyết...bàn tay thay nhau che đậy những cô chỉ có hai tay....mà ánh mắt anh ngày càng trở nên nóng bỏng và càn rỡ...không chột dạ hay có ý định ra ngoài...Trời ạ...anh còn đang đi về hướng cô....

- " Hic.....Anh ra ngoài đi mà "

Trương Hải sau khi lấy lại bình tĩnh anh nhớ lúc vừa rồi anh chạy vào đây là vì tiếng hét của cô...Trước hết anh tắt dòng nước đang chảy....Anh mặc kệ cô xua đuổi...hai tay ôm lấy bờ vai cô...lo lắng quan sát...

- " Tiểu Bình...em có sao không?"

- " Em không sao...anh buông em ra...buông em ra...em không bị gì cả mà...do cái vòi này...nước nóng quá...làm em tưởng..

Ôi...anh đi ra đi"

Giản Bình khóc không ra nước mắt...cả cơ thể trần trụi phút này lại bị anh nhìn không thiếu thứ gì...vừa rồi cô định xả nước tắm...nhưng không biết khi nước xả ra lại nóng vô cùng, cơ thể chưa quen nhiệt độ...cứ ngỡ mình mở nhầm thứ gì sợ bị bỏng nên mới hét lên...

Anh đưa tay chỉnh nhiệt độ nước cho cô...

Trương Hải thở hắt ra...biết cô không sao...Cô đang mở chế độ nước nóng nước lạnh...Một lần nữa...nhìn người trong lòng khúm núm đỏ như tôm lột...cả đầu cũng không dám ngẩng lên...da thịt cô thật non mềm...đúng là thách thức tính kiên nhẫn của anh quá mà...

Trương Hải nhẹ nhàng vuốt nước trên mặt cô... lưu luyến hôn lên bờ vai trắng mịn của cô...Cả người Giản Bình run rẩy...cô ngước mắt nhìn anh...như lo sợ cũng như van xin.

- " Ngoan...Anh ra ngoài đợi...em tắm nhanh rồi ra biết không...Anh chỉnh nhiệt độ...nước sẽ không nóng như lúc vừa rồi "

Trương Hải dặn dò...rồi quay lưng ra ngoài...Giản Bình thở hắt ra...bàn tay run run chống lên tường...ôm lấy trái tim đang đập dồn dập...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tập dần thói quen

" Em ăn nhiều vào..."

Lúc này hai người đang ngồi trên bàn ăn...Trương Hải cảm giác ...đầu của Giản Bình như muốn vùi vào chén cơm vì ngại ngừng...Sau khi cô tắm xong...mái tóc vẫn còn ướt, được chải gọn gàng...bộ đồ bằng lụa màu xanh da trời...thoải mái mặc ở nhà...khiến cô thêm đáng yêu và thuần khiết làm sao...

- " Anh no rồi...anh vào thư phòng giải quyết công việc...em ăn nhiều vào "

Cô ngẩng mặt ngại ngừng gật đầu...Trương Hải mỉm cười...rồi bỏ lên lầu....Anh biết nhóc con da mặt mỏng...anh còn ngồi đây...chắc có lẽ cô sẽ như thế này đến sáng...

Giản Bình thở dài...thờ ắng...nhìn thì cũng đã nhìn hết rồi...cô có mặt nặng mày nhẹ...thì có thay đổi được gì đâu...

Ánh sáng nhẹ le lói chiếu qua tấm rèm...bắt đầu một ngày mới...Cảm giác đầu tiên sau khi thức dậy của Giản Bình.... Là cái nệm quá êm không gian quá thoải mái khiến cô chỉ muốn lăn qua lộn lại chẳng muốn ngồi dậy....

Thời gian trôi qua thật mau...Thấy thế mà cô đã sống ở nơi này hơn năm tháng rồi...Mọi thứ dần trở nên quen thuộc...không còn lạ lẫm như lúc đầu nữa....Cuộc sống cô nơi này tất cả mọi thứ, Giản Bình đều thích ứng rất nhanh.

Nói về Trương Hải, Giản Bình phải nở nụ cười ngọt ngào....anh đối xử với cô vô cùng tốt....Anh suy nghĩ cho cô hết thảy mọi thứ...

Anh mua rất nhiều sách cho cô ôn thi, chuẩn bị cho cô mọi thứ cho kì thi tuyển sinh Đại Học....

Cô rất sợ mang nợ anh quá nhiều sẽ trả không được...Nhưng anh rất cố chấp...anh nói:

- " Tiểu Bình...em đừng suy nghĩ nhiều...Bây giờ em là bạn gái anh...chẳng lẽ anh không lo tương lai cho em được hay sao..."

Cô vô cùng cảm động...cũng chẳng thể từ chối...đáp lại tấm chân tình của anh...cô ôn tập rất chăm chỉ....Giống như suy nghĩ lúc trước cô muốn thi vào trường luật...Trương Hải không nói gì...nhưng anh luôn hỗ trợ cho cô hết mình...

Sau ba tháng cực khổ cô cũng đã thi đậu vào Trường Đại Học Luật...với số điểm khá cao....

Có lẽ cô không bao giờ quên được những ngày anh sát cánh cùng cô...

Anh giúp cô ôn tập...chọn trường giúp cô...đưa cô đi thi...đợi chờ,rước cô về..

Dù công việc anh rất bận bịu nhưng anh điều dành thời gian cho cô...Giây phút biết mình thi đậu trường Luật...niềm hạnh phúc như vỡ òa..cô đã ôm anh òa khóc nức nở...Giấc mơ mà cô cứ ngỡ không biết khi nào mới thực hiện được, nay đã trở thành sự thật...Mà người đàn ông trước mắt...chính anh đã giúp cô gạt được giấc mơ của chính mình...Cô cảm nhận vị trí mình trong lòng anh rất rõ..mọi chuyện nhỏ nhặt của cô, anh đều quan tâm...Ngày đầu tiên cô tựu trường..anh đưa cô đến trường..nắm chặt tay cô...dắt cô đi tìm lớp...Về ngoài anh vô cùng bất mắt khiến các nữ sinh trong trường..một trận xôn xao...có một số cô gái nhìn anh còn đỏ mặt...điều đó làm cô rất khó chịu...nhờ hình ảnh hai người thân mật ngày đó....nên hiện giờ trong trường điều biết cô là hoa đã có chủ..

Mỗi ngày anh sẽ đưa cô đi học...và đưa đón cô về..nếu ngày nào anh bận việc, sẽ giao Chú Ngô đảm nhận phận sự đấy....

Mối quan hệ của cô và anh ngày càng khăng khít...anh rất yêu thương..chăm sóc..cho cô..Dành những thứ tốt đẹp nhất cho cô...

Có lẽ tuổi hai người cách nhau cũng khá xa nên có những suy nghĩ khác nhau và một chút bất đồng nho nhỏ...khi đó anh sẽ chỉnh đốn những suy nghĩ sai lệch của cô...uốn nắn cho cô tốt hơn...Với anh cứng chiều không đồng nghĩa với việc làm hư cô...anh chỉ dạy cô rất nhiều thứ....đó là quan điểm và cách sống của Trương Hải..

Tính tình cô vốn nhút nhát lại ôn hòa..nên cô rất ngoan ngoãn... nhu thuận..cũng làm anh rất hài lòng..Một điều cô phải thừa nhận..vốn sống của Trương Hải rất rộng, và sâu sắc..Sống chung với anh...cô học hỏi được thêm rất nhiều điều...

" Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén "

Hơn năm tháng trôi qua cô dần quen với cử chỉ thân mật của anh hơn...quen hơi thở,

từng nụ hôn vụn vặt đến nóng bỏng, vòng ôm thâm tình...nụ cười ấm áp, ánh mắt tình tứ của anh..Từng chút..từng chút len lỏi vào trái tim bé bỏng của Giản Bình...mọi góc ngách trong đầu óc của cô luôn bị hình ảnh anh chiếm lĩnh...

Thân mật gì đó hai người cũng đã quán quýt trải qua...chỉ làm bước cuối cùng là chưa mà thôi....

Cô như con thỏ nhỏ thường xuyên bị anh bắt nạt...cô chưa bao giờ thắng nổi anh trong bất cứ chuyện gì..

Giống như...những chuyện khi suy nghĩ vẫn khiến cô đỏ mặt..

Trong đêm khi cô đang say giấc, anh sẽ âm thầm trèo lên giường ôm cô ngủ cùng...đến sáng khi cô tỉnh giấc đã thấy anh nằm trên giường của mình...Cô rất bất mãn điều này...Anh ôm cô vào lòng... dụ dỗ...

-" Tiểu Bình...anh thường xuyên mất ngủ...Anh phát hiện kể từ lúc ôm em ngủ...anh mới ngủ ngon giấc... Mà em biết rồi đấy...con người ta lâu ngày mất ngủ sẽ rất hại cho sức khỏe...Chẳng lẽ em không thương anh "

Đúng vậy...anh rất khó ngủ một phần do tính chất công việc..lâu ngày trở thành thói quen..

Giản Bình bé bỏng bị lời nói của anh làm cho lo lắng, rồi thuận phục một cách dễ dàng..Ng ngoan ngoãn gật đầu...chỉ là ôm khi ngủ thôi mà..chắc là không sao? Để anh mất ngủ mà xảy sinh ra bệnh..cô sẽ hối hận cả đời...

Trương Hải hôn chụt vào cái miệng đang chu ra không tình nguyện cho lắm của Giản Bình..Cười đến vui vẻ ôm bảo bối vào lòng..

Thế là kể từ ngày đó...anh chuyển sang phòng cô ngủ...Nhưng mọi chuyện là không dừng ở đó...Khi anh chính thức chiếm phần giường của cô...lại tiếp tục đưa ra yêu cầu..

-" Bảo bối...khi ngủ em không được mặc đồ này...em đi thay đồ ngủ đi"

Anh ghét bỏ nhìn bộ đồ dài kính bụng trên người cô...

-" Em thấy mặc đồ này, ngủ rất thoải mái..em không thay áo ngủ đâu "

Giản Bình nào chịu...cô buồn bực phản bác...

Trương Hải tỏ vẻ khó xử...thở dài..Anh còn lấy tay day day trán...như rất phiền muộn...

-" Em thoải mái...nhưng anh thì không..nhìn thấy em mặc như vậy đi ngủ...anh cảm thấy ngột ngạt không thể ngủ được...Em biết rồi đấy người thường xuyên mất ngủ như anh..... "

-" Được..được rồi..em thay"

Giản Bình muốn phản bác...nhưng đành nuốt lời định nói ra vào trong...

Ảo não...lẽ lẽ đi thay đồ.... Khi cô gái nhỏ xoay lưng nào thấy được ánh mắt gian tà của người đàn ông..

Nghe tiếng mở cửa...Trương Hải quay đầu...thấy cô nhăn mặt đi tới...hai tay còn nắm chặt gấu váy....Nhưng điều quan trọng là nhóc con của anh quá gọi cảm và xinh đẹp...làn da mướt mát trắng mịn trên nền vải màu đỏ sậm làm bằng vải phi bóng...

Chiếc áo hai dây..có ren hơi trễ ở phần ngực...làm người ta nghĩ ngợi lung tung...tà váy ngắn chỉ che qua được cặp đùi trắng nõn thon dài của cô...Trương Hải âm thầm nuốt nước bọt...Anh hằng giọng tỏ vẻ tự nhiên...

"Ngủ thôi...anh buồn ngủ rồi..."

Anh nghiêng người tắt đèn...Giản Bình thấy ánh tối bao phủ và vẻ mặt tử tế của anh khiến cô trở nên an tâm..

Giản Bình cũng nhanh chóng bò lên giường... nhưng lưng chưa chạm nệm đã bị Trương Hải kéo qua...vòng tay ôm trọn cô vào lòng...

Tuy hai người thường xuyên ôm nhau ngủ...nhưng hôm nay cô mặc đồ thiếu vải như vậy...lại bị anh ôm chặt...da thịt chạm vào nhau...làm cô không được tự nhiên cho lắm...Giản Bình nhích nhẹ...lại bị anh ôm chặt...bàn tay còn đánh vào mông cô..

"Nằm yên..."

Trương Hải vui đầu vào cổ cô...hơi thở phả nam phả vào khiến cả người Giản Bình nóng ran...

Giản Bình bối rối... nằm im re...cổ nhấm chặt mắt lại ngủ...chỉ cần ngủ thì cảm giác ngại ngùng sẽ không còn...Nhưng cô đánh giá quá cao sự quân tử của Trương Hải..

"Á...Hải...đừng vậy mà...anh...anh làm gì thế? "

Khi cô đang muốn chìm vào giấc ngủ...thì bàn tay người đàn ông bên cạnh...luồn vào váy...vuốt ve...từ phần đùi rồi luồn lên phần bụng tiếng thẳng lên bộ ngực non mềm của cô mà xoa nắn....

"Ngoan...anh chỉ sờ một chút...Anh buồn ngủ quá...cảm giác như vậy anh sẽ dễ ngủ hơn "

"Nhưng mà....ừm "

Anh nghiêng người mút lấy môi cô...nuốt cả lời chống cự của cô...nụ hôn làm đầu óc Giản Bình trở nên mụ mị....bàn tay anh ngày càng lớn mật hơn...hết vuốt ve...rồi nắn bóp...

Giản Bình tội nghiệp bị sóng tình bao phủ chỉ còn biết bật ra tiếng rên nhẹ...

"ừm..."

Qua một lúc lâu..khi anh buông môi cô ra...cô nghe được hơi thở của anh rất nặng nề...Anh vui đầu vào hóm cổ của cô...

"Ngủ thôi em "

Bàn tay anh cũng lấy ra khỏi áo ngủ...ôm cô vào lòng...Giản Bình đỡ người...cảm giác hơi trống rỗng khó chịu chẳng biết phải làm sao...

Sau một lúc nghe tiếng hít thở đều đều của anh...đôi mắt to tròn nhìn lên trần nhà....bị anh ôm chặt chẳng thể nhích nhích...nằm được một lúc con buồn ngủ ập đến khi nào không hay...

Lúc này Trương Hải mới mở mắt ra...qua ánh đèn ngủ nhìn chăm chú nhìn khuôn mặt non nớt đang say giấc...lòng anh thờ dài...

"Thật là chỉ muốn nuốt em vào bụng...bảo bối à..."

Anh không biết sự nhẫn nại mình sẽ kiên trì bao lâu...Anh muốn cho cô thời gian...để cô hiểu được tình cảm của mình dành cho anh

..cam tâm tình nguyện cho anh...Nhìn vẻ non nớt chẳng hiểu sự đòi của cô...khiến anh không nỡ xuống tay...

Cứ như vậy...mọi thứ đều trở thành thói quen...trước khi ngủ Trương Hải sẽ để người con gái trong lòng thân mật một phen...mới để cho cô ngủ...Cảm giác ngại ngùng thì không tránh khỏi...nhưng niềm thích thú ngày càng xâm chiếm trái tim cô mãnh liệt hơn.....Và cô hiểu được trái tim bé bỏng của mình đã bị anh cướp mất thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nỗi sợ

Giản Bình đứng trước gương.....mái tóc đen dày được cô cột cao gọn gàng..cô gái trong gương trở nên xinh đẹp hơn năm tháng trước rất nhiều...làn da mịn màng không tỳ vết....đôi má phớt hồng...khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy đặn hơn...hôm nay cô mặc chiếc đầm màu trắng kiểu cách đơn giản nhưng rất dễ thương...Giản Bình thích thú ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của mình...cả người cô đều toát lên vẻ thanh thuần tươi mát như gió xuân...

Reng...reng...

Giản Bình nhanh chóng bắt máy, vui vẻ.....nhỏ giọng...

- " Em nghe "

- " Có nhớ anh không?"

Tiếng Trương Hải trầm thấp vang lên...

Giản Bình mỉm cười...Anh đi công tác giải quyết vấn đề công việc ở Mỹ...Ngày nào anh cũng gọi về...nhưng cô thật sự rất nhớ anh...đêm đầu tiên cô còn không ngủ được...

- " Nhớ ạ "

Tiếng trẻ con làm tim Trương Hải mềm nhũn.

- " Em bước ra mở cửa đi "

- " Sao ạ?"

Giản Bình khó hiểu..nhưng trả lời cô...là chỉ nghe tiếng cười nhẹ của anh...cô vội mở cửa phòng...Hai mắt mở lớn...miệng nhỏ lắp bắp..

- " Anh...anh...về khi nào...?"

Trương Hải đứng trước cửa phòng ngủ...tai vẫn nghe điện thoại nhìn cô mỉm cười...Anh không trả lời...nhét điện thoại vào túi...hai cánh tay mở rộng...Giản Bình hiểu ý...nhào vào lòng ôm anh thật chặt...Trương Hải hôn lên tóc cô..

- " Hải...người ta rất nhớ anh nha..ừm..."

Trương Hải trao nỗi nhớ nhung của mình qua nụ hôn...Anh kéo Giản Bình vào lòng...

Để nụ hôn sâu hơn Trương Hải một tay nâng mặt Giản Bình, một tay ôm chặt người cô. Đầu lưỡi của anh tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng bản năng ở nơi sâu thẳm nhất của linh hồn hai người, quán quýt triền miên không thể nào ngừng lại.Hai người dây dưa, chân va vào nhau đến khi té nhào lên giường...Cả thân người to lớn của Trương Hải đè lên Giản Bình...nụ hôn mạnh mẽ ngày càng dịu dàng..triền miên...

- " Ừm..Hải...ừm..."

Giản Bình ngày càng thiếu dưỡng khí...khó khăn lắm cô mới mở miệng thở dốc...

- " Nhóc con..Anh rất nhớ em "

Trương Hải vui mặt vào cổ cô..khàn giọng thì thầm..Giản Bình mỉm môi cười tủm tỉm..bàn tay nhỏ bé...ôm lấy bờ vai dày rộng của anh...Thật sự chẳng muốn buông tay...Cô nhớ da diết hơi thở này...vòng ôm này...

Trương Hải ngẩng mặt nhìn bảo bối trong lòng....năm tháng qua...hai người sớm tối có nhau....Về ngay ngò...non nót của cô như dòng nước ấm ngày càng thấm sâu vào tim anh...Anh sang Mỹ mới được bốn ngày...

nhưng nỗi nhớ dày vò khiến anh không thể không tìm cách trở về sớm hơn dự định...

Nhóc con chỉ mới mấy tháng được anh chăm sóc mà thay đổi đến kinh ngạc...về đẹp trong sáng, rực rỡ như ánh ban mai...đôi mắt biết cười cong cong càng khiến khuôn mặt non nớt ngày nào thêm sống động..Làm cho người khác muốn say đắm ngắm nhìn không rời...Anh biết mình đã nhận được bảo bối...

Và cũng rõ ràng hơn hết anh ngày càng không thể sống thiếu cô...

Những đêm ở Mỹ...tiếng cười khúc khích

..tiếng nói làm nũng..làm anh nhớ đến mất ngủ..

- "Thích đến thế à...?"

Anh cần nhẹ chóp mũi cô...nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô khiến anh rất hài lòng...

Cô đỏ mặt gật đầu...Trương Hải yêu thương hôn lên má phẩn...

- "Nhóc con...ở nhà có ngoan ngoãn học hành hay không?"

Nói đến việc học mắt cô sáng lên...

- "Em đã làm xong tất cả bài tập anh giao cho "

- "Ngoa lắm...Mát xa cho anh đi...anh mệt quá "

Cả đêm mất ngủ...lại bay hơn mười mấy tiếng...khiến anh hơi mệt...

Đây là thói quen của hai người....Khi anh mệt mỗi sẽ để cô mát xa, giải tỏa cho anh.....Giản Bình ngoan ngoãn ngồi dậy

..để anh nằm trên đùi mình..bàn tay nhỏ nhắn mềm mại ấn vào hai bên thái dương của anh...thuần thực day trán khiến Trương Hải thoải mái...cả người thả lỏng....

Mấy tháng trước khi thấy anh làm việc mệt mỏi đến khuya..cô chỉ xoa đầu và đấm bóp cho anh...Về sau cô lên mạng học một cách bài bản...nên bây giờ mới thực hành thành thạo như thế....Chẳng mấy chốc do dễ chịu hay quá mệt mỏi...Trương Hải chìm vào giấc ngủ không hay...Giản Bình vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh mà đau lòng...chắc là anh mệt mỏi lắm đây...Cô chẳng dám động đậy...cứ thế để anh nằm trên đùi cô say giấc....

Dưới ánh đèn vàng mang hơi hướng thuần bí...Hai người đàn ông cao lớn ngồi đối diện..phong thái đĩnh đạc...

- "Nào chúc mừng cậu..đã dọn dẹp sạch sẽ bọn Kim Chính "

Trình Viện nhếch môi..cụng nhẹ vào ly rượu đỏ của Trương Hải...hai người ngả cổ uống một hơi sạch loáng...

- "Mình không ngờ cả hàng trắng tên Kim Chính đó lại dính phải..."

- "Không nhờ thế sao mình dễ dàng tóm gọn được hắn..."

Trương Hải gật đầu đồng ý...

- "Này...thứ cậu cần...đem về lấy công với bảo bối nhà cậu đi "

Trình Viện đẩy tập tài liệu đến trước mặt..Trương Hải

Ngày đó ở bãi biển, Trình Viện biết suy đoán của mình sẽ không sai...Đến khi chứng kiến...cảnh cô nhóc đấy ở nhà Trương Hải...anh biết suy nghĩ của mình là đúng...Vì Trương Hải không dễ dàng cho một ai ở cùng anh nếu người ấy không đặc biệt...

Công việc của Trương Hải rất cần sự yên tĩnh..đặc biệt bảo mật tuyệt đối...nhưng anh lại dám chứa chấp một người mới quen biết ở nhà mình...phải có một tình cảm đặc biệt nào đó mới làm được như vậy...Haiz người ta nói khi lạc vào lưới tình...người thông minh IQ sẽ giảm đi rõ rệt...

- "Cám ơn cậu..."

Trương Hải cầm tập tài liệu trong tay...nghĩ đến vẻ mặt nhóc con khi thấy cái này sẽ vui biết bao...từ bao giờ cảm xúc của cô đã hoàn toàn chi phối cảm xúc của anh thế này...nhưng anh có nên giao nó cho cô hay không...

- "Thôi cậu về đi....nhìn khuôn mặt cậu...mình chẳng tâm tình nào uống rượu"

Trình Viện cau mày khó chịu với Trương Hải...ngồi nơi đây mà suy nghĩ trôi về đâu...Thật chán mà...

- "Ồ..cậu về thật đấy à..."

- "Ừ...Có cần mình kêu cho cậu mấy em chân dài không?"

Mắt thấy Trương Hải...lấy áo...ý định rời đi.

Về mặt nôn nóng như muốn chóp mắt là có thể về đến nhà...Trình Viện lấy chân đạp mạnh cái ghế về phía Trương Hải...

- "Hừ...Cậu biến cho đẹp trời đi "

Trương Hải..lấy chân chặn ngang chiếc ghế.....cười cười...

- " Uống ít thôi...cậu cũng nên tìm một người quản tính xấu của cậu đi"

Nói rồi thông thả ra cửa...làm lơ về mặt cau giận của Trình Viện...

Khi Trương Hải về đến nhà cũng hơn 12h đêm... mở nhẹ cửa phòng..bảo bối anh thay vì nằm trên giường ngủ...cô lại ngồi trên ghế...đầu gối lên cạnh ghế sofa...trên tay còn ôm cuốn sách...

Trương Hải để cặp tạp lên ghế...một chân quỳ trên mặt thảm....nhẹ nhàng rút cuốn sách ra khỏi tay cô...vòng tay bế thân thể nhỏ nhắn đặt lên giường....nhưng vừa đặt cô xuống...Giản Bình lại tỉnh...hể mắt nhìn anh...miệng lầm bầm..

- " Anh về rồi.."

- " Ủ...anh làm em thức sao? "

Trương Hải cung chiều hôn nhẹ lên môi cô

Giản Bình cau mũi...chu môi oán hờn..

- " Anh lại uống rượu sao...Thật là...Đạo này anh làm việc khuya sức khỏe không tốt lại còn uống rượu"

Trương Hải đã quen nghe cô lâu bầu...anh vui mặt vào cổ cô giờ tỉnh xấu mè nheo...

- " Ừnh...anh cũng không muốn..công việc bắt buộc thôi.... Thật mệt...."

Anh vô cùng thích khi thấy cô đau lòng vì anh...Từ ngày yêu cô...anh không biết vì sao mình lại trở nên biến thái đến vậy...Bảo bối nhà anh là người sống đa sầu đa cảm, nhẹ dạ cả tin...Anh muốn thấy ánh mắt đau lòng..đôi mày cau lại lo lắng..cái môi vênh lên bất mãn...lời nói cảm ràm...mọi cử chỉ của cô vì anh mà xuất phát anh điều thích...

- " Đấy...nói mà không nghe...anh xem mỗi lần uống rượu...anh sẽ hay nhưc đầu..."

Không ngừng trách hờn...nhưng hai tay lại nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc anh...còn day day trán anh...mà lúc này cả mặt ai đó đang úp trên ngực cô.... Trương Hải càng được nước làm tới...lừa gạt cô gái nhỏ...

- " Mệt...thật mệt "

- " Anh ngồi dậy...em xuống pha nước giả rượu cho anh...pha nước cho anh tắm..sẽ tốt hơn được không?"

- " Không cần...Để anh ôm em một chút...sẽ đỡ hơn "

Người nào đó...quên đi tuổi tác của chính mình..không ngừng ăn vạ với cô gái nhỏ...cả đầu cũng không chịu ngẩng lên...Giản Bình hết cách đành nằm đó...ôm đầu anh day nhẹ nhàng cho anh dễ chịu...

- " Tiểu Bình "

Qua một lúc....Trương Hải bỗng gọi tên cô...đầu cũng chịu ngẩng lên...nhìn sâu vào đôi mắt to tròn...không rành sự đời của cô gái dưới thân....

- " Sao thế anh....khó chịu lắm à?"

Bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve trên khuôn mặt cương nghị của anh...mày thanh tú cau lại đau lòng...

- " Anh không sao...."

Nhìn ánh mắt không tin của cô...anh hôn chụt vào cái miệng đang vênh lên vì nghi ngờ của cô...nhẹ giọng..

- " Thật...anh rất khỏe..."

Giản Bình cảm thấy anh rất lạ...cô vuốt mi tâm của...giọng lo sợ...

- " Hải...có chuyện gì sao?"

Anh nhìn cô chăm chú...qua mấy giây...anh cười nhẹ..

- "À...không...em pha nước tắm giúp anh nhé "

Giản Bình khó hiểu với thái độ của anh...

nhưng cô thấy anh không muốn nói, cũng không tiện hỏi thêm, ngoan ngoãn xuống giường pha nước cho anh...

Trương Hải nhìn thân ảnh đã khuất sau cánh cửa....mắt anh nhìn sang chiếc cặp táp đặt trên ghế sofa....Hãy cho anh ích kỷ một lần...anh biết mình làm thế là không công bằng với cô...nhưng anh rất sợ...sợ một ngày cô nhận ra...cô không có tình cảm với anh và rời xa anh....Anh không biết lúc đấy anh sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bữa tiệc sinh nhật

- "Hải...anh nhanh lên, sẽ trễ mất "

Giản Bình từ trong phòng thay đồ đi ra...về mặc áo hức không thể giấu được...

- " Anh xong rồi...qua đây anh xem nào "

Trương Hải xăng tay áo...xoay người cô lại...vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Giản Bình...

Hôm nay là sinh nhật tròn 19 tuổi của cô..Anh tổ chức một buổi tiệc ấm áp nho nhỏ ở Bar Over Night...

Xem ra nhóc con này rất nóng lòng đến đây hội tụ với nhóm chị em tốt của cô...Từ lúc giới thiệu cô với mọi người..Giản Bình liền trở nên thân thiết với Tuyết Thanh..Tống Linh và Tần Lam...mỗi lần các cô gặp mặt là dính nhau như sam...nhiều lúc còn khiến bốn người đàn ông phiền lòng...

Bảo bối nhà anh đáng yêu rất được lòng ba cô gái nhỏ kia...tình cảm còn tốt hơn chị em ruột...những lúc anh bận bịu..Cô gái của anh cũng đã có bạn bè để hữu hỷ...Vì trong nhóm tuổi cô nhỏ nhất nên rấtq được cưng chiều...Một người luôn thiếu tình thương từ lúc nhỏ...nên Giản Bình rất xem trọng những mối quan hệ này...

- "Hải...anh xem em mặc cái đầm này có đẹp không?"

Giản Bình hết xoay trái lại xoay phải...

Trương Hải buồn cười...đánh nhẹ vào mũi cô...

- "Đứng yên nào...em cứ xoay như vậy sao anh ngắm được....Ừ...rất đẹp...rất hợp với em"

Hôm nay cô mặc chiếc đầm ren màu trắng...

dây áo được đính ngọc trai..thân áo ôm sát theo dáng người mềm mại...

Giản Bình má ửng hồng...miệng cười tủm tỉm...khi được anh khen...Trương Hải hôn nhẹ lên môi cô...

- "Đi thôi...sẽ trễ đây "

Bar Over Night

- " Tiểu Bình...Chúc mừng sinh nhật em "

- " Em cảm ơn ạ "

- " Ôi bánh kem thật đẹp...Tiểu Bình em ước đi "

Tống Linh...cùng Tần Lam và Tuyết Thanh tặng quà cho cô..Ba cô vô cùng thích cô gái nhỏ của Trương Hải...về ngoài xinh xắn..thật thà...nhu thuận làm người ta thương yêu...

- " Em ước đi..rồi thôi nên "

Trương Hải ôm cô vào lòng...cả căn phòng tắt đèn..chỉ còn lại mùi chín cây nến lung linh phát sáng...

Giản Bình nhìn Trương Hải... bỗng cô rất muốn khóc...mười chín năm qua đây là lần đầu tiên có người tổ chức sinh nhật cho cô..Mắt tròn đượm buồn nhìn xung quanh...

Tần Lam được Hạ Quân Vũ ôm trong lòng nhìn cô cười hiền hậu...Tuyết Thanh cũng đang ngồi trong lòng Dương Phong..nháy mắt với cô...Hàn Thiên bàn tay chung thủy ôm chặt cô vợ nhỏ Tống Linh bụng đã vượt mặt...

Còn cô.... giờ phút này bên cạnh cô cũng có người đàn ông yêu thương, ôm chặt cô vào lòng..

- " Phụt "

Sao khi ước nguyện..Giản Bình thổi nến trong tiếng vỗ tay...của mọi người....Đèn bật sáng...lúc này mọi người mới thấy rõ...mắt Giản Bình đã đỏ hoe..mũi cũng ửng hồng...

- " Đồ quỷ khóc nhè...Năm nào mọi người cũng sẽ đón sinh nhật cùng với em như thế..."

Tuyết Thanh và mọi người làm sao không hiểu được vì sao cô mũi lòng chứ..Tuyết Thanh lau nước mắt cho Giản Bình...hơn ai hết cô và Giản Bình cùng hoàn cảnh chỉ là cô còn may mắn hơn cô gái nhỏ này, vì cô vẫn còn bà của cô bên cạnh...nên từ lần đầu gặp cô đã thấy thích cô bé này....

- " Ngoan...không khóc...em khóc làm chị cũng khóc theo rồi..Từ nay về sau mọi người là gia đình của em...Hiểu không ?.. "

Tần Lam mắt cũng ươn ướt... vuốt má an ủi Giản Bình...

- " Đúng vậy nha...Tiểu Bình là tiểu thiên sứ đáng yêu...Mọi người rất yêu em..em không cô đơn biết không hả.... "

Bốn cô gái ôm nhau sụt sùi...Bốn người đàn ông cũng chỉ biết im lặng...nhìn nhau...mỉm cười...

Sau một lúc...không khí sôi nổi vui vẻ trong căn phòng vẫn không có dấu hiệu giảm nhiệt....

- " À...Tiểu Bình lúc vừa rồi em ước gì mà lâu vậy? "

Tống Linh tò mò chăm chú nhìn Giản Bình..

Giản Bình cắn cắn môi suy nghĩ...có nên nói ra hay không...nhưng nói ra thật xấu hổ...vì mọi điều cô ước điều liên quan đến anh...

đang chần chờ...không biết trả lời làm sao..đã nghe tiếng Tống Linh lại vang lên...

- " À...hay là em ước năm nay hai người có baby giống chị và Thiên nha "

- " Em...em...baby ạ? "

Giản Bình ngây ngô lặp lại

- " Đúng vậy...không phải em rất thích con nít hay sao...? "

Tuyết Thanh gật đầu tán thành với Tống Linh..

Mặt Giản Bình đỏ bừng...ngẩn đầu nhìn Trương Hải...chỉ thấy anh nhìn cô mỉm cười nhẹ...trong ánh mắt như có điều gì suy ngẫm...

Như sợ thiên hạ chưa đủ loạn..Dương Phong..buông lời vui đùa...

- " Tiểu Bình muốn có baby cần gì ước...Em cứ việc nói với Trương Hải là được "

- " Ủ...mình sẽ suy nghĩ "

Trương Hải ôm cô gái nhỏ của mình vào lòng...bị bọn họ trêu chọc cả mặt như xung huyết...không phản bác..còn nghiêm túc trả lời...nhưng nhìn khuôn mặt ngây thơ đến tội nghiệp của Giản Bình...mọi người đều phì cười...

- " Mọi người gọi em ra đây...có việc gì sao? "

Giản Bình tội nghiệp bị ba cô gái áp tải ra hành lang...

- " Tiểu Bình...chị biết chuyện này...ừm!! hơi khó nói...nhưng vì muốn giúp em..em phải thành thật với các chị được không? "

Tuyết Thanh vẻ mặt không được tự nhiên...

"Dạ được...chị hỏi đi "

Giản Bình khó hiểu...tự nhiên mọi người rủ cô đi vệ sinh lại kéo cô ra đây...thăm vấn chuyện gì nhỉ...???

"Ừ...thì là...em với anh Hải có ngủ chung không? "

Giản Bình trở mặt nhìn Tuyết Thanh...

không ngờ bọn họ lại hỏi cô chuyện này...mấy giây sau...

"Em với anh ấy có ngủ...ngủ chung "

Giản Bình gục đầu...lí nhí..cả tai cũng đỏ lên....

"Chị Thanh...chắc do chị đa nghi quá...Bọn người đàn ông là động vật ăn thịt nhé "

Tổng Linh vuốt vuốt cái bụng đã vượt mặt cau mày lẩm bẩm...Khi nghe Tuyết Thanh nói cử chỉ là lạ của hai người họ khi bị trêu ghẹo....khiến Tuyết Thanh nghi ngờ...Giản Bình và Trương Hải vẫn chưa xây ra quan hệ...Nhưng ba ngày trước...Đương Phong kể cho Tuyết Thanh nghe, hiện nay Trương Hải đang bị phụ nữ đeo bám...nghe đâu lần trước Trương Hải đi Mỹ cũng vì cô ta....Điều đó làm các cô rất lo lắng cho tương lai của Giản Bình...dù biết Trương Hải không phải loại người đó...

"Thôi nào....hai người làm em áy ngại rồi kìa..."

Tần Lam nhỏ giọng...kéo tay Giản Bình...

"Có gì đâu mà ngại...Tiểu Bình chị Thanh hỏi như vậy là thương em...đàn ông ấy...không cho họ ăn no...thì sẽ có người khác làm chuyện đó thay em...mà đàn ông như Trương Hải thì phụ nữ sẽ không từ thủ đoạn gì, sẽ cướp lấy...em biết không?"

"Đúng vậy...Tiểu Linh nói rất chính xác "

Tuyết Thanh gật đầu như giả vờ...tán đồng quan điểm của Tổng Linh..

Giản Bình nghe Tổng Linh và Tuyết Thanh nói không thiếu sót một chữ...

"Ăn no? "

Là làm việc vợ chồng sao? Cô và anh cái gì cũng đã làm chỉ có cái đó là chưa.....Nhiều lúc hai người hôn nhau đến động tình...lúc đấy anh sẽ ôm chặt lấy cô...hơi thở nặng nề...rồi vọt vào phòng tắm cũng sẽ không bắt ép cô...Cô luôn ở thế bị động nếu anh có đòi hỏi cô sẵn sàng cho anh...vì cô biết cô đã yêu anh...và cô sẽ không hối hận...nhưng những chuyện đầy bảo cô chủ động mở miệng...cô làm không được....Nhưng các chị lại nói...đàn ông họ phải được ăn no?...Nếu không sẽ có người phụ nữ khác sẵn sàng cho anh " ăn no"

Vậy cô phải làm thế nào?

"Tiểu Bình...Tiểu Bình...em sao vậy "

Tổng Linh kêu cô mấy tiếng...nhưng thấy cô cắn môi...mơ hồ suy nghĩ điều gì.

"Em...em với anh ấy chỉ ngủ chung...nhưng vẫn chưa đi quá giới hạn...Vậy anh ấy có...có đi tìm người phụ nữ khác không ạ?"

"Cái gì?"

Giọng ba người cùng vang lên...Trời ạ! họ phải khen Trương Hải là quân tử hay phải nghi ngờ giới tính của anh đây...Ôm người mình yêu thương trong lòng...nhưng có thể ngủ ngon giấc...

Giản Bình mím môi...mắt tròn lo lắng nhìn ba người trước mặt...

"Tiểu Bình...chị hỏi là do em không cho...hay Trương Hải không đòi hỏi?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Triệu vận

Giản Bình mím môi...mắt tròn lo lắng nhìn ba người trước mặt...

- "Tiểu Bình...chị hỏi là do em không cho...hay Trương Hải không đòi hỏi?"

Tuyết Thanh lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng hỏi rõ.....quanh Trương Hải bắt đầu xuất hiện tiểu tam rồi...cô phải giúp em gái nhỏ của bọn họ mới được....Hiền lành như nhóc con này...làm bọn họ cảm thấy thật lo lắng...

Thấy mặt Giản Bình ngày càng đỏ....Nhìn hết Tần Lam cũng đang cắn môi nhìn cô...Tống Linh nghiêng đầu về mặt chăm chú đang sẵn sàng lắng nghe...

Giản Bình cúi mặt, hai tay xoắn vào nhau...đem hết sự việc kể lại cho họ nghe...Đêm nào anh cũng ôm cô, thân mật với cô chỉ là....chỉ là...

- "Ồi...chồng nhà chị mà được một nửa như anh Hải của em thì còn gì bằng....Đúng là quá quân tử mà...Anh ấy tôn trọng em..cho em thời gian..sợ em sau này sẽ hối hận..nên mới không thúc ép em đây...."

Tuyết Thanh nghĩ đến bạn trai nhà người ta..sao mà tình tốt đến thế...nhớ lần đầu tiên của mình là máu cô lại sôi lên...Sau này cô cũng đem chuyện này kể cho Dương Phong nghe...còn nhắc lại chuyện cũ...mắng nhiếc anh ấy mấy câu...Dương Phong hàm hực:

- "Em đừng tưởng cậu ta vẻ ngoài đàng hoàng..hành xử tử tế...Cậu ta là cáo già lâu năm đấy...Lùi một bước để tiến ba bước...

Quân Tử...dám nghĩ dám làm là chồng em đây này "

Còn hiện tại ngoài Tuyết Thanh...

Tần Lam cũng im bật, mím môi..cũng cùng suy nghĩ như Tuyết Thanh...Chỉ Tống Linh là ngoại lệ...miệng cười tủm tỉm..đem đầu tiên của cô và Hàn Thiên điều tự nguyện...và vô cùng ngọt ngào...

- "Tiểu Bình em yêu anh Hải không?"

Tống Linh vuốt nhẹ tóc Giản Bình...

Giản Bình ngại ngùng gật đầu...chỉ là ngại ngùng không một chút đắn đo suy nghĩ...

- "Tiểu Bình...Vậy em phải suy nghĩ lại chuyện này biết không? Anh Hải là người đàn ông tốt...anh ấy sẽ không để em chịu tổn thương..."

Giản Bình ngoan ngoãn gật đầu...Cô hiểu ý Tần Lam...Hơn ai hết cô hiểu được tình cảm Trương Hải đối với mình....Bốn cô gái nói thêm vài câu...rồi mới trở vào...Bọn đàn ông..trong này cũng vui vẻ tâm sự....

- "Sao đi lâu thế "

Trương Hải ôm lấy Giản Bình...anh hơi ngà say...thì thắm bên tai cô...bỗng Giản Bình quay đầu nhìn anh....Nhớ đến chuyện lúc vừa rồi...cả người Giản Bình nóng ran...

- "Không có gì...anh uống ít thôi "

Trương Hải hôn nhẹ lên khóe miệng của cô..nhìn dưới ánh đèn nhạt...bé con của anh..đơn thuần mà xinh xắn...vẻ mặt ngây thơ, khiến người khác muốn yêu thương...

Cả bọn chơi đến gần khuya...mới chịu ra về...

Khi cả nhóm đi xuống tầng một...cả quán Bar ồn ào tiếng nhạc...không khí về khuya ngày càng huyền ảo...và nóng lên...Những cô gái xinh đẹp mặc những bộ quần áo thiếu vải không ngừng uốn éo...nhún nhảy trên sàn...

Quan sát thấy bốn người đàn ông tuần tú...khí thế bức người đang trên lầu đi xuống.. bọn họ không ngừng liếc mắt đưa tình...Nhưng tiếc rằng bốn người đàn ông xem như không thấy, chỉ một mực ôm các cô gái của mình...

Nhưng trong mắt các cô gái nhỏ thì không thể xem như không thấy gì...Tống Linh làm bầm...bìu môi...Hàn Thiên buồn cười hôn lên khuôn mặt không vui của vợ...

Người có lẽ tâm tình không tốt nhất đó là Giản Bình..cô thấy rất rõ nhiều người con gái ngoài hình vô cùng xinh đẹp nhìn Trương Hải như nhỏ vãi...làm trong lòng Giản Bình rất khó chịu...

- "Hải...đúng là anh rồi...em còn tưởng mình nhìn nhầm "

Khi mọi người chuẩn bị bước ra cửa...một cô gái xinh đẹp...có vẻ ngoài rất sành điệu..má tóc nâu uốn loạn kiểu cách buông xõa...chiếc áo ngắn...không thể che hết cái eo nhỏ nhắn của cô gái...đi đôi cùng chiếc váy da màu đen ngắn cũn...Vóc dáng nóng bỏng..khiến các tay săn mồi nơi này

phải ngoái nhìn....

Sau mấy giây quan sát người trước mắt...Trương Hải mới khách sáo lên tiếng..

-" Triệu Vân..Em về nước rồi sao?"

Ba người đàn ông còn lại khi nghe cái tên này bỗng cười nhạt....nói với Trương Hải vài câu rồi họ rời đi trước....Ba cô gái nhỏ quay sang nhìn Giản Bình cười trấn an...nhưng khi nhìn cô gái kia thì đẩy về thù địch...

Người con gái tên Triệu Vân thấy bốn người Hạ Quân Vỹ rời đi...Lúc này cô mới liếc nhẹ Giản Bình cũng đang mở to mắt nhìn cô ta...rồi chuyển sang bàn tay Trương Hải chung thủy ôm chặt Giản Bình...

Cô ta nở nụ cười xinh đẹp...

-" Hải...ngày đó ở Mỹ...anh chưa tạm biệt em đã về nước...làm em rất lo lắng...Khi hỏi thăm hai bác..em mới biết anh không xảy ra chuyện gì..."

-" Chuyện của em...anh đã giao cho Joll giải quyết...có gì em liên hệ cậu ta...Anh có việc đi trước nhé...em chơi vui về "

Nụ cười Triệu Vân cứng đờ...anh rõ ràng giữ khoảng cách... với cô mà...Triệu Vân mím môi...gượng cười..

-" Được...Bye anh... hẹn gặp lại "

Trương Hải gật đầu rồi ôm Giản Bình ra khỏi cửa...theo lịch sự Giản Bình cũng gật đầu chào cô ta...Triệu Vân chỉ cười nhạt không chào lại.....

Về lạnh nhạt của Trương Hải...làm Triệu Vân chán nản...Cô không hiểu,rõ ràng ba mẹ Trương Hải bảo anh vẫn một mình...chưa có bạn gái...họ rất thích cô...luôn gắn ghép cho cô và Trương Hải trở thành một đôi...Có lẽ anh vẫn chưa nói họ biết anh đã có bạn gái...nhìn cô gái non nớt kia...ngoài vẻ mặt ngây thơ trong sáng ra chẳng có gì bằng cô cả....Có lẽ anh chỉ quen qua đường mà thôi...Tình cảm cô dành cho anh đã bảy năm rồi..Dù bên Mỹ cô qua lại không biết bao nhiêu người...nhưng cô vẫn không quên được anh lần này cô về nước cô muốn...tìm mọi cách cho anh thấy rõ...chỉ có cô mới xứng đáng với anh....

-" Xuống thôi em "

Xe ngừng dưới hầm xe của chung cư...nhưng không biết suy nghĩ trôi về đâu..mà Trương Hải xuống xe...anh vòng qua chỗ cô ngồi...mở cửa...nhưng Giản Bình vẫn không hay...anh phải lên tiếng làm cô tỉnh ra...

Lúc này Giản Bình mới lần thẩn xuống xe...nhặt cho anh nắm ta đi lên nhà...Trương Hải nhìn người bên cạnh...miệng nhếch nhẹ...

Giản Bình từ phòng tắm đi ra...đã thấy anh dựa lưng vào đầu giường đọc sách...

Cô đứng im nhìn anh từ phía sau...Từ khi cô gái xinh đẹp tên là Triệu Vân gì đó xuất hiện...cô có cảm giác vô cùng bất an cộng với cuộc nói chuyện của bọn cô ở hành lang quán Bar...từng lời nói của mọi người chỉ dạy và khuyên nhủ...càng khiến lòng cô thêm rối bời...

-" Sao đứng đó...lại đây anh ôm nào "

Trương Hải quay qua thấy Giản Bình tắm rửa sạch sẽ...nhưng lại thẩn thờ đứng đấy...

Giản Bình chậm chạp nghe lời ngồi xuống..

Bàn tay to lớn...Trương Hải bế cô đặt lên đùi...hôn lên vai rồi lên má cô..hít hà mùi hương hoa nhài thanh mát từ sữa tắm...

Giản Bình dựa lưng vào lòng anh, mặc anh hôn...

Bỗng cô cảm thấy lạnh lạnh...Giản Bình nhìn xuống đã thấy Trương Hải đeo lên cổ cô một sợi dây chuyền...mặt dây chuyền là hình đôi cánh thiên thần...chính giữa được lồng vào viên kim cương màu tím xinh đẹp...

-" Sinh nhật vui về...bảo bối "

-" Đẹp quá...cám ơn anh...đây là đôi cánh thiên thần sao?"

Giản Bình nở nụ cười hạnh phúc...hôn chụt vào môi anh...nâng niu sợi dây chuyền lên ngắm mãi...

-" Ừ...Anh mong nó sẽ đem lại may mắn và hạnh phúc cho em "

Lời anh nói khiến cảm xúc của Giản Bình trở nên xáo trộn...cô ngẩng mặt nhìn anh...anh nhìn cô mỉm cười yêu chiều.... Bao nhiêu suy tư lại trôi dạt....

Cô nín áo ngủ của anh...môi cắn nhẹ.. mấp máy...muốn nói lại thôi..

- "Hải...em."

- "Sao thế em...?"

Trương Hải phát hiện từ tối giờ cô có thái độ rất lạ...anh nhớ không lầm..từ lúc cô ra ngoài với bọn người Tống Linh.. chẳng lẽ bọn họ nói cái gì khiến cô phải suy nghĩ...

- "Tiểu Bình...nói anh nghe...chuyện gì?"

Trương Hải nhẹ giọng dụ dỗ...

Cô mất mấy giây mới thốt ra lời...đôi má ửng hồng...đôi mắt long lanh nhìn anh dè dặt...

- "Có phải đàn ông ai.....ai cũng quan trọng chuyện đó đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Anh chỉ cần em

Người thông minh như Trương Hải cũng có lúc bị nhóc con trước mắt làm cho mù mờ...Anh cau mày nhìn khuôn mặt trước mắt ngày càng ửng đỏ...môi hồng cắn nhẹ..

ngại ngần nhìn anh...Bỗng Trương Hải bừng tỉnh... Chắc chắn bảo bối nhà anh lại bị các chị em tốt của cô dạy hư nữa rồi...nhìn xem nhóc con nhà anh đơn thuần trong sáng...Nhưng anh lại thích câu hỏi này của cô...vì đêm nay anh cũng không có ý định bỏ qua cho cô và kiên nhẫn chờ đợi nữa... anh đã cho cô quá nhiều thời gian rồi...

Trương Hải buồn cười...nghe mặt trời cô...

- " Là chuyện gì...em nói gì anh không hiểu "

Giản Bình ngẩng mặt nhìn anh đầy tội nghiệp...

- " Là chuyện " ấy " Chị Linh nói...em...em không cho anh " ăn no"...sẽ có người phụ nữ khác thay em làm chuyện đó "

Giản Bình nói xong cả mang tai cũng đỏ bừng..nhưng ánh mắt vô tội...chẳng hiểu sự đời nhìn anh chăm chú...Trương Hải thờ dãi trong lòng..

Ồi! Xem tiểu quỷ nhà Hàn Thiên...hết lời chỉ dạy lại đem những điều này ra nói...cái gì mà người phụ nữ khác...anh đây chỉ cần bảo bối nhà anh là đủ....

Anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô...cụng trán vào trán cô thì thầm..

- " Anh không cần những người phụ nữ khác..anh chỉ cần em.... "

Giọng anh rất ấm áp.....dễ dàng xoa dịu những rối rắm trong lòng cô...

Giản Bình nhìn sâu vào đôi mắt nóng bỏng của anh...cô nín cổ áo anh...như cần sức mạnh để thốt nên lời...

Người ta nói phụ nữ rất thích lời ngon ngọt quả không sai...huống chi Giản Bình non nớt...

- " Thật...thật không...anh không được nói dối nhé "

- " Vậy em có đồng ý cho anh " ăn no " không Tiểu Bình? "

Trương Hải tà tử...cạ chóp mũi vào mũi cô...vuốt nhẹ gáy tai bé xíu của cô...hoi thờ của anh phả vào mặt khiến cả người Giản Bình run lên..Cô nuốt nước bọt mấy lần...mới ngại ngần gật đầu....

Trương Hải phấn khích...hạnh phúc như được đặc ân xá...nhưng anh không vội vã...anh ôm mặt nhẹ nhàng cho cô từng nụ hôn vụng vạt...mắt...mũi...rồi nhẹ nhàng ma sát hai môi lại với nhau...Hai bàn tay nhỏ nhắn bầu vú cổ áo anh...bàn tay lớn của Trương Hải...như có lửa...vuốt ve từ bờ vai mảnh khảnh sang vòng eo nhỏ nhắn...xuống cái mông căng tròn...nụ hôn ngày càng mãnh liệt...lưỡi anh không ngừng phiêu du trong miệng cô...cái miệng nhỏ bị anh tách ra...quần lấy đầu lưỡi của cô chơi đùa....

- " Ừm.. "

Tiếng than nhẹ yếu đuối bật ra...vừa đáng yêu lại quyến rũ...khiến cả người Trương Hải máu sôi sùng sục...Anh nghiêng người đặt cô xuống nệm...môi vẫn mút chặt môi cô....Hai người hôn nhau nhiều lần...nhưng nụ hôn hôm nay vô cùng khác xa với mọi lần....anh quyến luyến trong từng hơi thở của cô...nụ hôn trôi qua ngày càng sâu...cô phải ngửa đầu....để phối hợp với anh...

- "Bảo bối...em có yêu anh không?"

Anh lưu luyến ngừng lại nụ hôn...nhưng môi anh vẫn kề cận môi cô...khi nói chuyện sẽ va chạm vào nhau...Giọng Trương Hải khàn đặc...hơi thở dồn dập...

Giản Bình bị anh ôm trong người...cô cố gắng hít lấy không khí...bờ ngực phập phồng...Sau khi lấy lại hơi thở...bàn tay nhỏ nhắn đưa lên xoa khuôn mặt anh...

- "Em...em không biết tình yêu là như thế nào? Nhưng em biết mình yêu anh... Vì khi anh đi Mỹ...một ngày với em rất dài...em rất nhớ anh...muốn được nghe giọng nói...muốn được anh ôm khi ngủ...Em chợt nhận ra...

nếu một ngày nào đó anh vĩnh viễn không bên cạnh em nữa...em sẽ ra sao...Chỉ bốn ngày đã khổ sở như vậy...

Nếu thế cả đời sẽ ra sao...?"

Hải...từ nhỏ em đã thiếu thốn tình thương...

nên em sợ mình ngộ nhận tình cảm của anh là tình thân...nhưng không phải.Em thích anh ôm em, hôn em, cưng chiều em, em rất khó chịu khi thấy các cô gái khác nhìn anh yêu thích anh...nơi này vô cùng khó chịu...

Tất cả những chuyện này...có phải là "Yêu" không anh?...Em...ừm.... "

Giản Bình cau mày đón nhận nụ hôn như vũ bão của anh...Sao hỏi cô...mà không cho cô nói hết...Cô còn muốn nói "Em yêu anh" nha...

Lời cô nói chưa hết đã bị môi anh chặn lại...

Anh hiểu rồi...anh đã hiểu..bảo bối của anh đơn thuần...cô đã yêu anh..chỉ là cô không biết cách bày tỏ mà thôi...

Lần này anh hôn cô rất mạnh... Trong đời Trương Hải chỉ một người phụ nữ là Giản Bình, kỹ thuật hôn của anh thật ra rất bình thường, nhưng do tình yêu bùng cháy, tình cảm nồng đậm mãnh liệt, anh làm theo bản năng, đầu lưỡi nóng hổi của anh cuốn lấy cô vẫn khiến cô hoàn toàn chìm đắm. Trong nụ hôn sâu cuồng nhiệt của anh, cô chỉ cảm thấy cơ thể ngày càng nóng ran, nơi bí mật phái nữ ngày càng nóng và khó chịu...

- "Ngoan đừng sợ, giao cho anh được không? "

Trương Hải thở hổn hển nhìn người con gái dưới thân...Giản Bình cắn môi đỏ nhẹ gập đầu....Dưới ánh mắt thẹn thùng của Giản Bình, Trương Hải từ từ cởi áo ngủ của cô, anh nhanh chóng lột cô sạch sẽ. Trong phòng mở điều hòa, khí nóng tỏa ra rất dễ chịu. Thân thể trắng mịn non mềm hiện rõ trước mắt anh....Anh cầm tay Giản Bình đưa lên miệng hôn từng ngón tay cô rồi cất giọng trầm khàn:

- "Anh yêu em Tiểu Bình..."

Giản Bình mở to đôi mắt long lanh....những giọt nước mắt nóng hổi vì hạnh phúc và xúc động rơi xuống đôi má trắng mịn...

Trương Hải sau khi cởi sạch quần áo của chính mình...một lần nữa anh đè lên cơ thể mảnh mai của Giản Bình...liếm sạch những giọt nước mắt trên mặt người thương.. bàn tay của anh vuốt ve gò má mềm mại, anh chuyển sang liếm mút gáy tai xinh xắn của cô....Cô bắt đầu muốn ngất xỉu, cả người giống như mềm thành một bãi nước, mặc anh bừa bãi chiếm lấy.Hôn sâu, vuốt ve, tất cả đều vô cùng tự nhiên giữa hai người. Ngực đầy đã bị anh nắm trong lòng bàn tay, hôn lên, xoa nắn, ngậm lấy điểm nhỏ trước bầu ngực mềm mại...Một tay vuốt ve ngực và eo Giản Bình, tay còn lại không kịp chờ đã lần mò xuống dưới, tìm nơi đã thần bí đã ẩm ướt...cho ngón tay vào khe hẹp luân động nhẹ nhàng...Thân dưới của Trương Hải cương cứng đến mức khó chịu nhưng anh vẫn cố nhẫn nhịn.. anh muốn cho cô đêm đầu tiên đáng nhớ trong cuộc đời...

- "Ừm....."

Cảm giác quá xa lạ...Giản Bình bắt đầu muốn trốn tránh...cô cong cả cơ thể....hai tay nắm chặt ga giường...

Giản Bình cuống quýt túm lấy cánh tay anh, giọng nói cô nức nhen.

- "Em...em...khó chịu "

- "Ngoan...ôm anh..."

Anh ôm eo cô, bờ ngực rắn chắc nhẹ nhàng tiến gần cô. Anh cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Cả hai đều động tình, không đâu là hơi thở, của ai..hai đầu lưỡi quấn lấy nhau không rời. Thân thể trần truồng của anh đè ở trên người cô, bắp đùi cường tráng tách hai chân cô ra, bàn tay vuốt ve ở gò má, đôi môi khẽ cắn nhẹ ở vành tai trắng nõn...

- " Vì anh chịu đau một chút "

- "....."

Cô mờ mịt nhìn anh, ánh mắt ướt át, tơ tình dâng lên, cao triều đánh thẳng vào trực tiếp quá mức, khiến cho cô trở nên trống rỗng..

Nhìn thần sắc ngây thơ mà xinh đẹp của cô, anh cắn răng đưa dục vọng kích động đến trướng đau của mình chống đỡ nơi mềm mại của cô, cảm giác mịn màng, khiến cho anh kích động, ma sát nhẹ nhàng..

Giản Bình khẽ cắn môi, cảm giác khó diễn tả khó chịu...cô bắt đầu kinh hoàng, muốn giãy giụa...Anh cúi đầu, đôi môi mạnh mẽ chặn cô lại, đầu lưỡi linh hoạt nặng nề tiến vào ma sát, anh thoáng nâng cái mỏng kien mỹ rắn chắc lên, vật đứng thẳng đả qua một cái ở giữa đùi cô, tìm được lối vào, trực tiếp vào sâu.

Trương Hải hít sâu một hơi...cô đã hoàn toàn thuộc về anh.....Trong nháy mắt, lưỡi dao thô như xén vào da thịt...

- " Á....ừ...."

Toàn thân Giản Bình cứng ngắc, cô hét lên, hàm răng dùng sức cắn, mùi máu tươi mằn mặn tràn ra khắp môi hai người. Anh hít một hơi, rồi môi cô, không để ý vết thương trên môi, nhẹ giọng dụ dỗ ở bên tai cô.

- "Bảo bối, thả lỏng một chút, em như vậy, anh sẽ điên mất."

Cô thật chặt như muốn đòi mạng, đi vào, tầng tầng thịt non kia lập tức xông tới, xoắn lấy anh thiếu chút nữa mất thể diện mà phun ra ngoài, anh vội vã ổn định tâm thần, bàn tay ôm hông cô, không để cho cô kẹp chặt như vậy.

Giản Bình không ngừng nức nở...Trương Hải ái nái xót xa...hôn khắp khuôn mặt phẫn nộ của cô...bàn tay đưa xuống xoa nắn nơi hai người kết hợp.....

- " Anh xin lỗi...sẽ không làm em đau nữa...thả lỏng đi em... "

Trương Hải không ngừng dụ dỗ bé con đang không ngừng nức nở....Chỉ thẳng lưng ra vào trong cơ thể cô nhẹ nhàng, đến khi thấy nét mặt cô không còn khó chịu nữa, bắt đầu nhuộm đỏ dục tình mới buông lỏng tay chân, từ từ gia tăng động tác.

- " Ừ...ừ...Hải...ừm..."

Giản Bình ôm chặt lưng cường tráng của Trương Hải, giống như bèo trôi dạt trên sông, theo động tác của Trương Hải mà lay động cơ thể, đôi mắt to tròn...phủ đầy sương mù, đầy vẻ quyến rũ...môi đỏ hé mở...đầu ngửa ra sau...không ngừng rên rỉ...

Động tác của Trương Hải lại càng nhanh hơn, Giản Bình bắt đầu hòa theo động tác của anh...hai tay bầu chặt vào vai anh...

Tiếng va chạm cùng tiếng rên rỉ ngày càng lớn khiến người nghe phải đỏ mặt tai...đến khi tiếng hét vang vọng kết thúc còn lại là tiếng hơi thở gấp gáp..

Cảm giác này quá dễ chịu, thật muốn cả đời trầm luân trong đó. Dư âm cao trào kéo dài hơn chục giây, Trương Hải....cúi đầu dịu dàng hôn lên môi Giản Bình...cô gái của anh như tan thành nước...mềm oặc trong vòng tay của anh...mặc sức anh hôn hít cũng không còn sức phản kháng...Yêu không tả xiết...!!

- " Một lần nữa hả em?"

Trương Hải lau mồ hôi trên trán của cô...Giản Bình rất mệt...mắt mở không lên chỉ gật đầu cho lấy lệ...Trương Hải buồn cười hôn chụt vào khuôn mặt mịn màng mấy cái...rồi mới bế cô đi tắm....

Khi hai người nằm yên ổn trên giường là chuyện một tiếng sau...lúc này bảo bối của anh đã ngủ say từ bao giờ...Ga giường cũng đã được anh thay sạch sẽ...còn chiếc ga giường lưu lại dấu vết hồng chứng minh cô đã thuộc về anh...anh không bỏ vào máy giặt mà đem gói lại cất giữ làm kỉ niệm..

Hành động có quái dị hay biến thái cũng được..với anh những gì thuộc về cô đều tốt đẹp....

Suy nghĩ rồi mỉm cười với hành động của mình...Trương Hải hôn lên môi cô gái nhỏ đang nằm trong lòng.. mới từ từ nhắm mắt lại...chìm vào giấc mơ chỉ có cô và anh...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hẹn ước

Thím Vương đi đến đi lùi dưới sảnh...đầu không ngừng nhìn lên căn phòng ở lầu một....

Bà thờ dài rồi nhìn vào bếp... đồ ăn đã được dọn sẵn để lên bàn..nhưng không biết có nên lên mời hai người trong phòng ra ăn không..

Hai tháng nay...giờ giấc ăn uống của hai người đó không hề ổn định....Có những lúc bà ngồi chờ mòn mỏi...nhưng cửa phòng vẫn đóng bật...Đồ ăn phải đem cất lại...Nhiều lần bà lên gọi...nhưng không thấy ai trả lời...cố gắng áp tai vào nghe thì nghe những tiếng mập mờ làm người khác phải xấu hổ...

Nên kể từ đó...bà rút kinh nghiệm...nấu xong sẽ lên gõ cửa nói hai tiếng...rồi nhanh chóng đi xuống...

Nhưng riêng hôm nay trước khi trở về phòng...Giản Bình có nói đến giờ ăn cơm nhất quyết phải gọi cô xuống...Nhưng lúc chiều khi thấy cậu chủ đi làm về...bà không biết có nên lên hay không.. Vì mỗi lần cậu chủ có mặt ở nhà thì.....

Ôi thật là.....giới trẻ bây giờ...làm gì cũng không nghĩ đến sức khỏe mà....

Ngoài phòng thì Thím Vương không ngừng đi tới đi lui....lắm bầm một mình...

Trong căn phòng lầu một lúc này...

-" Huhu...em mệt...ừm...a....đừng....nhanh quá...á..."

Giản Bình tội nghiệp lúc này đang bị Trương Hải đè lên tường trong phòng tắm...một chân thon dài của cô vắt lên tay anh...Dưới dòng nước tung tóe...Trương Hải ôm chặt...hôn ngấu nghiến môi cô...phía dưới mạnh mẽ không ngừng ra vào chạy nước rút....

-" Á...."

Hai người cùng nhau ôm chặt...Cả người Giản Bình mềm nhũn...hai chân run rẩy, ngã vào vòng tay của anh... để mặc anh ôm, hôn.....rồi tắm rửa cho cô...

Thật mệt....

Hai tháng nay, từ ngày hai người bắt đầu biết mùi ân ái...

Trương Hải ngày càng hư đốn...anh lúc nào cũng bắt ép cô làm chuyện đó...thể lực anh vô cùng tốt...luôn hành hạ cô đến khi khóc lóc van xin mới thôi...giống như muốn cô bao nhiêu cũng không đủ.....Làm hại cô ngày nào cũng mệt mỏi, đem mắt gấu đến trường....

-" Lại đây anh ôm nào "

Trương Hải ngồi ở cạnh giường giơ tay về phía cô gái đang quần chặt chắn biến thành kén..lấn vào sát giường bên kia....

-" Không...lúc nào anh cũng nói thế...Anh đáng ghét...em sẽ không tin anh nữa đâu "

Giản Bình khuôn mặt còn đỏ ửng vì trận kích tình vừa rồi..cô chu môi oán hơn..cô tin anh mới lạ...lúc nào anh cũng bảo ôm..

nhưng tay anh có khi nào an phận đâu...

Trương Hải nhếch môi...nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô....Anh cũng biết mình không đúng...Ham muốn cô gái nhỏ này quá độ...

nhưng biết làm sao bây giờ...thà là chưa nếm thử hương vị ngọt ngào của cô đến khi nếm được rồi giống như bị nghiện...Cảm giác quá tuyệt vời...Càng ngày anh càng không kiểm soát được chính mình...mọi lúc mọi nơi..hình ảnh của cô phủ đầy trong tâm trí của anh...Chỉ có khi tiến vào thân thể của cô...anh mới xoa dịu nỗi khát khao ảnh liệt ấy....

-" Cho anh ôm một chút...anh sẽ đưa đến chơi với Tiểu Ân "

Mắt cô gái nhỏ sáng lên...môi hồng cắn nhẹ suy nghĩ...Tiểu Ân là tiểu bảo bối của Hàn Thiên và Tống Linh...nhóc con gần hai tháng tuổi nhưng lại xinh đẹp..tròn tròn mềm mềm....ôi còn đôi mắt màu hồ phách nữa chứ...Cô rất thích bế bé vào lòng...

Trong thời gian này...rảnh rỗi cô điều chạy đến nhà Hàn Thiên để được ngắm bé...Cô cũng rất thích bé con của chị Lam và chị Thanh nhưng ngại nỡ...

Hạ Quân Vỹ thường xuyên đưa mẹ con Tần Lam đi du lịch cả đi công tác anh ta cũng ôm hai người họ đi theo...giống như xa họ một phút anh ta sẽ không chịu nổi...riêng bảo bối nhà Dương Phong....chỉ có thể nhìn không thể bế...vì cả chị Thanh tội nghiệp cũng phải ngậm ngùi nhìn người lớn trong nhà tranh giành..huống chi là cô...

Chỉ riêng tiểu bảo bối của Hàn gia là làm cô thích nhất...bé vô cùng đáng yêu...Luôn được bà nội và người làm chăm bẵm rất tốt...Còn trong mắt Hàn Thiên dù yêu con trai mình đến mấy nhưng cũng không vượt qua được vị trí của Tống Linh...Nên khi đến chơi Tống Linh thường bị Hàn Thiên ôm chặt trong lòng...bởi vậy cô có nhiều thời gian được hôn Tiểu Ân....

- "Chỉ được ôm em..."

Cô mở to mắt cảnh giác nhìn anh... Trương Hải mỉm cười gật đầu... Giản Bình phụng phịu..chậm chạp bò đến bên cạnh...Chưa kịp nằm xuống để bị anh vươn tay kéo mạnh vào lòng...cắn nhẹ lên môi cô...

- "Anh không được nuốt lời "

Giản Bình nhăn mày lấy tay che miệng anh lại... Trương Hải hôn lên bàn tay non mềm giống hệt con nít của cô...

- "Em thích Tiểu Ân như thế...Hay là chúng ta cũng sinh một đứa nhé "

Trương Hải yêu thương mân mê tay cô....

Chỉ cần nghĩ cô và anh có một bé con dù trai hay gái cũng được miễn là con của anh và cô...đã làm tim anh mềm nhũn...Nhưng nghĩ đến tuổi cô còn quá nhỏ để làm mẹ...anh đành thờ dài..

Giản Bình ngẫm nghĩ...Nếu có một cục thịt trắng trẻo xinh đẹp...giống cô và anh...làm Giản Bình thích thú không thôi...nhưng nghĩ đến việc mối quan hệ cô và anh...Giản Bình xụ mặt...

- "Em chỉ mới học năm nhất...Vội lại em và anh....."

Cô cúi đầu lí nhí...rồi chẳng nói nên lời...

Người sâu sắc như Trương Hải làm sao không hiểu suy nghĩ của cô chứ...

Anh nâng cằm cho cô đối diện với anh...

- "Tiểu Bình...em học xong phải mất 4 năm nữa...chưa tính thời gian thực tập...Chẳng lẽ em bắt anh phải chờ lâu đến vậy...?"

Giản Bình trở mắt nhìn anh...anh nói vậy là ý gì...

- "Á"

Trương Hải nghiêng đầu cắn nhẹ vào môi cô...thấy cô hô đau anh lại chuyển sang hôn nhẹ...

- "Đồ ngốc...Còn không hiểu....Em đã là người của anh...Chuyện kết hôn là sớm hay muộn mà thôi...Nhưng anh không muốn đợi bốn năm nữa...Thật lâu..."

Hai má Giản Bình ửng hồng...nghe anh nói mà lòng cô ngọt ngào không thôi..Từ nhỏ cô chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn sớm và cưới được một người giống như anh...Cuộc sống bươn trải cực khổ, cô không dám mơ ước cao xa...

- "Chúng ta còn trẻ....vội lại bốn năm... không tính là lâu lắm "

Giản Bình cũng chỉ nói vậy thôi...nhưng từ lúc giờ cô luôn nghe theo ý kiến của anh..

Trương Hải ôm cô ngồi dậy...đặt cô lên đùi..

- "Tiểu Bình chúng ta hẹn ước được không..."

Nếu nửa năm sau....quan hệ chúng ta vẫn tốt đẹp như thế này....Minh sẽ đăng ký kết hôn trước...Còn việc tổ chức hôn lễ sẽ đợi khi em tốt nghiệp rồi tổ chức...Em nghĩ sao?"

Ánh mắt anh khi nhắc về tương lai sáng như sao trên trời, nồng đậm tình yêu sâu sắc...

Người đàn ông yêu bạn thật sự sẽ luôn vì bạn mà suy nghĩ..... Cô có ngờ đến mấy cũng sẽ nhìn ra điều đấy..

Cô có gì mà suy nghĩ...Yêu anh lấy được anh là may mắn của cô...dù không biết tương lai như thế nào..cô tuyệt đối không hối hận vì cô thật sự rất yêu người đàn ông này....

Giản Bình gật đầu đồng ý...cô còn làm trò trẻ con giờ ngón út lên cùng anh quéo tay giữ trọn lời hứa...Trương Hải cũng rất phối hợp...Rồi trực tiếp đè cô xuống hôn ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng đang cười tùm tùm...

- "Không được...Anh hứa sẽ đưa em đến chơi với Tiểu Ân nha "

Giản Bình đẩy lồng ngực anh ra...ngiêng mặt chu môi lên án..cô không ngăn cản..anh sẽ lên con thú tính tiếp tục ăn cô....

Trương Hải mút mạnh cổ cô...ảo não không cam lòng đứng dậy vào phòng tắm...Giản Bình ôm chần bồng vào lòng vùi cả khuôn mặt nhỏ nhắn vào chần...nhìn cửa phòng tắm...cô gái nhỏ cười đến vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tìm đến cửa

Những ngày kế tiếp Trương Hải vô cùng bận bịu...Lần này anh đảm nhiệm vụ án khá quan trọng....Thời gian về nhà ăn cơm với cô gái nhỏ cũng không có...

- "Bảo bối...Anh đi làm đây...em nhớ phải ăn uống đàng hoàng biết không hả "

Anh nghe Thím Vương nói lại...không có anh ở nhà...cô thường xuyên bỏ bữa...làm anh rất lo lắng...chỉ hai tuần nữa vụ án kết thúc anh lại có thời gian ở bên cạnh cô....

Giản Bình mở đôi mắt lem nhem còn mang mác buồn ngủ...gật gật đầu....

- " Ngoan...Anh đi làm nhé..."

Anh hôn vào môi vô..âu yếm mái tóc đen mượt của Giản Bình...

- " Anh chạy xe cẩn thận "

Trương Hải gật đầu..rời rồi đi....

Anh đi rồi Giản Bình cũng chẳng tâm tình gì để ngủ...Hôm nay là cuối tuần cô không cần đi học...Nhưng anh lại không ở nhà...Gần cả tháng nay...anh rất bận..thời gian hai người dành cho nhau cũng ít...

Buổi tối khi về nhà khá trễ..khi về hai người nói với nhau được vài câu...anh lại vào thư phòng làm việc đến khuya....Cô rất lo lắng cho anh...nhưng cô biết công việc rất quan trọng , chỉ ngoan ngoãn không phiền đến anh.. âm thầm chăm sóc cho anh...Lo cho anh những bữa ăn khuya....thấy anh uống cafe...cô sợ không tốt cho sức khỏe của anh...cô âm thầm đổi thành những ly sữa ấm...Anh không hề có ý kiến còn uống rất vui vẻ...rồi kéo cô vô lòng hôn lấy hôn để rồi mới chịu thả cô về phòng...

- " Tiểu Bình cháu ăn nhiều vào...Cháu ăn ít..Cậu chủ sẽ trách thím đấy "

Cô bé này tuổi đời còn rất nhỏ nhưng lại rất biết cách cư xử...xinh xắn lại hiền lành...

Lần đầu gặp mặt, bà rất ngạc nhiên, tuy Trương Hải không thường xuyên ở đây...

Những nơi khác như thế nào bà không biết riêng ngôi nhà này chưa bao giờ xuất hiện một người phụ nữ nào....

Là người từng trải bà biết hai người có mối quan hệ đặc biệt...Mà đã là người của cậu chủ bà phải xem như chủ nhân thứ hai...

nhưng không ngờ cô bé vô cùng giản dị...hoạt bát lại gần gũi...không cho bà gọi bằng cô chủ...Còn thường xuyên phụ bà làm việc nhà...

Thật ra xã hội bây giờ kiếm được một người con gái như thế này thật khó...Hèn gì cậu chủ nhà bà...vốn lạnh nhạt xa cách lại tự cột lấy mình và cưng chiều cô nhóc này như vậy...

Giản Bình chỉ im lặng mỉm cười...anh lúc nào cũng thế...Đừng nhìn anh hiền hòa mà lầm tưởng...càng hiểu rõ anh thì càng phát hiện, ngoại trừ vẻ ngoài lãnh đạm của anh, thì ra anh cũng có một mặt đáng yêu, việc gì cũng được..nhưng về việc soi mói bữa ăn giấc ngủ của cô đến mức làm người ta phát điên, ăn gì không tốt cho sức khỏe..anh tuyệt đối không cho cô đụng vào...

Nào là ăn quá cay không tốt...ăn lạnh cũng không được...cái này không tốt cái kia không xong..Nhưng rồi mọi thứ cũng trở thành thói quen..cô vẫn ngoan ngoãn phục tùng vì sự bá đạo của anh...

- " Cháu ăn no rồi... cháu lên phòng đây ạ "

Giản Bình muốn thời gian hôm nay dọn lại căn phòng..Hôm qua cô phát hiện có rất nhiều thứ thu dọn....

Giản Bình quét dọn sạch sẽ... những gì không cần thiết cô sẽ cho vào một cái túi nhỏ....Đến khi cô dọn đến cái tủ trong cùng mới phát hiện cái balo của chính mình...đã được Trương Hải lấy về sau ngày cô chuyển đến đây...

Giản Bình mở balo ra...là bộ đồ cô đem theo..và trong đó có một ít tiền..còn có chiếc điện thoại cũ kĩ của mình..

Từ lúc về đây...Trương Hải đưa cô một cái điện thoại dùng để liên lạc với anh...lúc mới lên thành phố rồi sống trong những ngày tháng ngọt ngào của anh mang lại..Cô xém quên mất...lí do lúc đầu cô đồng ý làm bạn gái anh...còn về việc ngôi nhà...Ôi thật là...khi yêu rồi làm đầu óc nghe ta mê mụi..

Giản Bình nhanh chóng sạc pin...cô bấm nút mở nguồn...Điện thoại vừa khởi động..

"Tin....."

Âm thanh báo hiệu tin nhắn không ngừng đổ chuông..

-" Tiểu Bình...em đang ở nơi đâu..."

-" Tiểu Bình...anh là Trương Kiệt...anh trở về rồi em..hiện giờ ở đâu "

-" Tiểu Bình...anh rất nhớ em...Em đang ở đâu Tiểu Bình...."

-" Tiểu Bình...anh rất nhớ em...và lo lắng cho em.."

Hàng loạt tin nhắn gửi đến điều cùng một số...Người nhắn tin cho cô không phải ai khác chính là anh Tiểu Kiệt...Anh ấy đã trở về....Giản Bình rất vui...anh vẫn quan tâm cô như ngày nào...anh đã trở về nước...Giản Bình nhanh chóng bấm nút gọi đi...chỉ vừa reo đã có người bắt máy..giọng nói lộ vẻ vui mừng khôn xiết...

-" Tiểu Bình là em sao...?"

-" Anh Tiểu Kiệt là em..."

Giản Bình vui vẻ không thôi...

-" Tiểu Bình nói anh nghe, hiện giờ em đang ở đâu? Em có khỏe không? Em sống thế nào...nói anh biết đi Tiểu Bình..."

-" Ôi...anh hỏi nhiều thế sao em trả lời...em vẫn khỏe...em sống rất tốt anh yên tâm nhé."

Hai người anh một câu...em một câu...hỏi thăm lẫn nhau...cuộc gọi kéo dài gần nửa tiếng sau mới kết thúc....Dù Trương Kiệt rất muốn nói thêm...nhưng Giản Bình đã muốn kết thúc cuộc gọi...anh không tiện ép buộc....

Tâm trạng Giản Bình hôm nay rất tốt...Hơn nửa năm cô không trở về quê...cô rất nhớ mọi người....À còn về việc giấy tờ nhà...cô có nên hỏi Trương Hải không...Nhưng với mối quan hệ của hai người bây giờ...điều đó có quan trọng không...?

Cô tin anh...anh nói sẽ không để cô phải mất ngôi nhà...anh sẽ làm được...Thôi thì khi nào anh lấy lại được....sẽ nói cô biết vậy.....

-" Cafe đây "

Trương Hải vui đầu vào đồng hồ sơ trước mắt...Anh không quan tâm người đi vào...chỉ khi nghe giọng nói là lạ...Trương Hải mới ngẩng đầu lên...

-" Sao lại là em?"

Mày anh cau lại...tuy không thể hiện thái độ gì nhưng nếu nhìn kĩ vào mắt anh...sẽ thấy anh hơi khó chịu về hành động tự ý vào phòng của người trước mặt...

-" Anh đừng trách thư kí Trịnh nhé...Em phải nhờ bác gái gọi điện cho thư kí Trịnh..mới có thể vào gặp anh đây "

-" Mẹ anh??? "

Mày Trương Hải càng cau chặt...Anh biết mẹ anh rất muốn anh kết hôn...nhưng từ trước giờ điều không thích nhất là người khác đụng tay vào việc của anh..dù người đó có là ai..

Sự ngang bướng của anh...chưa một ai có thể xoay chuyển được...Ừ thì bây giờ có một người...mà là anh cam tâm..Không hiểu sau hôm nay mẹ anh lại nhúng tay vào chuyện này...Khiến Trương Hải rất không vui..

-" Anh đừng trách bác gái...chỉ vì em muốn gặp anh mà còn khó hơn lên trời...Hai tháng nay...em về nước anh điều để Joll giải quyết với em...Muốn hẹn anh ăn cơm cũng không được...dù sao chúng ta cũng là bạn bè lâu năm...Hôm qua em chỉ than thở với Tiểu Vy vài câu... không ngờ con bé lại đi mách lẻo với bác...."

(Lãnh Thiên Vy em họ Trương Hải....có ai nhớ nv này ở truyện nào không?)

Triệu Vân lựa lời nói cho anh hiểu...anh mất sắc sảo không ngừng dò xét cảm xúc của anh...

Hôm nay Triệu Vân mặc trên người bộ đồ công sở màu vàng nhạt xinh đẹp...ra dáng một phụ nữ thành đạt quyến rũ...khác hẳn với vẻ nóng bỏng mà hoang dại khi gặp ở vũ trường....

Trương Hải im lặng không nói gì...thần thái ổn định...không biểu hiện cảm xúc gì.

" Công việc anh dạo này rất bận sao? "

Thấy anh vẫn im lặng... Triệu Vân mỉm cười nói tiếp...

" Ừ...cũng hơi bận "

Triệu Vân ngồi xuống đối diện anh...hai tay để lên bàn vô tình chạm phải những đốt ngón tay của anh...cô ngại ngùng rút tay về...

" Vậy hôm nay...em có thể mời anh bữa cơm được không? Xem như anh đã giúp em... về việc đăng ký kinh doanh trong nước..."

" Hải...anh đừng từ chối được không? Chẳng lẽ...với mối quen biết gần bảy năm qua...

chúng ta không thể cùng nhau ngồi ăn bữa cơm "

Sợ anh lại từ chối như mấy lần cô gọi điện đến...Nên Triệu Vân không ngừng bồi thêm..

" Ok...Em cũng chưa gặp Trình Viện đúng không? để anh gọi cậu ấy đến cho vui "

Triệu Vân mỉm cười...hai tay nắm chặt vào nhau...cô gượng cười gật đầu...

Hai tháng nay cô muốn gặp anh...còn khó hơn lên trời...Nên phải tận dụng cách cuối cùng là lợi dụng mối quan hệ...Qua điều tra cô biết được Trương Hải đang sống với một người con gái tại chung cư riêng của anh...

Khi biết được điều đó cô thật sự không thể tin được...

Cô nghĩ anh chỉ vui qua đường...không ngờ hai người lại sống chung...Cô tiếp tục điều tra về cô gái đó...thì càng bất ngờ hơn về gia cảnh của cô ta...Ngoài ngoại hình được mắt đó...còn lại cô ta chẳng có gì...nếu không muốn nói là tồi tệ...Cô không tin...Trương gia có tiếng bề thế....khiến người khác e sợ lại chấp nhận một đứa con dâu như vậy...

Gia cảnh bần hàn...lại mồ côi...dòng họ lại...chẳng lấy một ai tốt lành...Chưa nói đến Kinh Thiên tiếng tăm lừng lẫy...Trương Hải không cần si diện nhưng Trương gia vẫn cần...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cố nhân

Giản Bình chu môi...buồn bã nhìn tin nhắn điện thoại....

Hôm nay anh lại bận...không thể đến đón cô cũng không về ăn trưa với cô... Không phải cô giận hờn vô cớ...Mà là hai tháng nay...thời gian hai người gặp mặt ngày càng ít ỏi...Cô biết thời gian này anh rất bận nên cũng không tiện quấy rầy.....

" Tiểu Bình về thôi...hết giờ rồi"

Bạn học ngồi bên cạnh...thấy hết tiết nhưng cô vẫn thần thờ ngắm chiếc điện thoại nên tốt bụng.. nhắc nhở....

Giản Bình lúc này mới phát hiện bạn bè đã thay phiên nhau ra về...

" Minh đi trước nhé...minh có hẹn "

" Tạm biệt cậu "

Giản Bình sau khi thu dọn sách vở cùng nhanh chóng rời khỏi phòng...

Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đứng ngừng lại bên đường...cô muốn bước sang đó...

nhưng đã bị một bóng đen chặn lại...Giản Bình hết hoảng chỉ mới kịp nhìn sơ khuôn mặt người đó...đã bị người đó ôm chặt vào lòng...

- "Tiểu Bình...anh rất nhớ em..."

Giản Bình cũng rất vui mừng khi gặp lại Trần Kiệt... nhưng bị anh ôm chặt...cô cảm thấy không thoải mái...Ngoài Trương Hải ra...cô không thích người khác giới nào chạm vào người mình...Giản Bình cố đẩy anh..

Trần Kiệt cũng không miễn cưỡng..anh ta thả lỏng tay... Giản Bình nhân cơ hội thụt lùi mấy bước....

- " Anh Tiểu Kiệt sao anh lại ở đây?"

- " Tiểu Bình...em khác quá...lúc này anh còn tưởng mình nhìn lầm "

Tiểu Bình mặc mặc quê mùa ngày nào...giờ đã xinh đẹp ngọt ngào...Các đường nét thanh tú trên khuôn mặt càng thêm rực rỡ...da dẻ trắng mịn không tỳ vết...Quần áo mặc trên người...toàn là hàng hiệu...Đây là Tiểu Bình của anh ta hay sao??

- " Em vẫn vậy mà...sao anh biết em học ở đây "

- " Lúc nói chuyện điện thoại...không phải em nói em thi vào trường luật hay sao?"

Giản Bình thấy lời nói của anh có gì đó không đúng...riêng cái thành phố này đã hơn bảy...tám trường chuyên về ngành luật...chưa nói đến những trường liên thông..rõ ràng ngày đó cô không hề nói..cô học trường nào...

- " Tiểu Bình...chúng ta tìm chỗ nào trò chuyện được không?"

- " Em..."

- " Cô Bình...có chuyện gì sao cô...anh ta là quấy rối cô à ?"

Tài xế Ngô lái xe qua đường...bước xuống đi nhanh đến Giản Bình không ngừng lo lắng..

Ánh mắt sắc bén quét qua người Trần Kiệt...

- " Không phải...chú đừng hiểu lầm...anh ấy là bạn dưới quê của cháu...lâu ngày mới gặp lại "

Trần Kiệt e ngại nhìn Chú Ngô cười cười...về ngoài của Trần Kiệt cũng rất được mắt..đáng đáp cao ráo..làn da bánh mật nhìn khỏe khoắn...khuôn mặt dễ nhìn....nhưng so với cậu chủ nhà ông vẫn còn kém xa...bề ngoài lẫn thần thái...

- " Tiểu Bình...đây là....?"

Trần Kiệt bị tài xế Ngô soi xét từ trên xuống dưới...cảm thấy rất khó chịu...anh nhìn sang Giản Bình muốn biết rõ ông ta là ai...

- " Chú ấy là tài xế của em..."

Giản Bình không thấy gì lạ...Tài xế Ngô nhận nhiệm vụ đưa rước cô...còn bảo vệ cô...ông ta luôn có sắc mặt không tốt với những người khác giới ve vãn xung quanh cô...Nhưng cô biết mọi thứ ông ta làm đều do chí thị của Trương Hải...

- " Em có tài xế riêng sao?"

Người đàn ông đẩy...đối xử với cô cũng quá tốt đấy.....

Giản Bình chỉ cười nhẹ...

- " Tiểu Bình chúng ta đi thôi..."

Trần Kiệt muốn nắm tay Gải Bình kéo đi...lại bị Tài xế Ngô ngăn lại...

- " Cô Bình cô muốn đi đâu...?"

- " Chúng tôi muốn tìm một quán để nói chuyện...tôi đưa cô ấy đi..chút nữa sẽ đưa cô ấy về...chú đừng lo"

Giản Bình chưa kịp lên tiếng...Trần Kiệt đã cau mày trả lời..anh rất khó chịu vì hành phi ngăn chặn của ông chú trước mặt...

- "Cô Bình...cô muốn đi đâu...tôi sẽ đưa cô đi...Cô đi như vậy tôi biết ăn nói với cậu chủ như thế nào..."

Tài xế Ngô không thèm để Trần Kiệt vào mắt...ông quay sang Giản Bình...

- " Chú Ngô..bên đường có quán cà phê cháu và anh Tiểu Kiệt sang đó nói chuyện một chút...Chú chờ cháu nhé..."

Cô cũng không định đi theo Trần Kiệt...

nhưng dù sao hai người đã thân thiết như anh em từ nhỏ...xa cách đã lâu vừa gặp mặt đã tạm biệt, không phải phép...Mà ngày xưa...lúc cô côi cút một mình..anh thường xuyên giúp đỡ cô không ít...

- "Được..tôi ngồi trong xe đợi cô...có gì cô gọi tôi "

Tài xế Ngô miễn cưỡng đồng ý...

Trần Kiệt nhếch môi..đi theo Giản Bình..vào quán cà phê nho nhỏ dành cho sinh viên bên đường.....

- "Người..... mà ông ta nhắc đến là bạn trai em..anh ấy đối xử với em hình như rất tốt"

Khi cà phê đem tới...Trần Kiệt không ngừng dán mắt vào khuôn mặt xinh đẹp trước mắt...

Nhắc đến Trương Hải...hai má Giản Bình ửng hồng..ngại ngừng gật đầu...

- " Anh ta hình như rất giàu? "

Nhìn chiếc xe tên Tài xế kia chạy...Nếu không làm trên thị trường chỉ có mấy chiếc giới hạn...

- " Có lẽ thế "

Giản Bình trả lời cho lấy lệ...cô biết anh khá giả nhưng cô thật sự chưa bao giờ quan tâm đến anh giàu đến mức nào...Với cô đủ ăn đủ mặc là tốt rồi..

- " Anh ta làm gì?"

- " Làm luật sư ạ...Thôi đừng hỏi chuyện của em...chúng ta nói về anh đi...."

Trần Kiệt biết mình hơi nóng vội...cười cười...

- " Anh về nước khi nào...Bây giờ anh làm ở đâu..."

- " Anh về nước gần nửa năm nay...Anh làm trong văn phòng dưới xí nghiệp ở huyện của chúng ta...Nhưng bắt đầu nửa tháng trước..anh bắt đầu đổi việc làm...và hiện giờ đang công tác tại một công ty lớn của thành phố này..."

Trần Kiệt chỉ đại khái nói qua...

- " Em biết có ngày anh sẽ thành công mà...chắc Di Trần vui lắm "

.....

Đến gần trưa...cuộc nói chuyện mới kết thúc...Trần Kiệt hai tay nắm chặt nhìn Giản Bình ngồi vào chiếc xe sang trọng..

- " Anh về rồi"

Buổi tối Trương Hải mới về nhà...Giản Bình nghe tiếng xe đã nhanh chóng chạy ra sà vào lòng anh...cười tít cả mắt...Trương Hải hôn nhẹ lên trán cô...

- " Hôm nay em có bỏ bữa không đấy "

- " Không ạ..người ta rất nghe lời nha "

Lúc chiều anh có gọi về báo cô ăn tối trước...anh bận việc sẽ về trễ sợ cô sẽ bỏ bữa...

- " Ngoan..anh đi tắm đây...anh còn có việc phải xử lý..."

- " Em pha nước cho anh nhé..."

Hai người cứ thế ôm nhau lên phòng...

Trương Hải đắm chiều nhìn vào màn hình tivi...đến khi nghe tiếng cửa mở...anh mới ngẩng đầu lên...

Tiếng bước chân rất nhỏ vọng đến, Giản Bình mơ mơ màng màng vịn cửa..

- " Anh chưa xong sao? "

Cô ngủ được một giấc... gần một giờ sáng mà anh còn chưa trở về phòng...

Trương Hải nhìn thấy cô, anh mỉm cười, dang rộng hai tay.

- " Tới đây "

Giản Bình lễ mễ bước tới, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, nhắm mắt nói:

- " Day trán giúp anh...Đầu anh hơi đau "

Giản Bình đau lòng, dịu dàng day day hai bên thái dương giúp anh.

Bàn tay anh không ngừng vuốt bên eo cô...ngả đầu dựa vào ghế...nhắm mắt hưởng thụ cô chăm sóc....

- " Hôm nay em gặp người quen à? "

Trong không gian yên tĩnh...tiếng Trương Hải vang lên...Giản Bình cũng không lấy làm ngạc nhiên vì sao anh biết...

- " Dạ...là anh Tiểu Kiệt...hàng xóm của em dưới quê...Anh biết không hôm nay gặp lại anh ấy em rất vui...Anh ấy vừa đi du học về bây giờ đang làm cho một công ty nước ngoài tại thành phố này...Lúc nào có thể em sẽ giới thiệu hai người gặp nhau nhé "

Giản Bình ngây thơ...miệng nhỏ riu rít kể đủ điều cho anh nghe...Nhưng cô gái nhỏ lại không cảm nhận được ánh mắt khác lạ của Trương Hải... Nhìn cô gái nhỏ cao hứng khi nhắc về người kia...làm anh vô cùng khó chịu...

Thì ra là thanh mai trúc mã...Hôm nay nghe chú Ngô nói sơ qua...anh cũng không lấy gì làm lạ...trái đất tưởng lớn thật ra rất nhỏ...gặp lại người quen là chuyện bình thường...

Nhưng bây giờ nhìn thái độ của cô nhắc đến người đó làm anh cảm thấy phiền lòng...

- " Em nói anh nghe...Ngày xưa anh ấy rất tốt với em...lúc em khó khăn anh ấy không ngại giúp đỡ em nhiều thứ...lúc nhỏ em đi học bị ai ức hiếp....anh Tiểu Kiệt sẽ bảo vệ em...anh ấy.....ừm "

Trương Hải quyết định dùng miệng chặn lời nói cô lại...anh không muốn nghe tên người đàn ông khác từ trong miệng cô...Mà tức giận với cô lại không được...cách tốt nhất là hôn cô...Anh hôn rất mạnh...Giản Bình hơi đau...cô đang kể chuyện cho anh nghe mà...Sao lại thế này...

Màn đêm tĩnh lặng, xung quanh chỉ có tiếng hít thở đều đều của hai người. Trương Hải hít hà hơi ấm trên người cô, nuốt gọn tiếng rên rỉ khe khẽ của cô. Tài liệu trên bàn làm việc va vào nhau. Giản Bình quay cuồng đầu óc, cả người mềm nhũn...đến khi tỉnh táo, cô đã nằm trong phòng ngủ. Anh và cô lại quấn chặt lấy nhau không rời. Trước khi chìm vào giấc ngủ...cô cảm nhận trận kích tình hôm nay có gì đó lạ...nhưng cô không nhận ra...vì quá đổi mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bắt đầu sóng gió

Trong căn phòng sang trọng...tại phòng tổng giám đốc Kinh Thiên....

Trương Hải chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu ghi phối hợp với quần tây đen...dáng dấp hoàn hảo càng tôn lên vẻ tuấn duật...nhả nhặn của anh...nhưng giờ phút này vẻ mặt anh lại trầm âm...ánh mắt sâu thẳm...nồng nặc sự tức giận...

Hai tháng qua anh bỏ nhiều công sức và thời gian cho vụ án quan trọng...kết quả vào sáng nay bên thân chủ của anh đã thắng kiện...nhưng anh không có thời gian nghe người khác cảm ơn hay ca tụng...Vi phiền xử vừa kết thúc đã có người đưa cho anh một phong bì....Khi nhìn thấy vật chứa trong phong bì...anh không tâm tình nào để đứng đó....

Trong thư là những tấm hình của Giản Bình bên cạnh một chàng trai...Họ cười nói vui vẻ, những góc hình chụp thật đẹp...có những tấm chàng trai nheo mắt hay vén tóc...xoay đầu cô gái...thể hiện sự cưng chiều và yêu thương...có một tấm họ còn ôm nhau thắm thiết...Nhìn những bộ quần áo khác nhau...điều này cho thấy ngày nào họ cũng gặp nhau....Nhìn ánh mắt nụ cười họ dành cho nhau...Trương Hải cảm thấy chói mắt...một nỗi tức giận từ từ lan rộng trong vòng ngực của anh...

- " Trương Tổng "

Joll gõ cửa rồi bước vào....

- " Cậu điều tra người trong hình này giúp tôi...một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua...Còn nữa cho người giám sát anh ta 24/24...Giám sát camera tại tòa án X...điều tra người gửi những thứ này đến "

- " Vâng "

Joll nhìn tấm hình đã bị cắt ra phân nửa...

anh ta hơi cau mày...nhưng không dám hỏi thêm...vì làm việc với Trương Hải bao nhiêu năm...tuy nhìn sắc mặt Trương Hải vẫn không cảm xúc gì đặc biệt...nhưng nghe giọng nói của anh..Jonl biết tâm tình Trương Hải không tốt...

Anh ta nhanh chóng cầm tấm hình...rời đi...

Jonl rời đi chưa được bao lâu...thì Tài xế Ngô lại tiến vào...

- " Cậu chủ...cậu tìm tôi "

Trương Hải lúc này đang đứng sau bàn làm việc. Anh ngẩng nhìn mọi thứ từ bên ngoài qua tấm tường làm bằng kính....Anh quay người lại...đi đến ngồi xuống sofa...

- " Chú ngồi đi "

Tài xế Ngô nhìn sắc mặt không vui của Trương Hải ông e ngại ngồi xuống...

- " Cậu chủ có chuyện gì sao? "

- " Chú Ngô...chú làm cho tôi cũng gần 5 năm rồi đúng không? "

Ông biết không tự dưng mà Trương Hải lại hỏi như vậy..

- " Đúng vậy...cậu chủ tôi đã làm chuyện gì khiến cậu không hài lòng..cậu nói tôi sẽ sửa "

- " Chú Ngô..Tôi tin tưởng chú mới giao Tiểu Bình cho chú lo liệu...Không đồng nghĩa với việc chú che giấu những việc làm của cô ấy...Năm năm qua hình như chú không hiểu tính của tôi cho lắm.. "

Trương Hải dựa lưng vào ghế...lời nói anh rất nhẹ nhàng...nhưng làm người khác phải run sợ...

- " Ý cậu nói gì tôi...tôi không hiểu..? "

Trương Hải nhếch miệng...

- " Hằng ngày Tiểu Bình điều gặp gỡ một người...Tại sao chú không báo cho tôi biết..ngoài lần đầu tiên.. "

Còn mặc nhiên nhắm mắt làm ngơ cho họ vui vẻ bên nhau...có phải quá xem thường anh quá rồi không..? "

Tài xế Ngô lúc này mới ngộ ra vấn đề...

- " Cậu chủ...Tôi xin lỗi..tôi không có ý giấu cậu...Đúng là dạo này tên đây thường đến trường tìm cô Bình...Nhưng tôi nhìn cử chỉ Cô Bình đối xử với hân rất bình thường...Tôi nghĩ họ chỉ là bạn bè ở dưới quê..và Cô Bình cũng cần có không gian riêng...Với lại Cô Bình cũng thường xuyên từ chối hân..Có những lần bắt đầu dĩ không tiện chối từ mới phải vào quán cafe bên đường trò chuyện...

Nhưng tôi luôn theo sát bảo vệ cho cô ấy...

Tôi...tôi thấy cậu bận rất nhiều chuyện...nên tôi nghĩ chuyện nhỏ nhặt sợ phiền đến cậu... Tôi thật xin lỗi.. "

Chú Ngô không nghĩ chuyện này lại to tát như vậy...

- " Chuyện nhỏ nhặt...những chuyện liên quan đến cô ấy...tôi điều muốn biết...Cần làm gì chú biết rồi đúng không..Đừng để tôi nói lại..Chú đi làm chuyện của chú đi "

- " Vâng.. "

Tài xế Ngô ảo não rời khỏi phòng...

Trương Hải hít thở sâu..anh thường giữ bình tĩnh rất hay...Nhưng mỗi lần chuyện gì liên quan đến cô là anh lại trở thành người khác hoàn toàn...

- "Tiểu Bình "

Giản Bình vừa bước ra khỏi cổng trường...đã thấy Trần Kiệt đứng đợi sẵn...Gần nửa tháng nay ngày nào cũng như vậy...Cô cũng không biết làm sao cho phải...thật sự cô cảm giác Trần Kiệt lần này gặp lại rất khác lạ...

- " Anh Tiểu Kiệt hôm nay em phải về nhà"

Nụ cười trên môi Trần Kiệt cứng ngắt.....Anh ta mím môi...rồi nắm tay Giản Bình đưa cho cô túi lớn túi nhỏ đồ ăn anh ta vừa mua...

- " Không sao...Em cầm lấy những món này là món em thích...anh vừa mới mua..em đem về mà ăn...Anh đi đây..."

Giản Bình vốn sống tình cảm...nhìn vào trong các túi...nào là bắp rán...hoành thánh chiên...còn có cả kem xoắn ốc...Mấy món này đã lâu lắm rồi cô không được ăn...Trương Hải không cho cô chạm đến vì anh nói không tốt cho sức khỏe...giờ nhìn lại mới thấy mình thèm biết bao...

Giản Bình cảm động...ái nái nhìn Trần Kiệt...

- " Cảm ơn anh..."

Chú Ngô chạy xe đến...bốp kèn in ỏi... Giản Bình vẫy tay chào tạm biệt... Trần Kiệt mỉm cười hiền hậu nhìn cô...đến chiếc xe chạy khuất...nụ cười đó được thay thế bằng cái nhếch môi...

Giản Bình vừa vào cửa đã thấy Trương Hải ngồi sẵn ở ghế sofa ngoài phòng khách...

Đã lâu lắm rồi anh mới về ăn cơm tối với cô...Giản Bình như chú chim nhỏ...cởi giày miệng cười toe toét...để các túi ăn vặt lên bàn rồi nhào vào lòng anh...

- " Hôm nay anh về sớm sao? "

Trương Hải giang tay ôm cô vào lòng...anh hôn lên mặt cô...

- " Ủ...Hôm nay anh xong việc sớm..nên về với em "

Bàn tay ôn nhu vuốt mái tóc cô...ánh mắt liếc nhẹ sang các túi lớn...túi nhỏ trên bàn...

- " Mấy thứ đó là gì? "

Giản Bình nghe anh hỏi...từ trong lòng anh ngồi dậy...cầm lấy túi đựng hoành thánh...bóc một miếng đưa cho anh...

- " Là đồ ăn vặt...ngon lắm anh ăn thử một miếng đi..."

Trương Hải cau mày...nghe mặt né tay cô đang đưa đến miệng mình...

- " Anh đã nói...những thứ này ăn không tốt cho sức khỏe...đem bỏ hết đi..."

Hành động của anh làm Giản Bình bất mãn...lâu lâu ăn một chút thì có sao đâu...sao anh làm quá lên thế....

- " Thím Vương..đem bỏ những thứ này dùm tôi "

Nghe Trương Hải gọi thím Vương...Giản Bình nhanh tay...ôm túi lớn túi nhỏ vào lòng...trùng mắt với anh...

- " Không được...đây là của anh Tiểu Kiệt mua cho em...bỏ đi sẽ phí phạm mà phụ lòng của anh ấy..."

Mắt Trương Hải nheo lại...không nói dài dòng...

- " Anh nói đem bỏ hết...của ai cũng vậy..."

Càng là của tên đó...anh càng muốn quăng vào thùng rác...

- " Sao anh lại thế "

Giản Bình chưa bao giờ thấy Trương Hải như vậy....Hôm nay lời nói anh ngang ngạnh...chỉ là chuyện nhỏ cũng làm anh tức giận sao...

- " Còn nữa...từ nay Em cũng nên ít tiếp xúc với cậu ta...Mà không...tốt nhất không nên gặp nữa "

Giản Bình cau chặt mày nhìn anh như người xa lạ...Cô rất tức giận....Mấy tháng nay...hai người ít dành thời gian cho nhau...lâu lắm rồi mới được một ngày...chỉ vì chuyện nhỏ nhặt...không khí tốt đẹp cũng bị anh phá hỏng...bản tính bướng bỉnh trỗi dậy....

" Xin lỗi...em không làm được "

" Em nói gì?"

Giọng Trương Hải lạnh đi...

" Em nói em không phải là con rối của anh...Anh muốn làm gì em phải làm theo...

Em có sở thích...có tự do của em...em muốn ăn gì cũng phải đợi anh cho phép...Bây giờ gặp gỡ bạn bè là quyền riêng tư mà anh cũng muốn thao túng là sao..."

" Thì ra từ lúc giờ...em bất mãn mà không nói ra...Anh làm những điều đấy là muốn tốt cho em...Nói tóm lại...Anh không muốn em gặp lại tên đó..."

Giản Bình mím môi....mắt cũng đỏ lên...

" Anh thật vô lý "

Trương Hải cũng tức giận...nhưng anh không muốn nổi giận với cô...thấy mắt cô đỏ...lòng anh cũng hối hận vì mình không kiềm chế được cơn giận...nhưng nghĩ đến vì tên đàn ông khác mà cô dám cãi lại anh...

lòng anh lạnh đi...Trương Hải đứng dậy cầm chìa khóa trên bàn...

" Đúng anh vô lý...Trong mắt em tên đó tốt đẹp lắm đúng không..Vậy thì cứ đi tìm hắn"

" Anh..."

Nói rồi Trương Hải bỏ đi...Giản Bình quệt nước mắt...nhìn cánh cửa đóng sầm lại....Cô cũng không còn tâm trạng nào ăn tối hay thưởng thức đồ ăn vặt gì nữa...

" Cháu lên lầu nghỉ một chút..."

Thím Vương gật đầu....thờ dài...mới ôm hôn nhau nồng nàn chỉ mấy giây lại quay sang làm đau lòng nhau...Đây cũng là lần đầu tiên bà thấy hai người gây nhau...

Nhìn đồng hồ ăn vặt trên lầu...rồi cơm nước đã dọn sẵn...Bà thờ dài...lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bắt đầu sóng gió (2)

Trời ngày càng khuya nhưng Trương Hải vẫn chưa về....

Giản Bình ôm chăn lăn qua lộn lại...không thể nào chợp mắt....đến khi nghe tiếng bước chân rồi tiếng mở cửa....Giản Bình nhanh chóng nhắm mắt giả vờ ngủ....

Cảm giác bên giường lún xuống...rồi trên trán cảm thấy lạnh lạnh...là anh hôn cô....người đàn ông này...Cô đang rất giận anh nha...Nhưng mà người anh nồng nặc mùi rượu...

Cô biết mình vô dụng nhưng chỉ cần một nụ hôn dịu dàng như thế này cũng làm lòng cô mềm nhũn...đã quyết tha thứ cho anh hết thảy.....nhưng cô sẽ không làm hòa với anh trước đâu...vì chuyện này anh là người gây sự....

Đến khi trong phòng tắm, truyền đến tiếng nước chảy...Giản Bình mới mở mắt ra...

Cô rất muốn xuống dưới lầu, pha cho anh ly trà giải rượu...mỗi lần anh uống rượu mà để vậy....sáng mai sẽ bị nhức đầu tức khác...suy nghĩ một chút lại không biết anh có ăn uống gì chưa.Đầu óc bé bỏng bắt đầu đầu đầu tranh...

Khi Trương Hải tắm xong...anh chỉ quấn sơ một chiếc khăn quanh hông...dùng khăn tắm lau lau mái tóc ẩm ướt...

Cô gái của anh vẫn nhắm mắt nằm trên giường...nhưng trên chiếc bàn nhỏ lại để một tô mì trứng.. kế bên là ly trà giải rượu...

Tim anh nhũn ra... Giận thì giận nhưng vẫn lo cho sức khỏe của anh...

Đúng là chỉ có đồ ngốc này mà thôi.

Giận không được...mắng không xong...Vừa giận lại vừa thương...anh thật hết cách với cô rồi...anh lắc đầu mỉm cười chế nhạo chính mình...

Trương Hải xoay người leo lên giường...Ôm Giản Bình vào lòng...hôn lên gáy tai nhỏ nhắn...cả người Giản Bình run nhẹ...hai tay nắm chặt lấy chân...môi mím chặt...

- " Xin lỗi em...bảo bối "

Nước mắt tủi thân lặng lẽ rơi trên má...

Trương Hải kéo người cô qua...anh đau lòng lau nước mắt cho cô...Giản Bình cũng không né tránh mở to mắt nhìn anh...

- " Còn giận anh sao?... "

- "(.....)"

Trương Hải hôn mấy cái vào cái miệng nhỏ đang mím lại...

- " Anh biết mình lớn tiếng với em...là không đúng...Nhưng em nghĩ xem...anh yêu em lo lắng cho em...em lại nói anh muốn thao túng em...Tiểu Bình...anh rất ích kỷ....em là của anh...mọi thứ anh làm điều muốn tốt cho em...Anh không thích em tiếp xúc thân mật với bất cứ người đàn ông nào....dù cho đó là ai..."

Giản Bình im lặng nghe anh nói...buổi chiều cô cũng không đứng...nói những lời làm anh không vui...Còn nữa thì ra anh ghen...anh ghen cô với anh Tiểu Kiệt....Trời ạ...sao cô lại không nghĩ đến...

- " Ngoan...không giận nữa...được không..

chúng ta làm huê nhé "

Khi yêu thì sĩ diện đàn ông có là gì với nụ cười của người mình yêu...Yêu là bao dung, yêu là cảm thông, yêu là thấu hiểu, yêu là ủng hộ, yêu là nỗ lực và có thể cảm thông, là sự bất đắc dĩ có thể hiểu.Anh chấp nhận vì cô vì tình yêu của họ mà sẵn sàng thấu hiểu và cảm thông..

Giản Bình nằm im để mặc anh ôm...vuốt ve khuôn mặt cô...qua mấy giây cô mới nũng nịu lên tiếng...

- " Anh ăn mì để nguội...còn uống trà nữa "

Giọng nói vẫn còn chút man mác giận dỗi... anh lại hôn lên cái miệng còn đang phụng phịu...

- " Ủ...ăn cùng anh nhé "

Cả buổi tối cô cũng không ăn gì...nghe anh nói đến...cô mới cảm thấy đói...chần chờ vài giây miễn cưỡng gật đầu...

Trên chiếc ghế sofa...Trương Hải đút mình một đĩa...sau đó anh cẩn thận đút cô một đĩa...mỗi người một miếng...chẳng mấy chốc cái tô sạch loáng....Cả buổi tối tâm trạng nặng trĩu cuối cùng cũng được thả lỏng...Hai người lại quấn chặt nhau không rời....

Joll gõ nhẹ cửa...rồi mới tiến vào...

- " Trương Tổng xe đang đợi phía dưới..."

Lúc này Trương Hải mới nhìn chiếc đồng hồ trên tay...

- " Ủ...tài liệu này đã ký xong.Cậu xem mà lo liệu...tôi có việc đi trước đây...? "

- " Vâng..."

Trương Hải hài lòng...mặc áo khoác...rời ung dung ra cửa...

Joll cầm tập hồ sơ đi theo Trương Hải phía sau...

- " Trương tổng "

Dọc theo hành lang các nhân viên thay nhau gật đầu chào anh...

Trương Hải chưa kịp vào thang máy Vip của mình...thì đã gặp Triệu Vân từ cửa thang máy thông dụng bước ra....

Vừa gặp Trương Hải...Triệu Vân đã nở nụ cười xinh đẹp...bước đến gần anh... về mặt hơi lo lắng...

- "Hải...anh ra ngoài à?"

- "Ừ...em đến có việc gì sao?"

Nét mặt Trương Hải không kiên nhẫn cho lắm..

- "Đêm đó em thấy anh tâm trạng không tốt...lại uống rất say...làm em rất lo lắng...nên..em hôm nay em đến xem anh có sao không?"

Lời nói của cô ta thật mập mờ...Joll đứng phía sau nghe vào.... cũng cảm thấy có gì đó không đúng...Nhưng Trương Hải lại không tỏ thái độ gì..chỉ cười nhẹ...

- "Cảm ơn em..anh vẫn ổn..Anh có việc đi trước...bữa khác gặp vậy..."

Triệu Vân nhìn anh liếc nhẹ chiếc đồng hồ trên tay...Cô cười cười..

- "Vâng..anh đi đi...em không làm phiền anh.."

Trương Hải cũng không làm phí thời gian..anh bước vào thang máy vip...Joll đã bấm nút đợi sẵn..

Triệu Vân xoay người nhìn cánh cửa thang máy đóng kín...khuôn mặt trang điểm kỹ càng...hiện rõ vẻ tức giận không thể che giấu...

Tại trường Đại Học Luật

- "Giản Bình...Hè này bạn định đi đâu.Mà sao mình thấy sắc mặt cậu không được tốt"

Cô bạn cùng bàn với Giản Bình riu rít nói về dự định đi chơi nhận dịp kỳ nghỉ hè...

- "Thế à...mình cảm thấy đau họng một chút...À con nghỉ hè... mình chưa có kế hoạch..."

Buổi sáng nay thức dậy cô đã thấy đầu choáng váng...cô từ nhỏ ít bệnh vặt lắm...nhưng mỗi lần bệnh luôn nặng hơn người khác...Chút nữa về cô sẽ uống thuốc phòng ngừa..

- "Giản Bình..có người gửi thư cho bạn nè "

Một người bạn khác từ ngoài bước vào đưa cho Giản Bình...

- "Cảm ơn "

Giản Bình nhìn bức phong thư...rồi nhìn sang người bạn bên cạnh...Thấy người ấy đã quay sang trò chuyện với một người khác...

Giản Bình mới nhẹ nhàng mở phong thư ra xem...Không cẩn thận một tấm hình trong phong bì rớt xuống chân cô...Giản Bình hốt hoảng...khom người nhặt tấm hình lên...Khi nhìn rõ...Cô liền chết lặng...hơi thở cũng không hô hấp nổi...

Trong hình là người đàn ông của cô đang cùng một người con gái khác thân mật...tay trong tay đi nhau bước ra từ quán bar....

Cô gái ăn mặc rất nóng bỏng...cô biết cô ta...chính là người con gái tên Triệu Vân cô đã gặp ở quán Bar....Giản Bình cắn môi...mắt cô đỏ hoe...tay cô run run...tiếp tục xem từng tấm trong thư...hai tấm tiếp theo cũng là cảnh hai người ôm ấp đi nhau lên xe....phía dưới có hiện ngày chụp là ngày hôm qua...

Tấm thứ ba là cảnh anh và cô ta đang dùng cơm tại nhà hàng sang trọng...phía dưới còn ghi ngay là ngày 12/1 tức là một tháng trước...anh luôn miệng nói bận bịu...không có thời gian dành thời gian ăn cơm với cô...nhưng lại có thời gian ăn tối với người con gái khác...

Giản Bình lấy tay đặt lên ngực...cô gắng điều tiết hơi thở...Nhưng khi xem tấm cuối cùng..

Giản Bình lúc này cảm thấy đầu mình ong ong...Cô cảm thấy nơi ngực trái rất đau...nỗi đau lạ lẫm từng cơn co rút... chưa bao giờ cô trải qua...

Bức hình rất đẹp...trong ảnh là cảnh nhà bốn người đang dùng cơm...Trương Hải cùng cô gái đẩy ngồi một bên....cô ta nép sát bên cạnh anh cười thật tươi...phía đối diện vừa nhìn cô có thể nhìn ra đó là ba mẹ của Trương Hải...Vì Trương Hải rất giống họ..

nhìn bề ngoài sang trọng của từng người.....

khung cảnh ấm áp..đúng chất một gia đình.. nhìn xuống ngày chụp là nửa năm trước...

Còn in chữ New York.....Thì ra lúc ấy anh sang Mỹ là để tụ họp gia đình...vậy mà cô còn ngu dốt ở nhà ôm nỗi nhớ nhung...Từ những tấm hình cho thấy quan hệ của anh và cô gái ấy đã quen nhau rất lâu...Vậy cô là gì trong lòng anh...Sau anh có thể làm vậy với cô...Đã có người khác còn cố tình lừa dối tình cảm của cô....

Giản Bình giờ phút này rất muốn cười....cười cho chính mình...cười cho sự ngu dốt của bản thân...

Đúng vậy...chỉ có người con gái như vậy mới thật xứng với anh...cô ta được ba mẹ anh công nhận....còn cô là ai...một người bán hàng...dù cố gắng cả đời cũng không bằng được họ.....

Giản Bình thờ thẩn bước ra cổng trường...cô không quan tâm xung quanh có người nhìn cô xi xầm...cô cũng chẳng cần biết lý do...

- "Tiểu Bình...em sao vậy...Sao lại khóc...nói anh nghe...Tiểu Bình "

Nghe Trần Kiệt nói thế...Giản Bình lấy tay đặt lên má...lúc này cô mới biết mình đang khóc...Thì ra lúc này mọi người xi xầm vì chuyện này...Giản Bình nhìn Trần Kiệt...mím môi chẳng nói nên lời...lúc này cô rất muốn về quê cô muốn rời xa nơi này...quan trọng cô không muốn gặp lại anh....

Trần Kiệt lau nước mắt không ngừng rơi của cô...

- "Ngoan...không khóc... nói anh nghe chuyện gì"

- "Em...em...á..."

Lời cô nói chưa hết đã bị một lực rất mạnh kéo cô ra khỏi vòng tay Trần Kiệt...Giản Bình ngã nhào vào lòng ngực của Trương Hải...

Cô ngẩng mặt đối diện với ánh mắt nộ khí của anh...từng hình ảnh hiện rõ mồn một trong đầu...Giản Bình bắt đầu vùng vẫy....

- "Buông ra...buông em ra...."

Anh chưa kịp tức giận với cô khi đứng giữa cổng trường cùng người đàn ông khác tình tứ...ôm ấp...thì đã phát hiện thái độ của cô không đúng...Sao lại khóc...không phải tối qua rất tốt sao....

- "Tại sao khóc...Tiểu Bình?"

- "Buông ra...tôi nói anh buông ra...tôi ghét anh...tôi không muốn gặp anh."

Cô vùng vẫy càng giữ đội....

- "Này anh...Cô ấy không muốn...anh đừng ép cô ấy "

Trần Kiệt bước đến kéo tay Trương Hải...

Trương Hải hất tay hấn ra chẳng tâm tình để Trần Kiệt vào mắt...Tài xế Ngô bước đến chắn ngang trước mặt Trần Kiệt.....

Trương Hải ôm chặt Giản Bình....cô thay đổi thái độ cả cách xưng hô với anh...Một Tiểu Bình ngoan ngoãn hiểu chuyện giờ phút này đâu rồi...

- "Chuyện của chúng tôi...không cần cậu xen vào..."

Giọng ả chứa vẻ sắc lạnh...

Trần Kiệt nhìn vẻ ngoài phong nhã...sang trọng của Trương Hải...chỉ một ánh mắt sắc lẹm của anh làm khí thế của ả không cánh mà bay....người đàn ông này vẻ ôn nhu chỉ là vỏ bọc nhìn ánh mắt sắc bén của Trương Hải, Trần Kiệt nuốt xuống lời cần nói...

Nhưng khi quan sát thấy Giản Bình khóc đến thương tâm...hắn thật sự rất đau lòng...

Trương Hải không thèm dỗi hoài đến Trần Kiệt anh ra hiệu Tài xế Ngô mở cửa...rồi khom người bế bổng Giản Bình lên... đưa vào xe...mặc cô vùng vẫy...

Trần Kiệt cắn răng.....chờ mắt nhìn chiếc xe lăn bánh....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đau lòng

- "Thả tôi xuống...anh thả tôi xuống..."

Bàn tay nhỏ nhắn không ngừng đánh lên lưng anh...Trương Hải mím môi không nói một lời...anh vác Giản Bình trên vai đi thẳng lên lầu...Thím Vương vừa thấy tình cảnh trước mắt lặng lẽ cuối đầu...hoang mang không hiểu chuyện gì...

Vừa vào phòng Trương Hải ném Giản Bình lên giường,sức lực không quá mạnh nhưng vẫn làm cô choáng váng...

Giản Bình lom khom ngồi dậy thụt lùi về phía sau...cắn môi nhìn anh....đôi mắt trong veo thường ngày giờ nhìn anh đầy lửa hận..

- "Em quậy đủ chưa.Em đang sinh sự cái gì? "

Trương Hải từ trên cao nhìn xuống..về ngoài anh lạnh ngắt..

- "Tôi không sinh sự...tôi không muốn gặp anh...anh là đồ lừa gạt...anh là đồ lừa đảo...tôi ghét anh...tôi không muốn ở đây...tôi muốn về quê...anh nghe rõ chưa "

Giản Bình hét lớn...nước mắt cũng rơi nhòe cả mặt...

Dù là người giỏi kìm chế đến cỡ nào...

Trương Hải cũng đã thật sự bị lời nói của Giản Bình chọc giận...Chỉ cần nghe cô nằn nặc muốn rời khỏi anh...khiến lòng anh từng cơn thắt lại...chưa tính đến chuyện gì khác....Trương Hải không kìm được cơn giận...anh đè cô xuống nệm...nắm chặt cằm Giản Bình...về mặt rất đáng sợ...

Lần đầu tiên Giản Bình cảm nhận rõ sự nổi giận của anh...

Giọng anh rít qua kẽ răng..

- " Em muốn đi theo cậu ta...muốn rời xa anh...?"

Dù sắc lạnh trên mặt anh làm cô sợ nhưng sự ngang bướng trời dậy...Giản Bình vuron cằm..

- " Đúng vậy...theo ai cũng được...chỉ cần rời xa anh..là được "

Ánh mắt Trương Hải neho lại...bàn tay anh bóp cằm cô càng chặt...Giản Bình mím môi không hô đau....

Nhưng cô không đau lâu...anh đã thả cằm cô ra..chuyển sang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh của cô...nở nụ cười nhạt..

nhưng nụ cười đẹp đẽ thường ngày lại làm Giản Bình không rét mà run...

- " Tiểu Bình...Em nghe rõ đây...nếu anh không đồng ý...thì em đừng mong rời khỏi nơi này...Còn nữa...em không muốn mất ngôi nhà...thì cứ việc trốn đi..."

- " Anh...anh..."

Giản Bình cảm thấy tai mình ù ù...môi cũng tím tái...

- " Đúng vậy...giấy tờ nhà đang trong tay anh...em tự mình suy nghĩ "

Anh thả lỏng tay buông cô ra...anh đứng dậy...nụ cười trên môi anh đã tắt chỉ còn ánh mắt tàn nhẫn nhìn cô...

Giản Bình chết lặng nằm trên giường...nước mắt không ngừng rơi...uớt đầm cả khăn trải giường...Nắm chặt tấm chăn, sắc mặt Giản Bình trắng bệch, sau đó cô cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Trương Hải nhìn anh cầm áo khoác đi ra khỏi phòng, nhìn anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Nghe tiếng cửa dưới lầu đóng mạnh....cô cong gối, cúi đầu xuống, nước mắt như mưa, ào ạt tuôn rơi, cứ như muốn đem toàn bộ nước trong cơ thể ép ra. Trong căn phòng trống trải yên tĩnh chỉ còn lại tiếng khóc thút thít nghẹn ngào của Giản Bình...

Cô đã mất hết rồi...mất hết tất cả.....thứ quý giá của người con gái...niềm tin...lòng tự trọng...lẫn trái tim đang đau đớn kịch liệt....

Rạng sáng trong quán bar tràn ngập ánh đèn....

- " Cậu uống ít thôi "

Dương Phong giành lấy ly rượu từ tay Trương Hải....

- " Cậu không thấy chuyện này có gì lạ à "

- " Mình sẽ điều tra..."

- " Vậy...cậu đang đau khổ cái gì "

Đang yên đang lành.. Trương Hải gọi điện lời anh ra đây...nếu không giờ này anh được ôm vợ yêu ngủ ngon lành rồi..

- " Vì cô ấy không tin tưởng mình "

Anh không biết chuyện gì khiến cô kích động đến vậy....Nhưng mỗi chữ cô nói ra đều tổn thương anh sâu sắc....Nhất là khi anh nghe từ miệng cô nói muốn rời xa anh...Cảm giác đó thật khó thở...Anh yêu thương..chịu đựng cô....để bây giờ cô nhẫn tâm...muốn rời đi là rời đi..không hề nghĩ đến cảm nhận của anh...một chút tin tưởng vào anh cũng không có...Nếu lòng cô không có sự tin tưởng vào tình yêu của hai người...thì người thứ ba chưa thật sự chen vào...tình yêu ấy cũng đã đổ vỡ...

- " Cậu hiểu cô nhóc đó hơn ai hết....Tiểu Bình còn nhỏ chưa hiểu hết sự đời... Với lại sự việc này không đơn giản...cậu nên làm rõ thì hơn "

Trương Hải im lặng không nói gì...ngắt đầu nốc hết ly rượu...trong đầu anh bây giờ toàn bộ khuôn mặt đầm nước mắt của Giản Bình....Dương Phong cũng không cãi nữa..Cứ để Trương Hải giải tỏa mọi thứ bằng chất cồn cũng tốt....Đến gần sáng hai người say mềm...nằm vật ra phòng vip ngủ lúc nào không hay....

Đêm nay, cô cứ như vậy ôm đầu gối khóc suốt đêm, đến khi trời hừng sáng mới mơ màng thiếp đi.

Buổi sáng thím Vương nhìn đồ ăn sáng đã nguội...Hôm qua chứng kiến họ cãi vã...nhưng buổi tối bà ra về cũng không biết sự việc hôm qua thế nào...

Theo thì giờ này Trương Hải đã đi làm...Còn Giản Bình không rời giường ăn sáng có lẽ cô mệt nên không muốn dậy.

Cho đến buổi trưa, bà lo lắng không thấy Giản Bình xuống lầu sợ cô ngủ lâu quá không tốt cho cơ thể nên đi lên lầu.

Vừa mới lên đến nơi, phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ đèn phòng cũng còn mở, mà Giản Bình lại nghiêng người dựa vào đầu giường, hai mắt nhắm nghiền.

- " Tiểu Bình...Sao lại ngủ như vậy "

Giọng của bà rất lớn, nhưng người trên giường dường như không nghe thấy, vẫn duy trì tư thế ban đầu. Thím Vương bỗng cảm thấy có điều không thích hợp, vội vàng tiến lại, tay vừa mới chạm vào cánh tay Giản Bình liền hốt hoảng

- " Ôi...trời ơi.... sao lại nóng thế này....Tiểu Bình....Tiểu Bình "

Bà vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của Giản Bình..

- " Tiểu Bình cháu tỉnh lại đi, cháu có nghe thím nói gì không?"

Giản Bình nghe có người gọi mình...nhưng mắt cô không thể nào mở lên nổi....cô rất mệt...vô cùng mệt....Giản Bình nắm lấy tay Thím Vương mắt nhắm kịt... nỉ non thốt lời nỉu kéo.

- "Mẹ...mẹ ơi..."

Thím Vương nghe cô lâm bầm, thấy cô không còn ý thức tỉnh táo, liền biết là bị sốt đến mê mang nên sợ tới mức vội vàng lao xuống lầu gọi người chuẩn bị xe đưa Giản Bình đi bệnh viện, lại run run gọi điện thoại cho Trương Hải..

Điện thoại không ngừng đổ chuông...nhưng không ai nghe máy...Bà không ngừng liên tục gọi nhưng điều vô vọng... Chỉ còn biết chạy lên lầu đỡ Giản Bình xuống...nhanh mắt cảm chiếc điện thoại đang đặt trên bàn của cô....

Bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện thím Vương nhìn chăm chăm vào cánh cửa lồng sốt ruột.... nóng như lửa đốt

Thời gian trôi qua rất lâu..khi sự nhẩn nại không còn nữa...cửa phòng mới mở ra, một bác sĩ trung niên xuất hiện, tháo khẩu trang xuống, hướng về phía hành lang gọi.

- " Xin hỏi ai là người nhà Cô Giản Bình?"

- " Tôilà tôi..."

- " Cô giận bị sốt xuất huyết...Bệnh nhân sốt gần 40 độ...cơ thể rất yếu...bây giờ chuyển qua phòng hồi sức... Phiên bà xuống quầy thanh toán đóng tiền viện phí cho cô ấy...sẵn lấy thuốc luôn "

- " Vâng...vâng..cám ơn bác sĩ "

Thím Vương đau đầu... bà đi vội chỉ đem ít tiền...bây giờ phải thanh toán liền...Bà lấy máy điện thoại Giản Bình trong túi...tiếp tục gọi Trương Hải....nhưng chưa kịp gọi đó có cuộc gọi khác đến hiện thị tên " Chị Thanh "

Thím Vương lăm bầm chẳng lẽ là cô Tuyết Thanh....cô ấy cùng một số người nữa thường đến nhà Trương Hải để tụ tập...nên bà rất rảnh về họ...

- " Alo...."

- " Tiểu Bình...em đang ở đâu...?"

- " Ôi cô Thanh...tôi là thím Vương.. Tiểu Bình...Tiểu Bình.... xảy ra chuyện....."

Nửa tiếng sau Tuyết Thanh đã có mặt tại bệnh viện....cô thanh toán viện phí rồi cùng thím Vương cùng chuyển Giản Bình sang phòng hồi sức....

Ngồi trên giường ngắm nhìn khuôn mặt xanh xao của Giản Bình...Tuyết Thanh đau lòng...lúc vừa nghe tin, cô đi vội nên không kịp gọi cho Tống Linh...nhưng Tống Linh mới sinh em bé vẫn còn trong tháng...muốn đến đây cũng khó...Còn Tần Lam hiện đang ở Mỹ cùng Hạ Quân Vỹ....

- " Thím Vương...Anh Hải đâu...để Tiểu Bình ra nông nổi như vậy "

Thím Vương vừa mở cửa vào...nghe Tuyết Thanh hỏi thế...bà cũng thật thà đem mọi chuyện kể đầu đuôi....

Chân mày Tuyết Thanh cau chặt...về mặt không giấu nổi tức giận..cô lấy điện thoại liên tục bấm gọi đi.....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đau lòng (2)

Reng....reng.....reng....

Chiếc điện thoại trong túi áo Trương Hải vắt trên chiếc ghế sofa không ngừng reo....

Nhưng có lẽ uống quá nhiều cả đêm lại không được ngủ.... Trương Hải không nghe thấy.....cũng có thể quá mệt mỏi chẳng muốn bắt máy...

Dương Phong hôm qua dù sao uống cũng ít hơn...anh ta khó chịu vô đầu...lấy chân đạp chân Trương Hải...nhưng Trương Hải không nhúc nhích....

Dương Phong rủa lên một tiếng...cũng may tiếng điện thoại cũng dứt...muốn nằm xuống ngủ thêm...thì điện thoại trong túi quần chính mình reo lên...

Mắt mở chẳng lên...thuận tay lấy điện thoại bấm nút nghe...khàn giọng...

- " Alo "

Bỗng mắt Dương Phong mở lớn...tỉnh cả ngủ...lom khom bò dậy...miệng không ngừng nói vào điện thoại...

- " Bà xã...em đừng giận..anh sẽ đem cậu ta đến ngay....được.... được.... "

Dương Phong dập ngay điện thoại...vỗ vỗ lên mặt Trương Hải...

- " Dậy đi, có chuyện rồi....Cậu nghe mình nói không...dậy...dậy... "

- " Có chuyện gì?"

Trương Hải đưa tay xoa bóp mi tâm đau đốn, hôm qua anh uống rượu đến bốn giờ sáng, chưa lần nào uống rượu mà đầu anh đau như thế này...

- " Tiểu Thanh gọi điện báo Tiểu Bình sốt cao nhập viện rồi"

- " Cái gì? "

Trương Hải chụp lấy cổ áo Dương Phong mà hét lên, Sau đó đẩy Dương Phong sang một bên...cầm lấy áo khoác chạy đi...

- " Hải...từ từ để mình lái xe cho "

Dương Phong nhanh chóng chạy theo Trương Hải...Với trạng thái bây giờ không nên để Trương Hải chạy xe là tốt nhất...

Bộ dáng hai người đàn ông về ngoài tuần tú...phong độ...áo quần thì lôi thôi...áo sơ mi hai nút mở rộng...nhăn nhúm...bỏ ra ngoài...Nhưng cũng không làm mất vẻ đẹp thu hút khó cưỡng có họ...

Trương Hải có thể nói vừa đi vừa chạy...

Dương Phong cũng sát bên cạnh...

Khi Trương Hải tông cửa vào...Lúc này Giản Bình đã tỉnh...cô yếu ớt...dựa lưng vào đầu giường...đang được Tuyết Thanh cho ăn cháo...

Tuyết Thanh trừng mắt nhìn bộ dáng lôi thôi của hai người đàn ông...

Giản Bình vừa mới tỉnh, cô thấy người vô cùng mệt, cả cơ thể như bị rút hết sức lực...Bị Tuyết Thanh ép buộc mới ăn được vài muỗng cháo...không ngờ lại chứng kiến cảnh này....

Giản Bình nhìn thấy Trương Hải...bốn mắt giao nhau...cô lại nhớ đến chuyện xảy ra...cùng lời nói tàn nhẫn của anh...mắt cô đỏ lên...mi mắt hạ xuống...hai tay đang chặt vào nhau....

Nhìn hình ảnh xanh xao... yếu ớt của cô gái nhỏ mà lòng anh đau đớn không thôi...phải cắn răng...cố gắng lắm mới không chạy đến ôm cô vào lòng...

Trương Hải hít thở sâu...mới lấy lại vẻ bình tĩnh...từng bước tiếng vào...

- " Cô ấy không sao chứ? "

Giọng anh rất nhạt...nghe không cảm xúc gì..

Làm Tuyết Thanh tức giận....cô muốn hỏi não anh có vấn đề hay sao? Đã bị Dương Phong kéo lại...nháy mắt với cô....

Tuyết Thanh hậm hực...

- " Anh nghĩ sao...sốt gần 40 độ...Bác sĩ nói sức khỏe em ấy vô cùng yếu...Nếu không phát hiện kịp thời...không biết sẽ xảy ra chuyện gì "

Tuyết Thanh cố ý...gồng từng tiếng...nói cho thấu tim gan anh...

- " Cảm ơn em đã chăm sóc cô ấy... "

Trương Hải...lấy chén cháo từ tay Tuyết Thanh...

- " Bà xã...cậu ấy đến rồi...chúng ta xuống dưới ăn gì được không... từ tối giờ anh chưa ăn gì..... đói quá... "

Dương Phong kéo kéo tay Tuyết Thanh...

Tuyết Thanh cau mày liếc xéo Dương Phong...rời nhẹ nhàng...quay sang Giản Bình...

- " Tiểu Bình...em nghỉ ngơi cho khỏe...chị sẽ quay lại thăm em nhé... "

Giản Bình gật đầu...Tuyết Thanh nhanh chóng bị Dương Phong lôi ra khỏi phòng bệnh...

Thím Vương về nhà lấy đồ... cả căn phòng chỉ còn có hai người...Trương Hải không có ý định dỗ ngọt Giản Bình như những lần trước...hành động lần này của cô không chỉ khiến anh tức giận ngoài thất vọng còn có đau lòng...Dù nhìn cô xanh xao ù đột anh cũng đau lòng không kém...nhưng lần này không cho cô thấy rõ cái sai...thì về sau tình yêu của họ sẽ như thế nào...

Thấy Tuyết Thanh đi rồi...Giản Bình không muốn đối diện với anh...nên cô nằm xuống...nghiêng người qua, quay mặt vào vách tường....nhắm nghiền mắt....Trương Hải nhìn chén cháo...còn vài muỗng...anh cũng không ép...chỉ ngồi đó lẳng lặng nhìn bóng lưng gầy yếu của cô.....

Một lúc sau...thím Vương mới đem đồ vô...gặp Trương Hải xuất hiện nơi đây bà hơi bất ngờ...

- " Cậu chủ... "

Rồi nhìn bộ đáng lỗi thời...quần áo nhăn nhúm của Trương Hải...bà mấp máy môi...

"Cậu chủ...cậu có cần về thay đồ...tôi sẽ xem chừng Tiểu Bình"

"Không cần...thím gọi tài xế Ngô kêu chú ấy đem đồ vào cho tôi...Thím lấy giúp tôi một thau nước "

Thím Vương gạt đầu...rồi vào phòng tắm lấy nước...lấy khăn đưa cho Trương Hải...nhìn sắc trời tối dần bà biết anh muốn làm gì...

"Thím ra canh cửa...đừng để người khác vào "

"Không cần...tôi muốn Thím Vương làm cho tôi..."

Giảm Bình bỗng lên tiếng...giọng nói tỏ vẻ khó chịu...

"Thím ra ngoài đi "

"Anh..."

Thật ra cô không có hơi sức cãi vả với anh... nhưng cô bây giờ không muốn anh chạm vào người cô...càng không muốn đối diện với anh...

Thím Vương khó xử gạt đầu rồi ra ngoài...

Trương Hải lười nói với cô...giờ anh cũng đã biết khi cô đã ngang bướng thì rất đáng đánh đòn...Anh cũng muốn biết cô bướng bỉnh được bao lâu???

"Này...anh nghe tôi nói không...tôi muốn thím Vương...làm cho tôi...này...này.."

Bàn tay Trương Hải không ngừng cời nút áo bệnh nhân của cô... Giảm Bình lấy tay đẩy vai anh ra...

Tại sao người hiểu chuyện ôn nhu mà cô biết đi đâu rồi...lại xuất hiện một người ngang ngược bá đạo ức hiếp cả bệnh nhân...

"Em có im lặng không...Hay em muốn kéo dài thời gian hơn "

Chỉ một bàn tay Trương Hải đã nắm hai tay của cô kéo lên đầu...câu nói của anh làm Giảm Bình im bật...hai má ửng lên... cũng không quấy đáp...cam chịu để anh muốn làm gì làm...vùng vẫy cũng vô ích...cái gì thấy anh cũng đã thấy...cô chỉ mong tra tấn này mau kết thúc càng nhanh càng tốt...

Trương Hải không quan tâm về mặt ngay cang đỏ au của Giảm Bình...Anh lau nhẹ nhàng, lướt qua từng nơi một...phía trên...rồi đến phía dưới không bỏ sót một chỗ...rồi mới mặc lấy quần áo sạch cho cô...

Cuối cùng cũng xong Giảm Bình thở hắt ra...cuộn người quay mặt vào trong...cô thật sự không hiểu nổi anh...Bồn chồn trên tình cảm của cô...trông lại sẽ không ở bên nhau...cần chi giả mèu khóc chuột như thế...

Giảm Bình ở lại bệnh viện ba ngày...bác sĩ cuối cùng cũng cho xuất viện...tuy vậy thân thể của cô vẫn còn rất yếu...Trong ba ngày qua, giống như cực hình nói đúng hơn là nằm viện dưỡng bệnh...Người đàn ông làm lòng cô đau đến xé ruột xé gan...ngày nào cũng lòn vờn xuất hiện trước mặt cô...Còn trung bộ mặt lạnh ngắt...hành động thì ngang tàn...để đối đãi với cô...

Thím Vương hằng ngày chỉ cần nấu ăn đem đến rồi ra về...Còn lại mọi chuyện ăn...tắm rửa...ngủ nghỉ...chăm sóc cho cô điều một tay anh làm...Nói đúng hơn anh không rời khỏi phòng bệnh...Cô càng chống cự...chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn...và kích thích dây thần kinh ngang tàn của anh trở dậy...

Những lúc Dương Phong và Tuyết Thanh đến thăm...cũng phải mắt lớn mắt nhỏ nhìn Trương Hải...như không thể tin được...đấy là người bạn lâu năm của họ....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chiến tranh lạnh

Nằm trên chiếc giường quen thuộc....Tuy lòng nặng trĩu...nhưng cơ thể và các giác quan điều thấy vô cùng thoải mái...không khó chịu như khi ở bệnh viện...cái mùi khử trùng quanh quẩn làm cô chán ghét vô cùng...Lấy chăn che nửa mặt...chỉ chừa lại hai mắt to tròn...thắt thần nhìn lên trần nhà....

Sau khi tắm rửa cho cô...cho cô ăn tối...rồi uống thuốc...Trương Hải mới rời khỏi phòng...cô nghĩ giờ này anh đang bận lo giải quyết giấy tờ bên thư phòng...

Giảm Bình thờ dài...bây giờ đầu óc cô rất tỉnh táo...cảm xúc cũng ổn định.....không còn kích động như mấy ngày trước...

Cô không biết mối quan hệ của anh và cô bây giờ gọi là gì...Cũng không biết trong đầu anh suy nghĩ những gì...Nếu không yêu cô...

mấy ngày nay anh cần gì cực khổ chăm sóc cho cô...Còn thời gian nữa năm ở cùng nhau.Nhưng lời nói cứ chỉ...yêu thương anh dành cho cô chẳng lẽ điều giả tạo...

Chẳng phải vui chơi qua đường, vậy sao khi có được cô rồi, anh không rời bỏ cô..

Còn nuông chiều cô hơn trước còn nói muốn kết hôn với cô cùng cô tính cả chuyện tương lai...

Bao câu hỏi không ngừng đặt ra trong đầu...

Cuộc đời của cô...ngoài mẹ cô ra anh là người yêu thương cô nhất từ trước đến nay...

Còn bây giờ khi mọi chuyện vỡ lở...sau anh lại bằng mọi cách giữ cô lại bên cạnh..dù là nhấn tâm uy hiếp cô... cũng bắt trói cô bên cạnh anh không buông tha...

Từ ngày đó...ngoài việc chăm sóc cô...anh sẽ không đòi hỏi gì đến cô...ngoài những câu nói ra lệnh...anh cũng sẽ không nói những câu vô ích dư thừa...thời gian dành cho sự im lặng...

Nhưng tới đến dù là trong bệnh viện anh cũng sẽ leo lên giường kéo cô vào lòng ôm chặt để ngủ...dù cho cô tức giận đến đỏ mặt...vùng vẫy...mắng chửi...anh càng trở mặt như không nghe không thấy...Vòng tay càng siết chặt...chân dài kẹp lấy cô...đuối đầu cô vô ngực anh...

Lúc đó cô vô cùng tức giận nhưng vẫn không thắng nổi anh, chỉ cắn răng cam chịu...ôm nỗi giận dữ rồi từ từ cũng chìm vào giấc ngủ...

Nghe tiếng mở cửa...Giản Bình biết anh trở về phòng...cô xoay người vào tường...mắt nhắm lại...Chưa qua mấy giây...cơ thể bé nhỏ của cô...đã bị ai đó áp sát...vòng tay mạnh mẽ không kiêng dè...choàng qua người cô, kéo cô lại sát bờ ngực vững trãi...đôi chân dài...gác qua chân cô...

Giản Bình để mặc anh ôm...cô rút kinh nghiệm mấy ngày nay...chống đối cũng vô ích...Cứ thế Trương Hải không tiếng động ôm Giản Bình vào lòng...nhắm mắt lại...

Giản Bình...hậm hực trong lòng...Xem cô là gồi ôm sao?...Luôn trưng ra bộ mặt lạnh lùng với cô...còn ôm cô làm gì...sao không tìm ai đó mà ôm...hay về phòng mình mà ngủ...đồ chết bầm...đồ đáng ghét...nhưng sao thế này...mí mắt cô ngày càng nặng trĩu...Cô thật không có tiền đồ mà...chỉ cần nằm trong vòng ôm của anh...thì cô lại không kim chi được con buồn ngủ.....Từ từ Giản Bình cũng nhẹ nhàng say giấc...không hề hay biết người sau lưng...đang mở mắt quan sát cô....

Khi thấy hơi thở ổn định...cả cơ thể thả lỏng mềm mại...Trương Hải nhẹ nhàng xoay người Giản Bình...để đầu cô nằm trên tay mình...

- " Ừm "

Giản Bình ưm lên một tiếng...khuôn mặt còn dụi dụi trong ngực anh...cánh tay tự nhiên ôm eo anh...cứ thế nằm trong lòng anh ngủ say...Nhìn khuôn mặt non nớt...lấy lại sắc hồng đỡ xanh xao hơn...làn da non mềm..

hàng mi thật dài rợp bóng như cánh quạt...

cái mũi thon cao...cùng đôi môi mềm mại phớt hồng..

Khuôn mặt này...khiến anh vừa yêu lại vừa giận...Nhưng đến bây giờ nghĩ lại anh vẫn còn thấy sợ...cả đời anh đã bị cô nhóc này phá cho nát bét...Anh là người luôn có mọi dự tính trong tương lai...làm luật sư càng không được sống theo cảm xúc...mọi việc anh đều có dự liệu và kế hoạch riêng..

Nhưng từ khi gặp cô mọi thứ đều bị xáo trộn...Anh làm gì không còn theo suy nghĩ hay cảm xúc của mình mà là theo cảm xúc của cô...cô cười anh hạnh phúc...cô khóc anh đau lòng...

Ngày càng không thể khống chế chính mình...Cái cảm giác nghe tin cô xảy ra chuyện rồi chứng kiến thấy cô mặt trắng bệch...yếu ớt nằm trên giường bệnh...nỗi sợ mà từ khi trưởng thành đến bây giờ anh chưa bao giờ trải qua...Nó ám ảnh mấy ngày qua...bởi vậy dù cô khó chịu hay mặt nặng mày nhẹ...anh cũng phải ôm cô ngủ...tận tay chăm sóc cho cô anh mới yên tâm được..

Bởi giờ rời khỏi cô một phút...anh cũng sẽ lo lắng đến chết mất...Mà cô nhóc vô tâm vô phé này...một lòng muốn làm anh tức giận...

Anh chỉ còn bá đạo bắt ép cô làm theo ý anh.....

Hôn lên trán cô gái nhỏ...Nhìn đôi môi đang hé mở không kìm lòngặng Trương Hải nghiêng người...mút mát lấy môi cô...mấy ngày nay..anh nhớ da diết đôi môi này..Thật là chỉ muốn lôi cô dậy đánh lên mông cô thật mạnh, để cô phân biệt được đúng sai phải trái...Không ngừng hôn liên mấy cái...rồi cũng tạm mãn nguyện nhắm mắt lại....

Ừ thì họ đang chiến tranh lạnh...nhưng đan xen sự ngọt ngào....

Trương Hải từ phòng tắm đi ra...anh đứng trước gương, chỉnh lại trang phục...gài nút tay áo...rồi mặc áo vest vào cho hoàn chỉnh...

Hôm nay anh phải đến công ty...gặp trực tiếp đối tác mới từ nước ngoài về...

Sức khỏe của Giản Bình cũng tốt hơn sau một tuần xuất viện...anh cũng yên tâm đôi chút...Trương Hải kéo chăn đắp lại cho cô...hôn nhẹ lên trán cô gái nhỏ đang ngủ say rồi mới rời khỏi phòng...

- " Cậu chủ...cậu ăn sáng... rồi đi "

Thím Vương đang dọn dẹp nhà cửa...thấy Trương Hải quần áo chỉnh tề biết anh muốn đến công ty...

- " Không cần..tôi đến công ty ăn cũng được...

Thím ở nhà chăm sóc Tiểu Bình giúp tôi...

nhớ không được cho cô ấy bỏ bữa...uống thuốc đúng giờ....Có chuyện gì phải gọi tôi liền...."

- " Vâng...tôi biết rồi..."

Thím Trương cảm thán trong lòng...nếu cậu chủ bà không phải người đàn ông tốt thì có lẽ thế giới này sẽ không tìm ra người nào tốt hơn thế...

Cứ tưởng thế là xong..không ngờ mang giấy xong...Trương Hải quay qua nói tiếp...

- " Tiểu Bình còn yếu...Thím cứ để cô ấy ngủ...khoảng 9h hãy đánh thức cô ấy..."

- " Vâng..."

Lúc này Trương Hải mới chịu rời khỏi nhà....

Thím Trương thờ dài..không hiểu tình yêu cầu giới trẻ bây giờ ra sao...rõ ràng là yêu nhau tha thiết như vậy...Nhưng phải cố làm tổn thương nhau...

Thím Vương nghe lời Trương Hải, để cho Giản Bình ngủ thẳng giấc...lâu lâu nhìn đồng hồ để đánh thức cô...cô còn phải uống thuốc buổi sáng nữa...Giản Bình là hòn ngọc trên tay của Trương Hải...lỡ xảy ra vấn đề gì nữa...bà không biết mình có còn được làm việc ở đây nữa không...

- " Tin...tin....tin..."

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên... Thím Vương hơi nhú mảy...giờ này không biết ai đến nhỉ...

Bà lau tay...rồi nhanh đi ra mở cửa...cánh cửa vừa mở.Khuôn mặt thím Vương không giấu nổi ngạc nhiên, mang chút hốt hoảng miệng mấp máy....

- " Bà...bà chủ..."

- " Lâu rồi mới gặp...Thím Vương"

Lúc này ngoài cửa có đến ba người....người vừa lên tiếng..là mẹ Trương Hải...bà có ngoại hình xinh đẹp...tuổi ngoài trung niên nhưng làn da mướt mịn, làm bà càng thêm trẻ trung...mày tóc được vấn gọn sau gáy...

trên người là chiếc đầm tay ngắn màu nâu vừa hợp với lứa tuổi lại thời trang...Vòng ngọc trai... điểm xuyến càng thêm sang trọng... Thân thái quý bà mang chút xa cách...làm người khác cảm thấy e sợ và không thoải mái....Xuất hiện cùng mẹ Trương Hải không ai khác đó là Lãnh Thiên Vy...cô em gái kiều kỳ này của Trương Hải...thím Vương đã gặp mấy lần nên bà biết...Còn cô gái có khuôn mặt xinh đẹp bên cạnh đây là lần đầu bà thấy.....Thím Vương có một dự cảm không lành...nở nụ cười đón tiếp đầy gượng gạo....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hoảng sợ

- "Bà chủ mời dùng trà..mời hai cô dùng trà "

Sau khi ba người phụ nữ yên vị trên sofa....

Huệ Minh nhẹ nhàng nhận lấy, từ tốn uống trà...rồi thông thả để ly trà sang một bên..nhường mảy nhìn Thím Vương...

- "Thím Vương...Trên lầu có ai không?"

Thím Vương...há hốc miệng...mặt biến sắc, bàn tay run lên nắm chặt vào nhau...không biết mở lời làm sao...

Lãnh Thiên Vy nhìn xung quanh...ánh mắt quan sát hướng trên lầu....Thái độ Thím Vương chậm chạp trả lời làm cô ta bức mình...quát nhẹ...

- "Thím không nghe di tôi hỏi gì à? "

- "Tiểu Vy..."

Huệ Minh nhíu mày...nhắc nhở cháu gái không được kích động...

Lãnh Thiên Vy chu môi...qua ngồi bên chỗ Huệ Minh...ôm cánh tay bà làm nũng...

- "Di...di không được mềm lòng với những loại người này...Di phải nghĩ đến Anh Hải chứ "

Huệ Minh ngậm ngùi...thở dài trong lòng...

Triệu Vân ánh mắt nhìn xuống...mang nhẹ ý cười bên môi....vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Huệ Minh....

- "Di....hay chúng ta về thôi...đừng làm anh Hải khó xử "

Giọng nói ngọt ngào...nghe nghẹn nổi khổ khó xử...

Huệ Minh nhìn Triệu Vân...ánh mắt không giấu nổi vẻ đau lòng...bà vỗ vỗ lên bàn tay trắng muốt của cô ta....

- "Tiểu Vân...Dù chuyện gì đi nữa...hôm nay di cũng muốn gặp cô ta..."

Triệu Vân im lặng không nói gì nữa...chỉ trở tay nắm bàn tay của Huệ Minh...nhẹ gật đầu....

Huệ Minh thấy cô càng ngoan ngoãn...lại hiểu chuyện...bà lại càng thấy giận đứa con trai của mình....Một người con gái tốt đẹp như Triệu Vân....thế mà không đặt vào mắt...bảy năm con bé điều một lòng một dạ hướng về nó...Vậy mà bên này là qua lại với một đứa chẳng ra gì...Đúng là quả báo nhãn tiền thật mà....

- "Thím Vương cô ta đâu....?"

Huệ Minh không còn mềm mòng như lúc đầu...lời nói cũng trở nên lạnh nhạt...ánh mắt sắc bén dò hỏi Thím Vương....

- "Bà chủ...Tiểu Bình.... đang nghỉ ở trên phòng."

Thím Vương căng thẳng nuốt nước bọt trả lời...

- "Sung sướng quá nhỉ....đúng là loại người chẳng ra gì..."

Lãnh Thiên Vy nghiêng răng đứng dậy...bước về hướng trên lầu....

- "Cô Vy....cô Vy...cô muốn làm gì..."

Thím Vương hốt hoảng đuổi theo...

- "Tiểu Vy...cháu bình tĩnh lại đi..."

Huệ Minh cũng lên tiếng can ngăn...

- "Di...với loại người đó...chúng ta không cần nhẹ nhàng...Hôm nay cháu phải lấy lại công bằng cho anh họ...."

Nói rồi...đẩy thím Vương sang một bên...tiến về phía lầu....

- "Ây..Tiểu Vân...cái con bé này sao lại nóng nảy như thế..."

Ngăn cản không được Huệ Minh quay sang cầu cứu Triệu Vân...

- "Di...di đừng lo...để cháu lên xem sao "

Huệ Minh day day trán....mệt mỏi..

Triệu Vân xoay lưng môi nhếch lên...ánh mắt hiền lành trở nên hung ác....

Thím Vương hoảng sợ đuổi theo ngăn cản... không ngừng bị Lãnh Thiên Vy đẩy ra...cô ta lật tung từng phòng...nhưng vẫn không thấy bóng dáng Giản Bình...

Đến căn phòng cuối cùng...Lãnh Thiên Vy đẩy mạnh ra....Khuôn mặt càng thêm tức giận khi tận mắt thấy...Giản Bình đang ôm chần ngủ say trên giường...

Trong đời Thím Vương đây là lần đầu rơi vào trường hợp khó xử như vậy...

Nhưng dù có già cả...mu mui đến đâu bà cũng biết trước mắt phải bảo vệ cho Giản Bình vì bà biết rõ vị trí của Giản Bình trong lòng Trương Hải quan trọng như thế nào.....

Thím Vương lấy hết can đảm xông vào, chắn trước mặt Lãnh Thiên Vy

- " Cô Vy...cô Vy...đề tôi...á...."

- " Tránh ra cho tôi..."

Lãnh Thiên Vy không nói nhiều lời đẩy mạnh Thím Vương ngã vào chiếc tủ cạnh giường...Thím Vương chống hai tay lên tủ mới gượng gạo chống đỡ cho đầu không va vào tường...bà thở hổn hển....Nhưng khi nhìn thấy chiếc điện thoại di động của Giản Bình để trên tủ...bà ngẫm nghĩ...cú ngã này cũng rất xứng đáng....

- " Đúng là đồ không biết liêm sỉ...dậy cho tôi...."

Lãnh Thiên Vy giựt phanh chiếc chần ra...kéo tay Giản Bình...có ý kéo ngã Giản Bình xuống thảm...

Giản Bình nghe tiếng ồn ào vừa mở mắt đã chứng kiến cảnh Thím Vương bị Lãnh Thiên Vy đẩy ngã...Tinh thần chưa kịp tỉnh táo...đã thấy cả người hơi lạnh bao trùm...kế tiếp một lực mạnh kéo cô dậy....té nhào trên thảm....

- " Á "

- " Ôi...Tiểu Bình...Tiểu Bình...cháu không sao chứ..."

Lúc này Giản Bình không cảm nhận cơn đau dù sao cũng có thảm.

Cô hoàn toàn tỉnh táo...cô ngã ngồi trên thảm...bộ dáng không thể thảm hại hơn được....trên người cô mặc chiếc đầm ngủ hai dây màu trắng...mái tóc đen suông mượt hơi rối buông xõa...

Khuôn mặt ngây thơ ngơ ngác....đôi mắt to tròn hoảng sợ....chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra...ánh mắt hoảng hốt nhìn những người đang xuất hiện trong phòng mình....

Người con gái vừa lòi cô từ trên giường xuống còn đang nhìn cô đầy tức giận...hận như không thể bóp cổ cô ngay lập tức..

Người này là ai...cô lại không quen biết cô ta...Nhưng khi nhìn phía sau cô ta là Triệu Vân...Giản Bình cảm thấy sống lưng lạnh toát...vì nụ cười Triệu Vân đang hiện trên môi nhìn cô đầy mỉa mai...tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây...?

Vừa bước vào căn phòng này...Triệu Vân luôn nghĩ mình là người kìm chế tâm trạng rất tốt...Bây giờ cô ta mới hiểu....nghe là một chuyện nhưng khi chứng kiến tận mắt thấy lại là chuyện khác...

Cô biết Trương Hải và Giản Bình sống chung...nhưng khi thấy bằng chính mắt mình...cô mới biết cảm giác đau lòng là như thế nào...

Trong phòng....hai chiếc áo khoác ngủ của hai người treo trên móc đồ...trước cửa phòng là hai đôi dép cùng màu có hình chú chó snoopy....màu hồng...chỉ là kích thước hai đôi dép khác nhau mà thôi..

Triệu Vân cười lạnh trong lòng...Khi nào Trương Hải lại trở nên ấu trĩ đến như vậy là vì đứa con gái đó hay sao?

Nhìn trên bàn trang điểm...là nước hoa của anh...đề cùng vật dụng của Giản Bình....

Chuyển mắt lên chiếc giường...hai cái gối nằm trên đó...trong đầu cô ta không ngừng hiện lên hình ảnh hai người bọn họ quấn quýt thân mật mỗi đêm trên chiếc giường đó....càng nhìn như có ai đẩy dùi dao sắc đâm thẳng vào mắt cô ta...vừa đau vừa xót...hầm răng cắn chặt...vào nhau...môi nhếch lên...

- " Sao cô ta có thể hằng đêm nằm trên giường cùng anh Hải...nhưng lại..."

Triệu Vân lẩm bầm một mình, lời nói mập mờ đứt khúc....như thể hiện sự đau lòng cho người đàn ông mà mình yêu..

Sự than thở ấy càng làm máu Lãnh Thiên Vy sôi lên...nỗi căm ghét Giản Bình càng thêm tăng cao...với Lãnh Thiên Vy ghét một người rất đơn giản...chỉ cần nghèo đã là cái tội..

còn dám đu bám Trương Hải lừa gạt tình cảm anh họ của cô ta..Chia cắt quan hệ của Triệu Vân cùng Trương Hải nhưng vấn đề cô ta ghét nhất ở Giản Bình là chị em tốt với đám người Tần Lam..Chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cho Lãnh Thiên Vy muốn tổng cổ Giản Bình rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.....

Lãnh Thiên Vy bước lại gần Giản Bình... nắm tay Giản Bình kéo đi....

- "Đứng dậy...đồ đàn bà không biết liêm sỉ này.. đi...đi theo tôi..."

- "Á đau quá...cô thả tôi ra...tôi...tôi...sẽ tự đi "

Sức khỏe Giản Bình chỉ mới hồi phục...

không có sức kháng cự lại Lãnh Thiên Vy.... vừa sợ, vừa đau....Tuổi đời quá nhỏ...lại non nớt...Giản Bình không biết làm gì ngoài sợ hãi...

- " Cô Vy...cô để Tiểu Bình tự đi được không...con bé còn bệnh...sức khỏe không được tốt cho lắm..."

- " Bà tránh ra...bà im ngay...hôm nay bà cũng không thoát tội đâu...cùng một duộc với cô ta... lừa gạt anh họ tôi đúng không...tránh ra..."

Thím Vương ngăn cản không được...bà cúi đầu lặng im nghe Lãnh Thiên Vy mắng chửi..cam chịu nhìn Giản Bình bị cô ta lôi xềnh xệch xuống lầu.... Triệu Vân không có ý ngăn cản... miệng nhếch nhẹ....cũng nổi bước theo sau để xem kịch vui...

Bàn tay già nua...run rẩy...cầm lấy điện thoại Giản Bình trong túi...lúc vừa rồi bà lên bỏ vào...Thím Vương mở máy...nhìn thấy số Trương Hải bà chỉ vội nhấn nút gọi đi...chẳng kịp nói gì rồi bỏ điện thoại vô túi...đuổi theo xuống lầu....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hoảng sợ (2)

" Cô Vy...Cô Vy....từ từ thôi nào.. Tiểu Bình..."

còn rất yếu...xin cô nhẹ tay cho...Ôi...cẩn thận coi chừng ngã...Cô Vy...Cô Vy...cô đừng lôi kéo con bé như thế..."

Tiếng Thím Vương không ngừng vang lên phía sau...

Khi Thím Vương đuổi theo xuống lầu...đã thấy Lãnh Thiên Vy...kéo Giản Bình đứng trước mặt Huệ Minh...cô tay đẩy mạnh...cả người Giản Bình lao đảo mấy bước...Thím Vương vội chạy đến đỡ lấy Giản Bình...cô mới lấy lại thăng bằng đứng vững được.....

- " Tiểu Bình...Tiểu Bình.. cháu không sao chứ "

Thím Vương thở hổn hển...bà vừa lo vừa sợ

không biết điện thoại có được kết nối với Trương Hải chưa...hiện giờ Trương Hải có nghe thấy những gì đang diễn ra...Lỡ như cuộc gọi vừa rồi Trương Hải không nhận được thì phải như thế nào....Thím Vương lo lắng không thôi...

Lãnh Thiên Vy cùng Triệu Vân ngồi xuống...

bên cạnh Huệ Minh...

Hiện giờ dây thần kinh của Giản Bình căng như dây đàn...mồ hôi lạnh tuôn ra tay ẩm ướt.... Thời điểm này cô phải đứng đây chịu sự suy xét...quan sát từ ánh mắt sắc lạnh, khinh khi ra mặt của những người đối diện....nhất là người phụ nữ trung niên vẻ ngoài sang trọng kia...Cô không làm người phụ nữ này với người trong tầm hình lần trước là một, không ai khác chính là mẹ Trương Hải...

Triệu Vân cùng xuất hiện nơi đây.. chẳng lẽ bà tìm đến cô để đòi công bằng cho con dâu tương lai....môi Giản Bình run run....hai bàn tay nhỏ nhắn đan chặt vào nhau....cô chưa kịp mở lời...Huệ Minh đã lên tiếng trước....

- " Chào cô...Tôi là mẹ của Trương Hải...cháu gái tôi vừa rồi hơi nóng tính...có hành động không phải cho lắm"

Huệ Minh miệng cười nhạt nhưng ánh mắt không hề mang ý cười... giọng nói bà lạnh nhạt xa cách...nghe không rõ cảm xúc....

- " Cháu chào bác...cháu tên là Giản Bình "

Giản Bình mấp môi mãi mới thốt thành câu...nhưng câu nói kế tiếp của Huệ Minh làm miệng Giản Bình há hốc...mặt cũng trở nên xanh mét...

- " Tôi biết...cô là người phụ nữ con trai tôi bao nuôi...tôi nói đúng không Cô Giản "

Bao nuôi...?

Cô có khờ đến đâu cũng nghe rõ dụng ý của bà..Bao nuôi.. mối quan hệ tình tiền...điều đó chứng tỏ bà đang muốn nói đến cô là loại con gái vì tiền bán cả nhân phẩm của chính mình...mà đã là quan hệ tình tiền thì làm gì có tình cảm thật lòng...cũng sẽ không bao giờ có kết thúc tốt đẹp...Giản Bình cảm thấy dâng lên một nỗi uất ức...từ nhỏ đến giờ dù nghèo khổ.. cô cũng chưa bao giờ phải chịu đựng bị người khác xem thường đến mức này....Giản Bình hít thở sâu....giọng cô run run....

- " Cháu xin lỗi...từ " bao nuôi " không phù hợp cho quan hệ giữa cháu và anh Hải..."

Huệ Minh trừng mắt không thể tin được...

một cô gái tuổi đời còn quá nhỏ để dám đối đầu với bà...nhìn vẻ mặt xanh xao...đôi môi tái đi...nhưng khi bà dùng từ xuất phạm cô...cô đã dám phản kháng...Lúc đầu bà nhìn cô qua hình ảnh, rồi bây giờ gặp cô trực tiếp bà cũng thấy hơi khó tin...vì ở cô gái này bề ngoài vô cùng đơn thuần và trong sáng....

không phải là người có dụng ý...nhưng sự đòi thường lại không ngờ...

Có lẽ vì thế...nên đứa con trai cả đời thông minh của bà chắc cũng bị vẻ ngoài mong manh như sương khói của cô gái này gạt gẫm...nên mới mù mịt bị dắt mũi mà không hề hay biết...

- " Vậy sao? Vậy theo cô Giản...tôi nên dùng từ gì mới phù hợp...Không bàn về quan điểm địa vị, chỉ bàn về phẩm chất một con người cô đã không xứng đáng...đứng bên cạnh con trai tôi...thì cô nghĩ cô có tư cách đứng đây để bàn luận vấn đề này với tôi sao?"

Huệ Minh nhếch môi...lời nói vô cùng cay nghiệt...bà không thể mềm lòng với loại người này...mọi việc bà làm là điều phải tốt với con trai bà....

Cả thân người Giản Bình run lên...Thím Vương đau lòng thay cô gái nhỏ...

- " Bà chủ...có lẽ có hiểu lầm gì ở đây...Tiểu Bình không phải là người như vậy đâu..."

- " Bà im ngay...ở đây có chỗ cho bà nói chuyện à...Cô ta là loại người nào chúng tôi biết rõ hơn bà...đồ không biết liêm sỉ là gì...được anh họ tôi bao nuôi...dám lên lút qua lại với người đàn ông khác..Hừ! để tôi cho bà thấy rõ bộ mặt đê tiện của cô ta..."

Lãnh Thiên Vy cầm lấy túi xách...đem ra một xấp hình, không lưu tình...quăng vào người Giản Bình...những tấm hình rơi là tả xuống thảm...

Thím Vương há hốc miệng nhặt từng tấm hình lên xem..Giản Bình cầm từng tấm từ tay Thím Vương...đến cả cô nhìn những tấm hình này còn không thốt nên lời...toàn là hình ảnh cô và Trần Kiệt bên cạnh thân mật vui cười...còn có ôm nhau thăm thiết...nhìn những tấm ảnh này chính cô còn tin cô và Trần Kiệt có mối quan hệ mập mờ...không trách được vẻ mặt hốt hoảng của thím Vương lúc này...

- " Sao? cô còn gì để nói không? Không ngờ khuôn mặt trong sáng này lại đê tiện đến vậy...Cô muốn chìm sẽ biến thành phượng hoàng à...Biết anh họ tôi là tổng giám đốc Kinh Thiên...cô tưởng muốn làm phu nhân tổng giám đốc dễ lắm à..cô không có tư cách đấy...hiểu không...tôi nói..."

- " Cô vừa nói gì?"

Giản Bình cảm thấy đầu óc mình quay cuồng...tuy lúc này từng lời cay nghiệt của Lãnh Thiên Vy như lưỡi dao vô hình cứa vào lòng cô...nỗi đau đớn mang tên tủi nhục...

nhưng vấn đề quan trọng là cô vừa nghe một tin mà bao lâu nay cô không hề hay biết...

- " Cô bị điếc hay không nghe...rõ...tôi..."

Lãnh Thiên Vy bị Giản Bình chọc giận thực sự...cô ta dùng ngón tay không ngừng chỉ vào bờ vai Giản Bình cho hả cơn giận...lời vừa mắng nhiếc một lần nữa bị Giản Bình chặn lại...

- " Cô nói anh Hải là tổng giám đốc Kinh Thiên?"

Giản Bình hỏi lại...mong rằng mình không nghe nhầm..

Huệ Minh cau chặt chân mày...suy ngẫm...

chẳng lẽ cô lại không biết...về mặt đó không thể là giả....

- " Đúng vậy.....đừng giả điên với tôi..."

Lãnh Thiên Vy không ngừng hét lớn...nhưng Giản Bình lại không nghe vào được lời mắng chửi của cô ta nữa....Vậy là khoảng cách của cô và anh ngày càng xa...Bấy lâu nay cô cứ ngỡ anh là một luật sư bình thường...Không ngờ địa vị anh lại cao như vậy...Mẹ anh nói đúng...tư cách đứng bên cạnh anh

cô cũng không có được thì còn gì nói đến chuyện khác.....

Giây phút này cô muốn gặp anh...Muốn hỏi anh vì sao lừa gạt cô...vì sao anh và cô khác nhau đến vậy...nhưng anh vẫn muốn sống bên cạnh cô...vì sao anh là người đứng đầu một tập đoàn nhưng luôn nhẫn nhịn....một mực cung chiều...chăm sóc cho cô từng li từng tí dù cô có ngang bướng luôn làm anh đau lòng...

Vì sao? khi cô và anh đã làm tổn thương nhau...anh vẫn nhất quyết không buông tay....

Là vì cái gì? Vì anh yêu cô sao?

Nếu so về địa vị của anh...anh không cần lấy lòng hay lừa gạt bất kì ai cũng khiến họ cam tâm sẵn sàng được lao vào vòng tay của anh...

Thế anh yêu cô vậy mối quan hệ của anh và cô gái mang tên Triệu Vân là như thế nào?

Lãnh Thiên Vy chán ghét nhìn bộ dáng thất thần của Giản Bình....cô ta cảm nhận suy nghĩ Giản Bình đang trôi dạt nơi đâu...không hề để tâm những gì cô ta đang nói

-" Dì.....loại người này chúng ta nên đuổi cô ta đi càng sớm càng tốt...để anh Hải về cô ta sẽ không chịu đi...giả mào khóc chuột để níu kéo anh Hải.."

-" Nhưng mà..."

Huệ Minh đắm chiều suy nghĩ....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Muốn đợi anh trở về

Huệ Minh chân chờ không biết phải làm sao...lúc chưa đến đây bà cũng có suy nghĩ giống như Lãnh Thiên Vy...nhưng không hiểu sao...bây giờ bà cảm thấy không đành lòng...vì đôi mắt trong veo của cô gái nhỏ đầy hay vì sự yếu đuối cô tỏ ra mạnh mẽ..từ lúc giờ bà quan sát dù run rẩy...hoang mang...nhiều lúc uất ức...mắt cũng ửng đỏ tuyệt nhiên cô bé đó vẫn mạnh mẽ không cho mình rơi nước mắt...

Lãnh Thiên Vy liếc nhẹ sang Triệu Vân....cô ta bước đến nắm tay Huệ Minh...

-" Dì...cô ta là một con rắn độc...đi để cô ta ở cạnh bên anh Hải.. sẽ hủy hoại cả tương lai của anh ấy...còn nữa...dì làm vậy sẽ không công bằng với chị Tiểu Vân...Dì nghĩ có đúng không?"

Huệ Minh quay sang nhìn Triệu Vân...Cô ta cúi mặt...cười gượng...càng làm Huệ Minh xót xa...càng ngẫm nghĩ thấy lời Lãnh Thiên Vy càng đúng...bà hít thở sâu...hướng về Giản Bình....

-" Cô Giản! cô ra giả đi... cô muốn bao nhiêu sẽ rời khỏi con trai tôi "

Thím Vương quýnh quýnh cả lên khi nghe bọn họ muốn đuổi Giản Bình ra khỏi nhà...

mà bà lại bất lực không biết làm sao...bà không biết ai đúng ai sai...nhưng hiện giờ cậu chủ chưa về...nếu Giản Bình bị đuổi ra khỏi nhà bà biết ăn nói làm sao với Trương Hải....

-" Bà chủ...bà nghe tôi nói được không...bà đừng làm vậy với Tiểu Bình...đợi cậu chủ về rồi tính được không bà..."

Thím Vương...tha thiết mong rằng Huệ Minh nghĩ lại...

-" Bà im miệng...nếu không muốn bị đuổi khỏi đây cùng cô ta....Còn cô...cô muốn bao nhiêu...có nghe dì tôi hỏi không? "

Giản Bình hít thở sâu...cô mím chặt môi tái nhợt....không quan tâm Lãnh Thiên Vy...cô nhìn thẳng vào mắt Huệ Minh...giọng nói có chút run rẩy nhưng rất kiên quyết...

-" Xin lỗi...cháu không cần tiền....Khi chúng cháu quyết đến bên nhau là do anh ấy bắt đầu...nếu bây giờ chính miệng anh ấy nói kết thúc.... cháu sẽ ra đi...không luyến tiếc hay níu kéo....cũng như sẽ không mang theo bất cứ thứ gì không thuộc về cháu "

Huệ Minh nhướn mày...

-" Ý cô là?"

- "Cháu muốn đợi anh ấy về..... "

Giản Bình hai tay buông xuống nắm chặt vào nhau...lấy hết can đảm đối diện với ánh mắt sắc bén của Huệ Minh...

- " Cô thật không đơn giản "

Bà nhếch môi...đứng là bà đã nhìn lầm...Thế mà lúc đầu còn thương hại cho cô....

Lãnh Thiên Vy nhìn sang Triệu Vân...sau đó cô ta đứng bật dậy...nghe tiếng chuông lấy Giản Bình...

- "Đồ mặt dày này...rượu mời không uống muốn uống rượu phạt....Một xu cũng không có...cô cút khỏi đi cho tôi...cút khỏi mắt chúng tôi...đồ không biết liêm sỉ...."

Lãnh Thiên Vy biết Huệ Minh im lặng không ngăn cản...cô ta được nước làm tôi.Không kiêng dè tấn cô Giản Bình,vừa xô vừa đẩy.

Cả người Giản Bình chao đảo...cánh tay đau nhói vì móng tay sắc nhọn của Lãnh Thiên Vy cào lấy...đau rất không thôi....

- " Không.. tôi không đi...cô không có quyền đó...tôi sẽ đợi anh ấy về..."

Bàn tay nhỏ trắng bệch vịn lấy đầu ghế sofa...nhưng thân thể yếu ớt...sức khỏe không đủ để có thể chống cự...Lãnh Thiên Vy lên con diêm thật sự...cô ta vừa lôi vừa kéo...một tay còn bấm nút điện thoại...quát lớn vào điện thoại...

- " Anh lên đây cho tôi...giúp tôi một tay "

- " Ôi! Cô Vy cô đừng làm thế...Cậu chủ mà về là không xong đâu...."

Thím Vương xó rớ ngăn cản...bà thấy mặt Giản Bình ngày càng trắng bệch...lại nghe Lãnh Thiên Vy gọi điện kêu người cô ta lên...bà vô cùng lo lắng....sao giờ này Trương Hải lại chưa về không biết Giản Bình chống cự được bao lâu....

- "Bà chủ tôi xin bà...bà để cậu chủ về rồi giải quyết được không...đừng làm vậy với con bé"

Thím Vương không kìm được nước mắt....

Huệ Minh bắt lực thờ dài...

- " Tiểu Vy hay là thôi đi con...."

- " Di...đi mềm lòng thì hãy để con...cô ta trơ tráo thế là cùng..."

Cánh cửa mở ra tên tài xế của Lãnh Thiên Vy vừa gọi cũng đã đến..anh ta nhìn cảnh hỗn loạn hơi bất ngờ...

- "Đứng đó làm gì...phụ tôi lôi cô ta xuống xe....Loại đàn bà không biết nhục là gì....

nhanh lên.."

Người đàn ông cao to nhanh chạy đến...nắm cánh tay Giản Bình...cùng Lãnh Thiên Vy lôi cô ra cửa...

Giản Bình lúc này bắt đầu hoảng sợ...nỗi sợ không thể gặp anh...nước mắt cô lòn quanh hốc mắt chỉ trực chờ là rơi...cô như quy xuống để hai người đó lôi...

- " Buông tôi ra...tôi muốn đợi anh ấy....tôi không muốn đi...xin cho tôi đợi anh ấy về đi mà...."

- " Cô Vy...cô muốn mang Tiểu Bình đi đâu...cô làm sao ăn nói với cậu chủ "

Thím Vương vẫn không bỏ cuộc....

- " Tôi sẽ đưa cô ta đi một nơi thật xa...khi nào anh tôi kết hôn với chị Tiểu Vân...tôi sẽ thả cô ta về...có về thì sao chứ...mọi chuyện đã xong xuôi...nói cô ta bỏ trốn theo nhân tình...anh tôi cũng sẽ tin thôi...Nói chung chỉ cần không cho cô ta bên cạnh anh Hải...thì làm gì cũng được...bà mà hé miệng thì biết hậu quả rồi đó....đưa cô ta đi..."

Nghe lời Lãnh Thiên Vy nói mà sống lưng Giản Bình lạnh toát...cô càng vùng vẫy dữ dội...

- " Buông ra...buông ra...tôi xin cô...tôi không đi.... "

Mặc Giản Bình van xin...nài nỉ...họ vẫn lôi cô xềnh xệch ra hướng cửa...

Khi Giản Bình thật sự cho rằng đời này cô sẽ vĩnh viễn không được gặp anh....cánh cửa bất ngờ bị một lực bên ngoài đập vào rất mạnh....

Trương Hải bước vào phía sau anh là Joll và Tài xế Ngô....

Lãnh Thiên Vy há hốc miệng...quên cả bỏ tay Giản Bình ra...

Lần đầu Huệ Minh mới nhìn thấy sắc mặt con trai bà khủng bố như vậy...âm trầm đến đáng sợ....tự nhiên bà thấy chột dạ....

Không ngờ anh sẽ xuất hiện...Triệu Vân cũng hốt hoảng không kém Lãnh Thiên Vy...hai tay bấu chặt vào ghế....cô đã điều tra biết được hôm nay anh đến công ty vì có cuộc hẹn quan trọng nên khi Huệ Minh và Lãnh Thiên Vy về nước được ba ngày...bọn họ âm thầm lên kế hoạch.. hôm nay biết anh không có ở nhà mới tìm đến gặp Giản Bình....

Thím Vương gặp Trương Hải về....bà thở hắt ra...nổi vui mừng không nói nên lời....

- " Buông cô ấy ra "

Trương Hải bước từng bước đến gần Giản Bình...cảm nhận khí lạnh toát từ người anh tên tài xế...nhanh chóng buông tay....sợ sệt đứng qua một bên....

Trương Hải đỡ lấy thân hình sắp đứng không vững của Giản Bình vào lòng...nhìn cô từ trên xuống dưới...trên tay, trên vai, trên cổ, không nơi nào không có dấu đỏ và các vết cào...trái tim Trương Hải thắt lại....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Xin lỗi! anh đã về trễ

Trương Hải đỡ lấy thân hình sắp đứng không vững của Giản Bình vào lòng...nhìn cô từ trên xuống dưới...trên tay, trên vai, trên cổ, không nơi nào không có dấu đỏ và các vết cào...trái tim Trương Hải thắt lại....Anh ôm chặt cô vào lòng...miệng thì thào....

- " Xin lỗi anh đã về trễ "

Anh đã về trễ...khiến cô phải đối mặt với hoảng sợ...anh đã về trễ khiến cô phải chịu bao tải nhục...Dưới mi mắt anh...anh lại không bảo vệ được cho cô...chỉ cần nghĩ một chút nữa thôi...anh sẽ không được gặp cô...

nhìn xuống cô gái của anh...giờ phút này đang run rẩy trong lòng anh...

Nghe tiếng nói dịu dàng của anh...vòng ôm của anh... nổi uất ức...sự hoảng sợ...như vỡ vụn...

Giản Bình nức nở trong lòng anh...nước mắt không ngừng rơi thấm ướt cả áo sơ mi của anh....

Đủ! quá đủ..dù cô có chịu thêm nhiều tải nhục của tất cả bọn họ...chỉ cần anh tin cô...không buông tay cô là quá đủ.....

Lãnh Thiên Vy run cầm cập... nhưng vì nghĩ có Huệ Minh ở đây...cô ta hắng giọng..

- " Anh..anh nghe em nói...cô ta là loại đàn bà đê tiện...cô ta lừa gạt anh....."

" Bóp...."

- " Á..."

Một cái tát không hề báo trước rơi rất mạnh vào khuôn mặt của Lãnh Thiên Vy...

Lãnh Thiên Vy đau đớn hét lên...té nhào xuống thảm, cô ta không thể tin.... mắt trừng lớn... miệng mấp máy...run rẩy....khóe môi...rướm cả máu...

Lúc này Trương Hải đặt bàn tay lên đầu Giản Bình...để đầu cô gác vào ngực anh.....

tuy không thấy được anh tát Lãnh Thiên Vy....nhưng cô nghe rất rõ tiếng động vang lên hòa vào tiếng hét đau đớn của cô ta...

Ở trong lòng anh...Giản Bình cảm nhận được anh dùng lực rất mạnh....

Hiểu được người trong lòng trở nên cứng ngắt...Trương Hải điềm nhiên rút tay về...vỗ lưng cô gái nhỏ...như không có chuyện gì...

Triệu Vân biến sắc....hốt hoảng che miệng lại...

Lúc này Huệ Minh mới phản ứng kịp...hốt hoảng chạy đến đỡ Lãnh Thiên Vy đứng dậy.....kiểm tra vết thương trên mặt cô ta....

- "Hải con điên rồi à...sao lại ra ta đánh con bé... nó là em con đấy....Trời ạ...mẹ không thể tin được con thay đổi như vậy..."

Trương Hải không quan tâm Huệ Minh tức giận mắng chửi mình....

Anh trong mắt người khác ôn nhu nhã nhặn...sẽ không bao giờ ra tay với phụ nữ...

Anh cũng nghĩ như thế...Nhưng lúc nhận được cuộc gọi đấy....khoảng thời gian từ công ty về đến nhà..là khoảng khắc khủng khiếp nhất đối với anh trong đời...

Từng câu từng chữ của mẹ anh của Lãnh Thiên Vy không ngừng si nhục cô...lọt vào tai anh...rồi như hàng vạn cây kim đâm từng mũi vào tim anh....nỗi đau đớn khó diễn tả bằng lời...

Chỉ cần tưởng tượng cô gái của anh đứng đấy..cho người khác lăng mạ không thương tiếc...anh đã muốn điên lên...muốn một bước có thể trở về bên cạnh cô...che chở cho cô....cảm thấy vì sao đường về nhà hôm nay quá xa...Dù tài xế Ngô đã vượt qua không biết bao là đèn đỏ....

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy cô...cô còn thê thảm hơn những gì anh nghĩ...khuôn mặt trắng bệch...mong manh...yếu đuối đến mức đáng thương...

Bảo bối anh nâng trên tay như thủy tinh chỉ sợ không khéo có thể vỡ nát....Vậy mà họ dám đối xử tàn nhẫn với cô như thế...còn ở trong ngôi nhà của anh...Có phải xem thường anh quá không...

Nếu người phụ nữ của mình mà anh còn không bảo vệ được anh mới không phải đàn ông...Anh không cần hình tượng tốt đẹp trong mắt người khác...Với anh... không làm tổn thương người mình yêu là đủ...Huống hồ một người thiếu dạy dỗ như Lãnh Thiên Vy xứng đáng hưởng trọn cái tát đấy...

- "Mẹ! Ở đây chẳng ai có quyền được tổn thương Tiểu Bình...Đây là lần đầu cũng như lần cuối con nói rõ...Đừng thử thách sự nhẫn nại của con..."

Huệ Minh tròn to mắt...không thể tin được....

Anh quay sang Lãnh Thiên Vy...còn đang ôm mặt sợ sệt núp sau lưng Huệ Minh...môi tím tái...ánh mắt run sợ khi nhìn anh...

- "Nếu lần sau còn tái phạm...không đơn giản là như thế này...Anh sẽ cho em nếm đủ sự tàn nhẫn của anh..."

Lãnh Thiên Vy cuối gằm mặt... chẳng dám hé miệng...dù một lời...

- "Hải... cô ta có xứng đáng được con bảo vệ hay không...Nếu bây giờ mẹ nhất quyết

không chấp nhận cô ta...con nghĩ sao?

Huệ Minh càng nghĩ càng tức...bà không tin bà không thay đổi được suy nghĩ của con trai do bà đứt ruột sinh ra....

- "Mẹ...không phải mẹ muốn là được...với lại Tiểu Bình bây giờ là vợ của con...mẹ lên tiếng hình như hơi muộn..."

Một câu nói nhẹ nhàng của anh...nhưng làm chấn động cả không gian...những người có mặt còn tưởng mình nghe nhầm... ngoài trừ Joll...

Triệu Vân...há hốc miệng...nhìn Trương Hải như người ngoài hình tỉnh....đó không phải là sự thật...anh chỉ lấy cớ dối lừa mẹ của anh mà thôi...cô ta tin là vậy.....

Cảm thấy đầu mình lại bị đau nữa rồi...Giản Bình cố bình ổn hơi thở...anh vừa nói gì... cô là vợ anh..? Họ kết hôn khi nào?...Giản Bình ngẩng mặt lên nhìn anh...như muốn tìm tòi đầu là sự thật trong đôi mắt sâu thẳm của anh.....Trương Hải cũng nhìn cô...không hề né tránh...

- "Con nói gì...con nghĩ nói như vậy...mẹ sẽ tiếp nhận cô ta sao... Cô ta chỉ lừa gạt tình cảm của con....con biết không?

Bên ngoài cô ta đang qua lại với một người đàn ông khác...con còn có thể nghĩ lấy cô ta làm vợ được không..Cô ta không đơn giản như vẻ yếu đuối của cô ta...đó chỉ là sự trá hình để làm con mê muội...này.... này...con xem...mẹ không nói dối con..."

Huệ Minh nhặt những tấm hình rơi dưới thảm đưa đến trước mặt của Trương Hải...

Nhìn về bình thân như không của anh... Huệ Minh mày ngày càng cau chặt....thất vọng không thôi...

- "Mẹ...chúng ta lại ghé ngồi xuống...con sẽ cho mẹ biết sự thật là như thế nào?"

Trương Hải nhướn mày nhìn phía ghế sofa...ánh mắt sắc lạnh lướt qua người Triệu Vân...môi nhếch lên...

Huệ Minh khó hiểu nhìn con trai..bà cũng quá mệt mỏi...nên vẫn đến sofa ngồi xuống...

Trương Hải nắm tay Giản Bình ngồi xuống sofa....Nhưng thân thể cô gái nhỏ lại cứng ngắt...ánh mắt còn liếc trộm Huệ Minh....

Trương Hải thờ dài...đau lòng kéo mạnh cô xuống..ôm chặt eo cô...mặc kệ mẹ anh đang khó chịu ra mặt...không ngừng liếc xéo bọn họ...

- "Con muốn nói sự thật gì...? Con định bào chữa cho cô ta à...Mẹ xem con nói gì..Cho dù con có kết hôn với cô ta mẹ cũng sẽ làm mọi cách cho con ly hôn..."

Trương Hải không hề bận tâm lời nói của mẹ mình...Anh giờ tay lấy hai phong bì của Joll đang đưa đến...

- "Mẹ....người đàn ông chụp chung với Tiểu Bình cậu ta tên là Trần Kiệt...là hàng xóm của cô ấy dưới quê..."

- "Hàng xóm...ý con nói hai người đó không có tư tình gì....con đang kể chuyện cười à...?"

- "Đúng vậy... những tấm hình mẹ xem điều do góc chụp mà thôi...Hàng ngày con điều cho Chú Ngô giám sát Tiểu Bình từ nhà đến trường mẹ nghĩ cô ấy qua lại với ai con không biết à....."

Huệ Minh không khỏi suy ngẫm câu nói của Trương Hải....Nhưng không để bà phản ứng thêm...anh lại đẩy một phong thư về phía bà...

- "Mẹ xem thử..."

Huệ Minh không chần chờ... xé phong thư ra xem...mắt bà mở lớn...toàn là hình của con trai bà và Triệu Vân thân mật...Giản Bình ngẩng đầu nhìn anh...những tấm hình này chẳng lẽ anh lấy từ balo của cô...lúc ngày hai người mâu thuẫn nhau ở trường.

cô cũng quên mất balo mình ở đâu...toàn bộ số hình cô điều để trong đây...

Triệu Vân cắn môi...Cô nghiêng người cố gắng lấy lại bình tĩnh...cười gượng gạo...

- "Ồi...Hải...hình này ai chụp lên chúng ta vậy...thật là...không thể tin được "

Trương Hải cười nhạt....không trả lời cô ta....nhẹ giọng nói với mẹ anh...

- "Mẹ nhìn những tấm hình này...chắc sẽ nghĩ rằng con với Triệu Vân có mối quan hệ mập mờ đúng không...Con xem mà còn phải dành tặng lời khen cho người chụp rất cao tay...lựa góc chụp rất đẹp....Thì hỏi sao người khác không tin là thật..."

- "Hai đứa...hai đứa...không phải sao?"

Huệ Minh cảm thấy mình bị Trương Hải dẫn đi vào mê trận...bà ngày càng rối rắm...

- "Dì à...dĩ nhiên là không phải...dì biết anh ấy đối với con trước sau vẫn vậy...không biết ai lại rảnh rỗi chụp những tấm hình gây hiểu lầm như vậy..."

Triệu Vân nắm ray Diệu Minh.. chân thành nói...

- "Hải con cho mẹ xem những tấm hình này...ý con là sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh không thể bỏ em được

"Ý con rất đơn giản...người gửi đến những tấm hình này...muốn con và Tiểu Bình hiểu lầm lẫn nhau...gây ra mâu thuẫn..Còn nữa cô ấy không phải loại người như mẹ nghĩ..."

Con tin vào mắt mình...Tin vào tình cảm cô ấy dành cho con là thật..."

Bàn tay nhỏ bé của Giản Bình đặt trước đùi bóp chặt lại nhau...thì ra cô hiểu lầm anh...

vậy mà anh còn suy nghĩ cho cô...cô đứng ngu ngốc thật mà....

- "Con không nghĩ...cô ta cùng người đàn ông trong hình đang lập mưu bày kế với con à? "

Huệ Minh biết suy nghĩ của bà là vô căn cứ...nhưng bà vẫn không bỏ xuống được suy nghĩ không tốt về Giản Bình...

Trương Hải cũng không tức giận vì suy nghĩ của mẹ mình....anh lấy một tấm hình...đưa đến cho Diệu Minh...

- "Mẹ còn nhớ tấm hình này không...là ngày sinh nhật của mẹ cách đây nửa năm...lúc đó con sang Mỹ giúp Triệu Vân xử lý về tài vụ thừa kiện với công ty đối tác tại Mỹ..."

Huệ Minh nhìn tấm hình...cả gia đình bà cùng Triệu Vân ăn cơm vui vẻ bên nhau...bà nhìn Trương Hải gật đầu...

-" Tấm hình này chụp bằng điện thoại của Tiểu Vy...Tiểu Bình sẽ không có khả năng có được...mẹ nghĩ cô ấy muốn tính kế với con như thế nào...Tấm hình này được gửi trực tiếp cho Tiểu Bình cùng những tấm hình kia..."

-" Mẹ không hề gửi cho cô ta..."

Huệ Minh ngồi ngời ngời hiểu ra ý con trai mình...

-" Anh họ...em...em không có gửi....."

Lãnh Thiên Vy nghe Trương Hải nhắc đến tên mình...co lo sợ lên tiếng...mắt còn liếc sang Triệu Vân...

Trương Hải cũng không trả lời...lấy phong bì còn lại...anh mở ra lấy một xấp hình đưa cho Huệ Minh...vài tấm đưa cho Giản Bình...

Mặt Triệu Vân xanh mét...khi thấy toàn hình cô ta và Trần Kiệt xuất hiện cùng nhau...mọi hoàn cảnh...quán caphe...quán bar...cả phòng làm việc của cô ta...

Giản Bình lấy tay che miệng cô không tin vào mắt mình nữa rồi...người cô một mực xem là người thân... lại có thể bán đứng cô...

Huệ Minh coi đến coi lui từng tấm một...

-" Di...di... không phải như di nghĩ đâu...Trần Kiệt có đến tìm con nhưng..."

-" Cô vẫn không thay đổi...vẫn cố chấp và ích kỷ như vậy...Không ngại nói cho cô biết những tấm hình này là do người của tôi chụp...đây là đĩa ghi hình cô có muốn xem không?"

Trương Hải chặn đứng lời nói của Triệu Vân...anh ném chiếc đĩa CD lên bàn...anh cười nhạt...nói tiếp...

-" Cô nghĩ mình qua mặt tôi được sao? Cô quên tôi làm ngành gì...dưới mí mắt tôi...mà cô dám ra tay với người phụ nữ của tôi...cô quá xem thường tôi rồi đấy...."

Triệu Vân...mím môi...đến bước này rồi...cô muốn chối cãi cũng không được...Cô hít sâu...nhìn anh...

-" Đúng là em làm...tất cả mọi chuyện này là do em sắp xếp...Em tìm gặp Trần Kiệt hứa cho hắn cái ghế Trưởng Phòng và yêu cầu hắn làm theo những gì em muốn....Nhưng tất cả những gì em làm là vì em yêu anh...."

Bảy năm qua tình cảm em dành cho anh chưa bao giờ thay đổi...tại sao một chút anh cũng không hiểu được...Còn cô ta..."

Càng nói con uất hận càng dâng trào...Triệu Vân đứng bật dậy chỉ tay vào Giản Bình...hét lớn....

-" Cô ta có gì hơn em...quê mùa dốt nát...là một đứa trẻ không ai cần...Cả ba cô ta còn chán ghét chẳng muốn nhận nuôi cô ta..

Nửa năm qua có thể sánh bằng bảy năm em dành cho anh hay sao...Hải...tại sao anh không hiểu....."

Thân thể Giản Bình run rẩy trong vòng ôm của Trương Hải...làm sao anh không cảm nhận được....

Trương Hải không ngắt lời Triệu Vân... đợi cô ta nói hết...anh mới lạnh nhạt lên tiếng..

-" Cô vĩnh viễn không hiểu tình yêu là gì...Tình cảm không phải lấy thời gian ra đong đếm...một tháng cũng được...nửa năm cũng tốt...Tôi không quan trọng cô ấy yêu tôi bao nhiêu...quan trọng vừa gặp tôi đã yêu cô ấy...Ai không cần cô ấy là thiệt thòi của họ...Còn tôi cảm thấy may mắn vì có được cô ấy...."

Triệu Vân nghẹn lời...nước mắt đau đớn lăn dài trên má... cả thân người chao đảo ngồi xuống so pha...nhìn anh chằm chằm...

Không kìm được nước mắt hạnh phúc và cảm động...Giản Bình nức nở vào lòng anh.....

Cô phải may mắn như thế nào mới gặp được anh...

-" Nghĩ đến giao tình hai nhà...lần này tôi sẽ bỏ qua cho cô...nhưng nếu có lần sau.... tôi sẽ khiến cả nhà họ Triệu phải gánh vác vì hành động ngu xuẩn của cô...."

Cả người Triệu Vân run lên...cô ta hoàn toàn tin anh có khả năng đó...

-" Mẹ! con đem mọi thứ ra ánh sáng..

để mẹ thấy được... không phải cứ nhìn bằng mắt...nghe bằng tai là đúng...Nói thật hôm nay con rất thất vọng về mẹ...không phải vì cách mẹ đối xử với

Tiểu Bình...mà là mẹ không hề hiểu con..."

- "Hải...mẹ..."

Huệ Minh nghẹn ngào nói chẳng nên lời...Đứa con bà đứt ruột sinh ra...nhưng bà không hiểu được con bà...có phải bà là người mẹ quá thất bại hay không?

- "Còn nữa..con không lừa gạt mẹ...con đã đăng kí kết hôn với Tiểu Bình...Kiếp này vĩnh viễn cô ấy là vợ con..Nếu mẹ chấp nhận cô ấy..cô ấy sẽ là con dâu của mẹ...còn không cô ấy vẫn sẽ là vợ của con..."

Trương Hải nói xong anh bế bổng Giản Bình lên... anh không quan tâm khuôn mặt đau lòng và cứng ngắt của Huệ Minh....từng bước vững vàng lên lầu....Giản bình nằm trong lòng anh.. cảm thấy bình yên chỉ cần có anh bên cạnh...ở trong vòng tay anh...dù là sóng gió cũng không là gì nữa....

Trương Hải đặt Giản Bình xuống giường...

anh muốn đứng dậy...đi lấy khăn lau mặt và lấy thuốc bôi cho cô....

Nhưng ngặt nỗi cô gái nhỏ vẫn không buông tay...hai cánh tay bé nhỏ vẫn quấn chặt lấy cổ anh....Trương Hải một chân quỳ trên giường.

- "Ngoan...anh đi lấy khăn lau mặt và thuốc bôi cho em...sẽ quay lại ngay...."

Giản Bình không ngừng lắc đầu..đôi mắt vẫn còn ửng đỏ....nước mắt không kiềm được lại bắt đầu rơi trên đôi má trắng mịn...

- "Mọi chuyện đã qua....."

- "Em .xin lỗi...hic....em xin lỗi vì không tin tưởng anh...vì đã làm anh tổn thương...

hức..."

Trương Hải cứ ngỡ cô còn sợ hãi chuyện vừa rồi...không ngờ cô khóc thương tâm đến vậy vì hối hận...

Thật ra mấy ngày nay..anh đâu còn trách hờn gì cô...Anh chỉ muốn cho cô thời gian suy nghĩ lại mọi thứ cũng như khoảng trống để hai người bình tâm.....Tuổi cô còn quá nhỏ để hiểu được sự hiểm ác của cuộc đời này...Người từng trải còn mắc phải sai lầm thì huống chi một cô gái non nớt như cô....

Thời gian qua anh suy nghĩ rất nhiều thứ...cô quá nhỏ để sắp xếp tương lai cho chính mình....

Yêu một người nhỏ tuổi...anh không ngại suy nghĩ thay cô...lo tương lai...cho cô...Đồng nghĩa với việc...anh sẽ tìm bến đỗ cho cô mà người đó không ai khác chính là anh...Anh quyết định đăng ký kết hôn với cô...Cả sự trong sáng của người con gái cô cũng sẵn sàng cho anh...Vậy tại sao anh không thể cho cô một danh phận...Cho thế giới này biết cô là vợ anh là người phụ nữ của Trương Hải...

Suy nghĩ một chút...đó là sự ích kỷ...toan tính của anh cũng được...nhưng biết sao bây giờ...anh đã yêu nhóc con này quá sâu nặng...

- "Ai mấy ngày trước còn nói không cần anh...ghét anh...?"

Tuy là lời trách móc...nhưng bàn tay rất dịu dàng lau nước mắt cho cô gái nhỏ vẫn còn nức nở....khi yêu đàn ông sẽ trở nên trẻ con và nhỏ nhen hơn rất nhiều...

- "Em sai rồi...Hải...em cần anh...rất cần anh..bây giờ anh có đuổi em cũng không đi "

Trương Hải bật cười...nhéo mũi cô...

- "Học đâu ra cái tính ăn vạ người khác vậy hả?"

Giản Bình lấy tay lau nước mắt...ngồi dậy...quỳ hai chân lên giường...bàn tay quấn chặt cổ anh....hít hít cái mũi đỏ....

- "Em sẽ không đi đâu hết...em sẽ bám theo anh suốt đời...với lại bây giờ em là vợ anh...anh không thể bỏ em được..."

Trương Hải thờ dài...thế đấy...cô luôn biết nói những lời làm tim anh run động...hỏi sao anh không yêu...không cung chịu cô được đây...Trương Hải mỉm cười...hôn nhẹ lên môi cô..

- "Có phải anh quá nóng vội không...tự cột mình vào cô gái vô tâm vô phé như em..."

- "Không cho phép anh hối hận... Em nào có như vậy...em biết sai rồi...em sửa sai....sẽ không làm anh giận nữa được không?"

Giọng nói nũng nịu...trẻ con...làm tim Trương Hải mềm nhũn...

- "Em muốn sửa sai bằng cách nào hửm. Tiểu Bình...?"

Đôi môi anh không ngừng tà tứ cạ vào môi cô..nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh...Giản Bình đỏ mặt..nói lí nhí....

" Anh thích như thế nào sẽ như thế đó..."

Trương Hải bật cười thành tiếng anh đề cô xuống nệm...hôn ngẫu nhiên...còn cắn mạnh vào môi cô...Giản Bình uất ức nhìn anh tỏ cáo...

"Đợi em hết bệnh...anh sẽ xử lý em...giờ ngoan ngoãn nằm đây..Anh đi lấy thuốc bôi cho em "

Giản Bình nhìn bóng dáng anh khuất sau tấm cửa...môi hồng không kim lòng nở nụ cười hạnh phúc...Qua cơn mưa trời lại sáng....Càng khiến cô hiểu rõ...cô yêu người đàn ông này biết bao nhiêu...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lời hứa với mẹ vợ

Trương Hải vừa rời khỏi phòng...muốn tìm Thím Vương lấy thuốc bôi...Đã thấy Huệ Minh đứng ở khúc cua cầu thang....Nhìn thấy Trương Hải...Huệ Minh nhẹ nhàng bước đến nắm tay anh....

" Mẹ sẽ về Mỹ trong đêm..."

Trương Hải cúi mặt...thở dài..

" Để con gọi Chú Ngô đưa mẹ ra sân bay "

Không phải anh vô tình hay nhẫn tâm.

nhưng anh hiểu tính mẹ anh...Bây giờ muốn mẹ anh đối diện với Giản Bình...hoặc chấp nhận cô ngay điều làm khó cho hai người...

mọi thứ sẽ thật gọn gàng...Họ là hai người phụ nữ mà anh yêu quý nhất...

Hơn ai hết..anh muốn họ thật sự hòa hợp.....

nhưng vấn đề là cần thời gian...

" Ủm...mẹ đi nhé..."

Huệ Minh nhìn anh vài giây, vỗ lên tay anh...cười nhạt...

" Vâng..."

Trương Hải nhẹ gật đầu....

Khi Huệ Minh muốn xoay người...Anh nắm tay bà....Huệ Minh...quay lại...ánh mắt lóe chút vui mừng...

" Mẹ....Con biết bây giờ muốn mẹ chấp nhận Tiểu Bình là làm khó cho mẹ...Nhưng mẹ chỉ cần mở lòng với cô ấy dù chỉ một lần...mẹ sẽ cảm nhận được sự đơn thuần và chân thành của cô ấy...Con may mắn vì con được sinh ra trong gia đình mình...Còn Tiểu Bình thì không được may mắn như con hay như bao người khác? Cô ấy sinh ra và lớn lên đã chịu nhiều thiệt thòi....Con mong rằng một ngày nào đó mẹ sẽ giúp con cho cô ấy hiểu được tình thân gia đình là gì..."

Huệ Minh...im lặng lắng nghe anh nói..Bà mỉm cười vỗ nhẹ tay anh...

" Cho mẹ thêm thời gian..."

" Con đưa mẹ xuống..."

Trương Hải ôm vai...đưa bà xuống lầu...Huệ Minh tuy vẫn còn chút khuất mắc nhỏ trong lòng...nhưng nghe lời bộc bạch thâm tình của con trai...lòng bà cũng nhẹ hơn phần nào....Lúc Trương Hải đưa Huệ Minh xuống chỉ còn Lãnh Thiên Vy.....Không thấy bóng dáng Triệu Văn....Anh cũng không buồn hỏi đến.....Lãnh Thiên Vy mất thấy anh...đầu vẫn nhìn xuống đất...đến khi ra xe....cô ta mới dám mở miệng...

" Anh...em xin lỗi..."

Hai tay cô tay nắm chặt vào nhau..lấy hết can đảm...mới thốt nên lời...

Không ngờ Trương Hải...lại không quan tâm anh hề hững trả lời...

-"Người em nên xin lỗi không phải là anh...mà là vợ anh "

Chữ " Vợ Anh " Trương Hải nhấn mạnh....

Lãnh Thiên Vy đầu ngu dốt mà không hiểu ra dụng ý của anh...cô im lặng cho đến khi ngồi vào xe.....

Trên con đường trải đầy đất sỏi...hai bên trồng rất nhiều cây hoa bằng lăng...nhìn từ xa...dưới màu xanh của cây tươi mát...là những cánh hoa bằng lăng màu tím thơ mộng...phủ dài cả đoạn đường...

Xe ngừng trước một khu mộ nhỏ...

Nghĩa địa rất thưa thớt, Giản Bình dắt Trương Hải quẹo qua mấy khúc quanh theo hướng dẫn của cô, vòng qua một khoảnh đất trống nhỏ, cuối cùng mới tới nơi.

Chỗ này chỉ là một khu mộ bình thường, không có người chăm sóc, trông nom, khắp nơi đều là phần mộ hoang vu, cỏ dại đủ loại mọc đầy, nhìn u buồn lạ lùng.

Giản Bình quỳ trước mộ mẹ, lấy khăn đã chuẩn bị sẵn nhẹ nhàng lau chùi bụi trên bia rồi đặt bó hoa cúc trắng... lên mộ.

Trương Hải ở bên lặng lẽ nhìn cô, anh vòng ra phía sau...nhỏ những phần cỏ mọc leo lên trong mộ....Mộ của mẹ Giản Bình được xây và sơn bằng vôi trắng..nên cô không mọc lên được...chỉ mọc dại chen chút lát đất hai bên...Chỉ vài phút ngồi mộ đã được dọn sạch sẽ dưới bàn tay của Trương Hải...

Nhìn người đàn ông của mình luôn ưa sạch sẽ...an nhàn những lại không ngại khó tí mĩ...dọn mộ cho mẹ...lòng Giản Bình hạnh phúc biết bao....Cô kéo anh lại nắm chặt tay anh...

-" Mẹ, con kết hôn rồi."

Giản Bình siết tay Trương Hải

-" Anh ấy tên Trương Hải...anh ấy đối xử với con rất tốt"

Trương Hải chăm chú nhìn người phụ nữ trong ảnh... Giản Bình xinh đẹp rất giống mẹ cô, nhất là đôi mắt to tròn đen láy,

đường như được làm bằng nước mùa thu...trong veo...khi cười thì cong cong như ánh trăng lưỡi liềm...vừa rực sáng lại dịu dàng..

Anh thả tay Giản Bình ra...Thắp cho bà một nén hương trầm...sửa lại bó hoa trên mộ...

quỳ thẳng trên đất, dập đầu ba cái, trịnh trọng kêu một tiếng mẹ.

-"Mẹ con là Trương Hải...con hứa với mẹ...

con sẽ thay mẹ yêu thương và chăm sóc Tiểu Bình thật tốt...mong mẹ yên lòng"

Một câu của anh khiến nước mắt Giản Bình tuôn rơi. Cô còn nhớ lúc nhỏ, cho dù nhà không có tiền, mẹ luôn nghĩ mọi cách cho cô thứ tốt nhất, không để cô phải chịu thiệt thòi...

-" Hải...anh biết không...lúc em còn nhỏ mẹ hay nói...đặt cho em cái tên Giản Bình vì muốn cho em sau này lớn lên...có cuộc sống luôn bình an...Trước em không tin, vì từ khi mẹ em mất....ba em lại bỏ lại em đi cùng người đàn bà khác...Em phải tự bươn tự trải từ năm em 14 tuổi...cuộc sống cô độc...sớm chịu lùi thui một mình... làm sao dính líu đến hai chữ bình an được nữa.Nhưng từ khi gặp anh, hình như tất cả mọi chuyện đều rẽ sang lối khác... Hiện giờ em thật sự rất hạnh phúc....như mẹ em hi vọng, bình an hạnh phúc. Đáng tiếc bà không được chứng kiến."

Càng nói giọng Giản Bình nghẹn ngào lạc đi...Trương Hải đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng không khuyên dỗ. Những năm qua nhất định cô đã chịu đủ uất ức, lần này để cô khóc cho đã đi, trút hết một lần...rồi từ nay cô chỉ còn niềm vui và hạnh phúc...vì anh sẽ không để cô phải chịu khổ cực hay tủi nhục....

Nửa tiếng sau hai người mới rời khỏi nghĩa trang...Xe chạy vào khu xóm nhỏ...vì đường rất hẹp...nên Trương Hải phải để xe ngoài đầu đường...những người dân ở đây ai cũng xúm lại bàn tán...vì ở khu quê nghèo lại xuất hiện chiếc xe sang trọng...không khỏi khiến họ lóe mắt và bất ngờ.....

-" Cháu chào Cụ ạ..."

Giản Bình xuống xe không ngừng ngoan ngoãn chào hỏi những người hàng xóm...ai cũng cau mày quan sát Trương Hải và Giản Bình...Về ngoài bắt mắt của Trương Hải đối với những người dân nơi đây anh không thua bất cứ minh tinh nổi tiếng nào trên TV...chỉ đơn giản áo sơ mi trắng kết hợp quần

âu...về đẹp trai cũng hơn phần thiên hạ...nhìn cô gái nhỏ xinh xắn bên cạnh...mọi người thấy quen nhưng lại không nhìn ra...

họ từ khi nào lại quen với người giàu có như thế này...

Đến khi Giản Bình cất tiếng chào họ....lúc này họ mới nhận ra...

- "Ồi...Tiểu Bình là con đúng không...trời ơi bây giờ sao xinh đẹp quá...Bà thật nhận không ra "

- "Tiểu Bình hơn nửa năm nay con đi đâu...ôi con bé giờ xinh đẹp quá đi "

- "Tiểu Bình...là Tiểu Bình...Con bé khác quá...Sao lại đẹp thế này..."

.....

Ở thôn quê người dân thường nhiệt tình chất phát...gặp lại cô gái nhỏ mọi người không ngừng hỏi thăm...

- "Đây là...Tiểu Bình à...đây là bạn cháu sao?

Trương Hải mỉm cười...không mấy thân thiện nhưng cũng không quá lạnh nhạt...

Giản Bình lúc này mới nhớ để Trương Hải bị bỏ quên một bên cô kéo anh đến...ôm lấy tay anh....

- "Dạ...anh ấy tên là Trương Hải là chồng con ạ "

- "Hả? "

Đồng loạt mọi người đều có chung một phản ứng...cô mất tích đâu một thời gian giờ quay về đã kết hôn...không bất ngờ thì là gì....

Giản Bình cười đến vui vẻ...đuôi mắt cong cong tràn ngập hạnh phúc....

Chỉ là ngạc nhiên rồi ai cũng lấy lại bình tĩnh...không ngừng chúc mừng cô...còn chúc cô sớm sinh quý tử....

Giản Bình nắm tay Trương Hải đi theo đường mòn về nhà mình....trên đường cô ríu rít kể anh nghe chuyện này...chuyện kia về tuổi thơ cô...cô chỉ anh thấy...những nơi kỉ niệm gắn liền với cô....

Trương Hải im lặng lắng nghe rất nghiêm túc ...nhìn khuôn mặt hạnh phúc của cô anh cũng vui lây...chỉ thầm nói với mình...quá khứ của cô không có anh...nhưng hiện tại và tương lai anh sẽ nắm tay cô đi suốt đoạn đường còn lại..

- "Tới rồi...đây là nhà em "

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thử giường

Giản Bình kéo tay anh chạy vào sân nhà...vừa bước vào Trương Hải đã thấy được vườn rau mà cô luôn miệng khoe anh...Giản Bình nhanh chóng mở cửa....kéo tay anh vào nhà....

- "Chào mừng anh đến nhà của em.."

Trương Hải bước vào trong...quan sát xung quanh...căn nhà rất nhỏ có thể nói...chỉ bằng căn phòng ngủ của họ ở thành phố...đơn sơ mộc mạc...đôi lại nó có sự ấm áp và thoáng đãng....Căn nhà có hai gian....phòng khách và phòng ngủ...mọi vật dụng rất đơn giản..

trong phòng khách là chiếc bàn học được đựng rất nhiều sách vở của cô...kế bên là chiếc ghế mây...cùng bộ ván nhỏ....

- "Ồi..thật nhiều bụi."

Gần một năm không ai ở...căn nhà phủ đầy bụi..

Giản Bình để balo lên ghế...cột tóc lên cao...bắt đầu dọn dẹp....

Trương Hải tiến vào phòng ngủ....đập vào mắt anh là chiếc giường bằng gỗ....

- " Chiếc giường nhỏ này...có chứa được hai chúng ta? "

Giản Bình đi theo sau anh...nghe anh hỏi...cô nghiêm túc suy nghĩ...đây là giường đôi ngày trước cô và mẹ ngủ chung...tuy không lớn bằng giường của anh...nhưng chứa hai người chắc cũng ổn...

- " Sao lại không...tuy hơi chật tý...nhưng em nghĩ vẫn ổn...Còn không anh ra ngoài bộ ván để ngủ "

Nói xong còn thích thú cười khúc khích...

Trương Hải liếc xéo cô...Anh chẳng quan tâm...tiến đến bên giường...ngồi xuống...còn làm động tác run giường...Giản Bình khó hiểu cau mày...

- " Anh làm gì thế? "

- " Thử giường...sợ buổi tối khi anh quá sức nó có bị sập hay không "

- " (.....) "

Giản Bình hết nói nỉ...cô quay lưng bỏ ra ngoài...không thêm mới chuyện với anh nữa

..Trương Hải nhếch môi...bật cười...Rồi cũng theo sau...Xăng tay áo....giúp cô dọn dẹp....

Sau một ngày vất vả...Hai người cũng được ăn tối...do Thím Vương chuẩn bị sẵn để họ đem theo...chỉ hăm nóng lại là có thể dùng.

tắm rửa sạch sẽ...cuối cùng cũng được lên giường....

Trương Hải vóc dáng cao lớn...khi anh nằm lên, chiếc giường trở nên nhỏ bé vô cùng...

Anh cầm cuốn album hình của Giản Bình say mê nhìn vào mỗi tấm ảnh. Qua những bức ảnh, có thể tưởng tượng ra được cuộc sống khi còn bé của cô trôi qua như thế nào...Tưởng tượng ra khi đó bảo bối của anh ngây thơ hồn nhiên ra sao.....

Giản Bình cũng vừa tắm xong...cô nghiêng đầu lau mái tóc vừa gội....rồi bỏ khăn qua một bên...leo lên giường...Trương Hải liền thuận tay kéo cô lại để cô nằm lên đùi tay mình.

- " Tắm này lúc em mấy tuổi...? "

Trương Hải chỉ vô tâm hình...cô bé béo úc trắng trẻo....hai mắt to tròn rất đáng yêu...

- " Hai tuổi ạ.. "

- " Còn tắm này? "

- " Hình như bốn tuổi...hihi...lúc nhỏ em thật béo "

Giản Bình nhìn hình ảnh béo ú của mình...

tự bật cười....

- " Nhưng bây giờ có nhiều chỗ béo hơn ngày xưa.... "

- " (.....) "

Khuôn mặt người đàn ông vẫn say sưa nhìn từng tấm hình của cô...không ai nghĩ khuôn mặt nghiêm túc đấy vừa thốt ra lời nói vô lại vừa rồi....

- " Sao không xem nữa...? "

Thấy anh gấp cuốn album lại cất ở đầu giường...Giản Bình chu môi lầm bầm...

- " Thử giường thôi em.. "

Trương Hải xoay người là có thể giam cô dưới thân...Anh liền hôn cô, tay vừa vạt vạt áo ngủ Giản Bình ra luồn vào, chụp lên mềm mại của cô xoa nắn tới lui...

- " Bảo bối...nơi này không cách âm...một chút em nhỏ tiếng thôi để hàng xóm nghe thấy nhé.... "

- " A....Nhóc con...em dám cắn anh.. "

Giản Bình bị anh trêu ghẹo...cô tức giận phùng má cắn vào cổ anh....cổ tinh đùa dai...nhả ra rồi lại cắn...day day cổ anh...còn hăm hự hăm dọa...

- " Nói...còn dám trêu ghẹo em nữa không?"

Trương Hải buồn cười....tiếng cười trầm thấp vang trong đêm....vô cùng phối hợp với cô vợ nhỏ, sự khiêu khích ngây ngô không biết trời cao đất dày là gì của cô...càng khiến máu anh thêm sôi trào....

- " Bảo bối...em sẽ hối hận...á...."

Nhóc con không sợ chết phập mạnh anh một cái..

- " Tiểu quý...xem anh xử lý em thế nào...."

Anh kéo áo cô lên...vùi đầu vô ngấm lấy bầu ngực trắng muốt của cô...Giản Bình cong người hưởng lấy khoái cảm ập đến...miệng nhỏ vênh lên...muốn nói gì đó nhưng chẳng thốt nên lời....

Tay anh từ từ trườn xuống dưới, bàn tay mạnh mẽ chỉ trong mấy giây đã cởi bỏ quần lót của Giản Bình, ngón tay cũng mò xuống dưới.

- " Á....Hải...ừ...em...sai rồi...nhẹ nhẹ thôi anh"

Mặt Giản Bình đỏ ửng, đôi mắt to tròn bắt đầu mờ mịt theo động tác của Trương Hải.... tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ yêu kiều bật ra không dẫn nổi.Trương Hải không vội...anh cố tình trừng phạt cô...bàn tay ra vào ngày càng nhanh....miệng không ngừng mút lấy ngực cô...như một đứa trẻ khát sữa...

- "Vợ à....thả lỏng đi em "

Tiếng " vợ à " làm tim Giản Bình mềm nhũn... từ ngày hai người kết hôn...mỗi lần lên giường anh thường gọi cô như thế..

Những lúc như vậy Giản Bình như bị thôi miên...cô sẽ thuận phục anh vô điều kiện...

Giản Bình khó chịu uốn éo thân mình...bàn tay nhỏ nhắn gấp gáp cởi áo của Trương Hải.... Trương Hải ngồi dậy cời phăng đồ mình...hai cơ thể trần trụi quấn chặt lấy nhau...Bàn tay vụng về vuốt ve từ cơ ngực xuống bụng anh....Giản Bình tuy non nớt trong chuyện chăn gối...nhưng cô biết được Trương Hải rất thích cô làm thế với anh...

mỗi lần như vậy hơi thở anh lại trở nên nặng nề..thở dốc.Trương Hải không ngừng khiêu khích cô gái nhỏ...

- " Huhu...anh đi vào đi mà "

Cô rất khó chịu bị anh trêu đùa cả người sắp bùng cháy mà anh vẫn không đi vào....

- " Gọi anh là gì...hửm...?"

Anh không ngừng hôn liếm khắp mặt cô...cả cơ thể nơi nào cũng để lại dấu vết của anh....

- " Chồng...chồng ời "

Giọng cô mềm mại, dịu dàng đáng yêu đến cực điểm, Trương Hải nghe mà đầu đầy mồ hôi, bên dưới đã sắp bùng nổ rồi, người như ngọn lửa, hận không thể lập tức tiến quân thần tốc, hung hăng cán quét một trận.

- " Ngoan...ôm anh..."

Đầu óc Giản Bình trở nên u mê, Trương Hải nói sao hay vậy, nghe lời quấn cánh tay mềm mại của mình lên thắt lưng cường tráng của anh, Trương Hải canh ngay vị trí đâm thẳng vào trong nơi khít chặt của cô....bắt đầu nhẹ nhàng ma sát....

- " Ừm...ừ....á...."

- "Vợ à...Thả lỏng đi em...nếu không anh sẽ chết vì em đấy..."

Cô bắt đầu hòa theo động tác càng lúc càng nhanh của anh.Chiếc giường gỗ ngày càng run mạnh...tiếng rên rỉ ngày càng lớn hòa vào tiếng kêu " kéo kẹt " của chiếc giường...

theo nhịp điệu vận động ngày càng nhanh của anh....

- " Á....ừ...."

Tư vị cao trào thật sự là quá quá tuyệt vời, Trương Hải chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng hết lên, mỗi lỗ chân lông đều mở hết cỡ tham lam hít lấy không khí nơi mới mẻ....một cảm giác không gian lạ lẫm mang đến.Cả đêm Giản Bình tội nghiệp không ngừng bị anh lấn qua lộn lại....Trong căn nhà gỗ...mộc mạc đơn sơ...không ngừng vang lên tiếng nức nở của người con gái và tiếng thở dốc của người đàn ông...đến trời hừng sáng mọi thứ mới yên tĩnh trở lại....

Hai người ở được hai ngày rồi trở về thành phố....Khi hai người lên xe...bắt đầu trở về...Nhìn qua kính hậu...Trương Hải bắt gặp hình dáng của Trần Kiệt đứng từ xa dõi theo...Ánh mắt không giấu nổi đau lòng...

Trương Hải nhìn sang bảo bối của anh vô tư vô lo miệng đang ngâm nga lời bài hát nào đó...

Anh tự nhận mình là người đàn ông có sự chiếm hữu vô cùng mãnh liệt....Anh không rộng lượng đến mức bỏ qua cho những người cố tình phá hoại hạnh phúc của anh...cũng không rảnh rỗi nói cho vợ anh biết hần ta muốn hỏi lỗi hay gì đó...Nếu hần nghĩ có thể gặp được Giản Bình để nói lời ăn năn...anh nghĩ cơ hội đó anh không tốt bụng để cho hần...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Danh phận

6 Tháng sau...

Trên đường phố về đêm...Chiếc xe rolls royce màu bạc chạy êm ả trên đường...

Trương Hải trên người khoác bộ vest đen trang nhã...anh đang nghe điện thoại...

nhưng ánh mắt vẫn không rời cô vợ nhỏ bên cạnh....Vợ anh hôm nay vô cùng xinh đẹp....Cô mặc chiếc đầm dạ hội màu vàng nude được đính sequin, ngọc trai tinh xảo...làm chiếc váy thêm phần nổi bật..cổ áo hở vai...nơi vòng eo thắt cái nơ nhỏ...chân váy phía trước chỉ dài đến gối...còn vạt váy phía sau dài...qua gót chân....Tôn lên vóc dáng mảnh mai và làn da trắng mịn của Giản Bình...không quá cầu kì..nhưng lại cực kì nổi bật...kết hợp với chiếc váy..cô trang điểm nhẹ nhàng...điểm nhấn vào đôi mắt to tròn thêm sắc sảo..cùng đôi môi mềm mướt màu cam san hô...làm khuôn mặt thêm rực rỡ..mái tóc được búi rồi...những lọn tóc được thả nhẹ nhàng hai bên ...

Trông cô không khác gì một tiểu thiên thần xinh đẹp và thanh thoát.....

Nhưng nếu khuôn mặt xinh đẹp ấy không giấu nổi bồn chồn lo lắng thì mọi thứ sẽ hoàn hảo hơn biết mấy...

Trương Hải sau khi kết thúc cuộc gọi....anh lẳng lặng nhìn cô rồi mỉm cười...cất điện thoại sang một bên kéo cô vào lòng...giờ anh mới phát hiện tay cô rất lạnh...

-" Mặt mày sao lại khó coi thế này...?"

Anh nhéo nhéo má cô...

Giản Bình nói giọng buồn rầu...

-" Hải..Em lo lắng lắm..Em sợ sự xuất hiện của em...sẽ làm buổi tiệc mất vui..?"

Hôm nay là ngày sinh nhật của ba Trương Hải..dù ông đi du lịch khắp nơi trên thế giới hay định cư nơi đâu...Hàng năm đến ngày sinh nhật ông đều trở về Trương Gia tổ chức....Ba anh theo ngành kinh doanh có tiếng trong giới thương lưu nhưng vì anh một mực không muốn nối nghiệp...Ông đành bán hết cổ phần ...lui về ở ẩn và chu du khắp nơi trên thế giới hưởng thụ tuổi xế chiều....

-" Vợ gốc...là ba gọi điện muốn anh đưa em đến..Vội lại...có anh bên cạnh em lo gì"

-" Thật không?"

Giản Bình vẫn còn chút bất an...

-" Có bao giờ anh nói dối em không...Cười một cái anh xem nào "

Giản Bình phụng phịu nhìn anh...cô cười một cái còn xấu hơn khóc...

Trương Hải bật cười...béo hai má cô...hôn chụt mấy cái vào cái miệng nhỏ đang chu ra.

-" Xấu chết đi được...."

Xe chạy vào khu biệt thự sang trọng... tài xế nhanh chóng mở cửa xe...mà Giản Bình cứ ngỡ mình lạc vào lâu đài cổ trên Tv thường chiếu...quá đẹp quá lòng lấy...

- " Cậu chủ....cậu về rồi...Ông chủ và bà chủ đợi cậu lâu rồi "

Trương Hải đỡ lấy Giản Bình xuống xe....

Quản gia từ xa đã chạy đến...chào hỏi...ánh mắt không ngừng hướng về Giản Bình...

Giản Bình nắm chặt tay Trương Hải.... anh biết cô đang lo lắng....

- " Tiểu Bình...đây là quản gia của nhà anh..em gọi Chú Lục là được.....

Chú Lục...còn đây là vợ cháu...Chú gọi là Tiểu Bình được gọi...cô ấy không quen xưng hô khách sáo đâu"

- " Cháu chào Chú Lục...."

Giản Bình mỉm cười thân thiện...

Quản gia Lục nhìn sang Trương Hải...Rồi cười nhẹ...

- " Cậu chủ... gọi thế không được...bà chủ sẽ rầy tôi đấy... Vẫn gọi cô chủ thì hơn...thôi hai người vào đi...khách đến đông rồi..."

Hai người gật đầu...Trương Hải ôm eo Giản Bình bước vào trong...tài xế Ngô cũng kịp thời cầm quả cùng quản gia theo phía sau...

Vừa bước vào bên trong Giản Bình lại không thể giữ nổi bình tĩnh...khách khứa rất đông..buổi tiệc được tổ chức ngoài trời...

Khuôn viên vô cùng rộng lớn...cây kiểng được chăm sóc tỉ mỉ...tôn vẻ đẹp nơi đây...

Khắp nơi tràn ngập ánh đèn...gần cạnh hồ bơi...là các cô gái xinh đẹp chơi đủ thứ đàn...cùng hòa tấu...tạo ra âm thanh nhẹ nhàng...

Khi các quan khách bắt đầu thấy Trương Hải xuất hiện cùng Giản Bình,mọi người bắt đầu ngưng trò chuyện..mọi ánh mắt đều dồn vào hai người họ...làm Giản Bình càng không được tự nhiên...Từ nhỏ đến lớn cô có đời nào xuất hiện những nơi sang trọng như thế này...

Từ xa Trương Hải đã thấy được ba mẹ mình....Hai người họ cũng đang nhìn anh...

- " Bảo bối...thoải mái lên em..."

Trương Hải kể tai Giản Bình nói nhỏ không ngừng động viên cho tâm lý cô thoải mái....Giản Bình hít thở sâu...lấy lại bình tĩnh...

Trương Hải nở nụ cười đứng trước mặt Trương Chính Bằng...cùng Huệ Minh...

- " Ba...mẹ...."

Trương Chính Bằng nhếch miệng...mắt không ngừng quan sát cô dâu nhỏ non nớt...khuôn mặt không giấu nổi hồi hộp....

Trương Hải kéo nhẹ tay cô...Giản Bình mấp môi mãi mới thốt nên lời...nhìn kĩ bàn tay cô còn bầu chặt vậy...

- " Ba.....mẹ "

Huệ Minh chỉ liếc nhẹ cũng nhận ra sự run rẩy của cô... Bà thờ dãi thay vì sánh bước bên con trai bà phải là cô gái bản lĩnh tự tin...chứ không phải cô gái non nớt... nhút nhát như vậy...Nhưng thôi....bà đã nghe lời chồng mình...bỏ xuống mọi khuất mắc vậy thì chấp nhận làm gì nữa...

Có điều đứa trẻ trước mắt không phải không tốt...muốn sắc có sắc...thanh thuần lại chân thật...chỉ tiếc là so với người vợ bản lĩnh trợ giúp chồng giống như mẫu người Triệu Vân...Giản Bình lại không được vậy....

Trương Chính Bằng thì lại nghĩ khác Huệ Minh...ông thì lại rất có cảm tình cô con dâu nhỏ này....Vội đôi mắt từng trải là người trên thương trường nhìn sơ ông đã biết ai là người có dã tâm hay không?Chỉ cần nhìn đôi mắt trong veo đầy đã khiến người khác thương yêu...Xem ra con trai nhà ông cũng rất có mắt nhìn người...Ông hiểu con trai ông...con ông đủ bản lĩnh để đương đầu mọi sóng gió...với cô gái thuần khiết...mong manh lại rất hợp với con ông...sẽ kích thích sự mạnh mẽ chiếm hữu của người đàn ông hơn là người phụ nữ bản lĩnh....

- " Sao hai đứa đến trễ thế? "

- " Tụi con kẹt xe...."

Trương Hải trả lời Trương Chính Bằng xong quay sang Giản Bình....

- " Tiểu Bình..em tặng quà sinh nhật cho ba đi..."

Mỉm cười khích lệ cô gái nhỏ....Giản Bình cầm món quà Tài xế Ngô đưa đến....bước lên một bước...mỉm cười nhìn Trương Chính Bằng...

- "Ba...Chúng con chúc ba thêm tuổi mới có nhiều sức khỏe....Ba xem có thích không ạ..."

Trương Chính Bằng...nhận quà cười vui về...

- "Cám ơn con...đây là quà con chọn cho ba sao "

Giản Bình ngại ngùng gật đầu....

Trương Chính Bằng rất hài lòng cô con dâu đáng yêu này...ông..gật gật đầu....Nhìn sang Huệ Minh...Huệ Minh thờ dài...hoi chút gượng gạo...

- "Hai đứa ăn gì chưa....Đề mẹ kêu người đi lấy..."

Giản Bình thấy Trương Hải nhìn mình mỉm cười...cô cắn cắn môi...nhỏ giọng...

- "Dạ...chúng con ăn lót dạ rồi ạ..."

- "Ăn lót dạ sao no...để mẹ kêu người...lấy cho hai đứa đồ ăn "

Huệ Minh nói rồi tìm có...xoay người...

- "Cho mẹ con thêm thời gian..."

Trương Chính Bằng hướng đến Giản Bình an ủi...

- "Dạ..."

Giản Bình cũng không dám đòi hỏi Huệ Minh sẽ niềm nở với cô...thái độ không mặn không nhạt của bà như thế này với cô là quá tốt rồi...

Trương Chính Bằng...đứng trò chuyện với hai người một chút...rồi ông tiến lên sân khấu phát biểu..

- "Cám ơn...mọi người hôm nay đến dự sinh nhật tuổi...Chỉ mong mỗi năm...điều có thể gặp đầy đủ mọi người..tôi đã vui lắm rồi..."

Nhưng năm nay có lẽ niềm vui được nhân đôi...sân đây cũng thông báo với mọi người... Trương Hải con trai tôi vừa kết hôn..."

Trương Chính Bằng nhướn mày nhìn Trương Hải... Trương Hải hiểu ý nắm tay Giản Bình bước lên đứng cạnh bên ông..

Trương Chính Bằng nói tiếp...

- "Cả đời tôi chỉ có một đứa con trai duy nhất...từ nhỏ đến lớn...nó luôn thích làm trái ý tôi...Luôn chọn cho mình con đường đi riêng..Chỉ duy nhất một chuyện của nó khiến tôi vừa lòng...đó là gặp được Giản Bình và cưới con bé làm vợ...Con bé tuy không phải sinh ra trong gia đình giới thượng lưu...Nhưng về phẩm chất làm người,chắc chắn không thua kém bất cứ cô gái nào.....

Khi nào con bé tốt nghiệp... hai đứa sẽ tổ chức hôn lễ...tôi sẽ gửi thiệp mừng...Còn bây giờ mời mọi người nâng ly... chúc mừng cho gia đình tôi "

Phía dưới đồng loạt vỗ tay.... rồi cùng cộng ly chúc mừng..

Không riêng Huệ Minh mà cả Trương Hải điều biết Trương Chính Bằng...muốn cho Giản Bình một danh phận...từ giây phút này ông chấp nhận Giản Bình là con dâu...

Trương Hải...siết chặt vòng tay...cô vợ của anh lại cảm động nữa rồi... đôi mắt to tròn cũng ửng hồng..

- "Cám ơn ba "

Trương Chính Bằng vỗ vai Trương Hải..

- "Hai đứa mau sinh cháu cho ba đi...đó là cách con muốn đền đáp ba..."

Ông cười cười rồi cùng Huệ Minh bước xuống chào hỏi quan khách...

Giản Bình đỏ mặt...cúi đầu...hai má ửng hồng khiến lòng Trương Hải ngứa ngáy....

- "Nhóc con...nghe ba nói gì không..hừm "

Giản Bình chu môi định phản bác anh...lại thấy người bước đến cô im bật...

- "Chúc mừng hai người "

Triệu Vân mặc chiếc đầm đỏ ôm sát vóc dáng nóng bỏng...tự tin nhìn hai người họ nói tiếng chúc mừng...

Trương Hải cười nhạt...

-" Cảm ơn.."

Quay sang Giản Bình...ánh mắt chất chứa dịu dàng..

-" Em đói không...anh đưa em đi ăn "

Giản Bình gật đầu...

-" Xin lỗi không thể tiếp cô được...Cô ở lại vui vẻ "

Triệu Vân gượng gạo...

-" Không sao "

Không phí lời với cô ta Trương Hải ôm eo Giản Bình rời đi... Triệu Vân nhìn bóng dáng hai người thân mật bên nhau..tay nắm chặt ly rượu...Sự dịu dàng của anh chỉ dành cho cô gái đó...dù cả cuộc đời này cô vẫn mãi không bao giờ có được....Không cam lòng thì làm sao? Có đau lòng thì anh sẽ quan tâm hay sao...

Khi đi thì lòng nặng trĩu..khi về thì lòng nhẹ nhàng vô cùng....Dù mẹ của anh chưa thật sự thoải mái với cô lắm...nhưng được như vậy xem như cũng đã quá tốt rồi....

Trương Hải từ phòng tắm bước ra... đã thấy bảo bối nhà anh không ngừng lẩn qua lộn lại trên giường...Anh leo lên giường ôm thân thể không xương bẻ lên đùi...nhéo má cô...

-" Suy nghĩ gì thế...?"

-" Hải hôm nay em thật vui....Em sẽ cố gắng học hỏi nhiều thứ để xứng đáng với anh "

Cô biết mẹ anh vẫn nghĩ cô không xứng đáng với anh...Cô sẽ cố gắng kéo khoảng cách khác biệt của hai người lại với nhau..

Không ngờ suy nghĩ của cô Trương Hải lại không ủng hộ...anh cau mày...bá đạo tuyên bố...

-" Em dám thay đổi gì...Anh sẽ không yêu em nữa..."

Nhìn đôi mắt long lanh vô tội của cô

Trương Hải thờ dài..ngón tay cái mon trớn mặt cô..

-" Tiểu Bình...em nghe rõ đây...Anh yêu em vì em là chính em bây giờ...Sự mộc mạc đơn thuần mới là thứ anh yêu...Em không cần cố gắng thay đổi..hay gì cả...em hiểu không...Cứ là chính mình là được..."

Anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn đem cô huấn luyện thành vợ của Tổng Giám Đốc cũng không cần bồi dưỡng cô nề nếp theo giới thượng lưu gì đó, trên thực tế bảo bối của anh không cần lo lắng gì cả, chỉ cần vui vẻ, cuộc sống không buồn không lo, là đủ rồi.....

Giản Bình nghe anh nói thế...cô rất cảm động..Cô không cần là ai cả...chỉ là chính cô...sống đúng chính mình..như mười chín năm qua....Vì nếu đã yêu nhau...thì hào quang bên ngoài có là gì....

-" Hải...anh thật tốt "

Cô nũng nịu ôm chặt thắt lưng anh... Trương Hải ôm mặt cô lên cho cô nụ hôn nồng nàn...

Ánh trăng dịu dàng le lói ánh sáng vào căn phòng....chiều rọi hai thân thể đang không ngừng quấn chặt lấy nhau...Lại một đêm thật dài bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thanh xuân cho anh

Hai năm sau....

Hai năm bên nhau là thời gian không dài nhưng cũng không ngắn so với tình yêu của Trương Hải và Giản Bình....

Thời gian càng dài...tình yêu của họ ngày càng sâu sắc khiến người khác càng thêm ngưỡng mộ...Trương Hải thì không cần phải nói đến...anh ngày càng yêu cô vợ bé bỏng của mình đến hết thuốc chữa...

Anh hạn chế đi công tác...Nếu có đi sẽ rút ngắn thời gian trở về bên cô...Còn nếu sang Mỹ thăm ba mẹ...anh sẽ đưa cô theo cùng..

Cũng nhờ vậy mà mối quan hệ của Giản Bình và Huệ Minh đã có sự tiến triển tốt đẹp hơn...

Vì Giản Bình còn nhỏ và nhiều thứ không hiểu...Huệ Minh không đứng lập trường là mẹ chồng mà là một người mẹ ruột chỉ dẫn con gái của mình...Cả Trương Chính Bằng và Trương Hải đều biết Huệ Minh bây giờ rất thích Giản Bình nhưng bà vẫn cố kìm lại không để lộ rõ mà thôi....

Với việc bà thường xuyên đi du lịch trên thế giới...hễ gặp đồ nào vừa ý...họp với Giản Bình là bà sẽ mua cho cô...

Còn một chuyện khiến Trương Hải đau đầu không thôi.... khi nào Trương Hải bận việc thời gian khá lâu không đưa Giản Bình sang Mỹ thăm họ..Bà sẽ gọi điện cho anh...yêu cầu anh đưa Giản Bình sang cho họ còn anh thì quay về nước lo tiếp công việc của mình...

Trương Hải đời nào chịu xa cô vợ nhỏ của mình...Thế là Huệ Minh không ngại bay về nước...bắt cóc vợ anh sang đó...Làm Trương Hải phải cuốn cuộn dẹp vông việc sang một bên...đuổi theo đành lại vợ...

Hai năm nay tình trạng này thường xuyên xảy ra.....anh thật sự cũng hết cách với ba mẹ anh...Trương Hải biết ba anh là đồng lõa với mẹ anh...Ông mất nhắm mắt mở để mẹ anh tung hoành....

Ông coi Giản Bình như con gái của mình...

giống như nổi khát khao có một đứa con gái bây giờ được bù đắp...Đặc biệt ông rất thích ăn những món dân giả do chính tay Giản Bình nấu và uống trà do cô pha...

Sở thích của cô luôn được ông ủng hộ hết mình...Hiện nay căn biệt bên Mỹ...ba anh dành trọn một khu đất trống làm khu vườn trồng rau sạch của cô...

Dĩ nhiên kết quả mỹ mãn như vậy, Trương Hải là người vui nhất...nhưng lâu lâu đi làm về....vợ lại mất tích...là nỗi ám ảnh của anh hai năm qua...Ngặt nỗi chẳng dám nổi giận vì người dành vợ với anh chẳng ai khác là hai người sinh ra anh....

- "Tiểu Bình...anh Hải đâu mà để em..đến một mình..."

Tần Lam nhìn cô gái nhỏ đang vui đùa với tiểu công chúa hơn bốn tháng tuổi của cô và Hạ Quân Vỹ...

Càng ngày cô vợ nhỏ của Trương Hải như thay da đổi thịt...xinh đẹp hơn rất nhiều toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp....

- "Anh ấy đi gặp đối tác..chắc giờ này đã về...anh ấy nói xế trưa sẽ đến đón em..."

Giản Bình vừa hôn chụt chụt lên mặt tiểu công chúa của Tần Lam...vừa nhẹ giọng trả lời..nhìn bé con trắng trẻo..bụ bẫm xinh xắn của Tần Lam và Hạ Quân Vỹ...Giản Bình hôn hoài không chán....

- "Em ăn đi... bánh trứng này ngon lắm đấy.. chính tay chị làm..."

Tần Lam cầm miếng bánh ngọt đưa cho Giản Bình...

- "Dạ...Chị thật giỏi...Chị Lam khi nào rảnh chị dạy em làm nha..."

- "Được thôi..."

- "Thật ngon... ủa.. ủa....."

Giản Bình chưa kịp nuốt miếng bánh xuống...một con ợ chưa đã ập đến...cô che miệng..chạy nhanh vào nhà vệ sinh...nôn thóc nôn để những gì có trong bụng ra hết...

- "Tiểu Bình em không sao chứ...Em uống miếng nước đi "

Sau khi rửa miệng...Giản Bình mặt trắng bệch được Tần Lam dìu ngồi xuống ghế..cô cầm lấy ly nước lọc trấn an miệng...

- "Tiểu Bình...em bị như vậy lâu chưa..."

Tần Lam cau mày nhìn Giản Bình từ trên xuống dưới..

- " Lúc sáng ngủ dậy em có bị giống vậy...

không biết em bị gì nữa..."

Giản Bình vuốt vuốt lòng ngực..

- " Cái đó của em có trễ không "?

- " Có ạ..hơn hai tuần chưa đến..."

Bây giờ Giản Bình bắt đầu nhìn Tần Lam..

hình như cô hiểu ra vấn đề...nhưng không thể nào..Trương Hải luôn phòng ngừa mà....

- " Chờ chị một chút "

Giản Bình chưa kịp hiểu chuyện gì...Tần Lam đã chạy lên lầu...chỉ một phút sau cô cầm cây que thử thai..nhét vào tay Giản Bình...đẩy Giản Bình vào nhà vệ sinh...

Qua một lúc sau...cửa phòng mở ra...Giản Bình..cầm cây que...vẻ mặt rất khó diễn tả...

- " Ôi...em có thai rồi chúc mừng em..Ồ! em đi đâu thế...Tiểu Bình..."

- " Chị Lam..còn một năm nữa em tốt nghiệp..Em muốn về gặp anh ấy...hỏi rõ lý do "

Tần Lam cắn môi...nhìn Giản Bình nổi giận đùng đùng bỏ đi...Lúc Giản Bình vừa ra khỏi cửa...Hạ Quân Vỹ vừa bế con trai bước vào...nhìn sắc mặt khó coi của Giản Bình...

anh nhướn mày nhìn Tần Lam.

- " Tiểu Bình sao thế..em?"

- " Không phải do anh em tốt của anh gây ra hay sao..thật là....đàn ông các anh..."

Nói rồi bế lấy con trai đi vào trongbỏ lại ông chồng ngờ ngạc chẳng hiểu có sự gì mình lại bị vợ yêu giận dỗi...

- " Thím anh Hải...đang ở đâu?"

- " Cậu ấy trên phòng...chắc thay đồ..định đi đón cháu..."

Thím Vương đang nấu ăn...muốn hỏi thêm sao cô về sớm đã thấy Giản Bình chạy nhanh lên lầu...

Giản Bình vừa mở cửa phòng ngủ...đã thấy Trương Hải...đang thay đồ..anh gặp cô về.... vẻ mặt hơi ngạc nhiên..

- " Sao em về rồi..anh đang định thay đồ xong là đi đón em đây... "

- " Trương Hải..."

Lần đầu tiên Giản Bình hét lớn tên anh..về mặt cô đỏ bừng...đôi mắt to tròn nhìn anh đầy tức giận...Trương Hải cau mày...đi đến bên cô...kéo cô vào lòng...xoa mặt cô...

- " Chuyện gì vậy....sao lại tức giận...nói anh nghe..."

Vừa nghe anh nói xong Giản Bình " oa " lên một tiếng..vừa mắng vừa khóc..hai tay nhỏ nhắn không ngừng đánh lên lồng ngực dày rộng của anh..

- " Huhu...Sao anh lại thế chứ..Anh biết em còn một năm nữa tốt nghiệp...Huhu...Anh lại để em mang thai..huhu em biết không tự nhiên lại như vậy...chắc chắn là do anh dờ dẫm..huhu..Anh biết ba năm qua em phải cực khổ học hành ra sao không...chỉ còn một năm nữa tốt nghiệp...em biết làm sao..Anh là đồ chết bầm..."

- " Khoan đã...Tiểu Bình...em nói...em..em có thai sao?"

Trương Hải bỗng thấy mọi thứ xung quanh điều mờ lung...anh vừa lau nước mắt Giản Bình...nhanh chóng cắt lời cô.... lại sợ mình nghe nhầm..

- " Anh còn hỏi em...Bây giờ em phải làm sao đây...em thử que rồi..hai vạch rành rành...huhu..."

- "Thật sao...Em có thai rồi..."

Giản Bình bị Trương Hải kéo vào ôm chặt trong lòng...cô vợ bé bỏng không ngừng nức nở...đánh vào lưng của anh...nhưng giờ phút này...một chút cảm giác đau anh cũng không cảm nhận được...niềm hạnh phúc được làm cha đang lan tỏa trong từng tế bào của anh...nỗi vui không thể diễn tả được.. Nhưng khoan đã...vợ anh bây giờ đang giận dữ...khóc đến thương tâm...anh phải tìm cách dỗ dành cô trước mới được...

Trương Hải ôm Giản Bình ngồi xuống sofa...anh lau nước mắt cho cô...Nhìn vẻ mặt như gặt được mùa...vui sướng của anh...Giản Bình thêm tức giận...cô đẩy tay anh ra...quay người sang chỗ khác...Trương Hải thở dài...

quay người cô lại...

- "Tiểu Bình..Anh biết anh sai...Anh biết còn một năm nữa em tốt nghiệp...nếu mang thai em sẽ phải dừng việc học...Nhưng mà...anh không hối hận làm việc đó...Tiểu Bình...anh biết mình ích kỷ.....Không chịu suy nghĩ cho em...Nhưng Tiểu Bình...anh làm vậy vì..."

Giản Bình hít hít mũi ngừng khóc nghe anh nói...bỗng thấy mặt anh không được tự nhiên...cô lại nghe anh nói tiếp...

- "Vì anh yêu em... là do anh ghen...hàng ngày thấy bọn trai trẻ trong trường không biết sống chết gửi thư cho em..không phải một lá mà là năm bảy lá thư...trong balo của em...chỉ cần đọc vài dòng máu anh lại sôi lên....Tiểu Bình em là vợ anh...anh có quyền ghen đúng không...?"

Ý anh rất đơn giản...Anh không muốn nói với cô...anh và cô chênh lệch tuổi tác quá nhiều...chỉ cần phát hiện ai đó có ý đồ...ve vãn vợ anh...là máu anh lại sôi lên kèm theo nỗi bất an khó nói...Nên anh nghĩ đến cách khiến cô mang thai...tuy làm vậy là không công bằng với cô...nhưng anh không ngăn được suy nghĩ của mình...

- "Em không có để ý đến họ...cả thư em cũng không xem..quăng đại vào đó...không ngờ anh đọc được..."

Giản Bình nghe thế...có chút chột dạ....hít mũi giải thích với anh...

Giản Bình đâu biết mình đang rơi vào lưới của ông chồng hắc ám nào đó...

Trương Hải thấy cô nín khóc... còn giải thích với anh...Trương Hải được nước làm tới...bé cô lên đùi...

- "Anh biết...xem như anh không nghĩ thấu đáo...Anh xin lỗi...Nhưng mà Tiểu Bình không phải em rất thích em bé hay sao...Em tức giận vì anh dỏ trò với em hay vì em không thích em bé...Nếu vậy...anh sẽ không ép em...để anh gọi bác sĩ..."

- "Anh nói bảy bọ gì vậy....? Em không cho anh nói thế..bé cưng trong bụng sẽ nhe thấy...sẽ nghĩ chúng ta không cần nó... Không cho anh hù dọa con em..."

Giản Bình lấy hai tay che bụng...như gà mẹ bảo vệ con mình...Biết mình có thai cô rất vui...chỉ tức giận vì anh tính kế...khiến cô phải tạm ngừng việc học...nhưng là lúc chưa biết lý do...bây giờ hiểu ra vấn đề... giận hờn gì điều bay sạch...chỉ còn lại hạnh phúc mà thôi...

- "Được...được...là do anh sai...Tiểu Bình..

chuyện học em đừng lo lắng...anh sẽ giúp em bảo lưu lại điểm..Khi nào sinh bé cưng ra...em sẽ học tiếp được không?"

- "Dạ "

Giản Bình bây giờ...nào có tâm trí nghĩ đến việc khác...anh nói sao cô nghe vậy...mọi tâm tư tình cảm cô đều đặt vào tiểu bảo bối của họ...

- "Hải...đây là con của chúng ta nà...em rất vui..."

Cô kéo tay anh đặt lên phần bụng còn bằng phẳng của mình...miệng cười tủm tỉm..hạnh phúc...Trương Hải ôm cô vào lòng...hôn lên cái má phúng phính...

- "Anh yêu em...cả con chúng ta nữa..."

Giản Bình rút vào lòng anh...hưởng sự cưng chiều của anh...

Nếu ai hỏi cuộc đời này điều gì cô không hối hận...cô không ngần ngại trả lời ngay...

Đó là gặp anh...quyết định yêu anh...và dành cả thanh xuân cho anh.... Từ khi mười tám tuổi cho đến bây giờ...cả thời gian...con tim cô chỉ chứa một mình anh....

Thanh xuân của cô là để yêu anh...

Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...một ngàn lần thêm ngàn lần nữa là hai ngàn lần.... Và bây giờ là không phải chỉ là thanh xuân của người con gái...Mà là một lòng một dạ cô muốn dành cả đời này để được bên cạnh anh...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngoại truyện 1: tranh giành

Trương Hải từng nghĩ...mọi thứ trong cuộc đời chính mình....anh điều có thể kiểm soát và theo kế hoạch do mình đặt ra...Nhưng từ khi gặp Giản Bình..mọi thứ đều chệch quỹ đạo..hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát...

Khi Trương Hải từ phòng tắm bước ra... bắt gặp Giản Bình đang nói chuyện điện thoại...

mọi chuyện thật sự đơn giản nếu như cô không phải đang nói chuyện với mẹ anh...

"Dạ...đúng ạ...bác sĩ nói bé khỏe ạ...được 3 tuần rồi ạ..."

Đến khi nghe nội dung cuộc nói chuyện...

Trương Hải lại không thể bình tĩnh được nữa...anh bước nhanh..tay dúi ra dành lấy điện thoại...

"Mẹ...con sẽ điện cho mẹ sau"

Không để Huệ Minh nói thêm...Trương Hải đã vội tắt điện thoại....

Anh sao lại có thể quên chuyện quan trọng này...Nếu ba mẹ biết Giản Bình mang thai...

ông bà nhất định sẽ lập tức về nước đưa cô sang Mỹ ngay...Không phải anh muốn giấu chuyện Giản Bình mang thai với họ...anh đã có suy tính riêng...định khi cô mang thai khoảng bốn, năm tháng...lúc đó sẽ thông báo với ba mẹ anh....Rồi lấy lý do bụng cô lớn đi lại vất vả..họ sẽ không thể đưa cô đi đâu....Nếu có bị mắng thì mọi chuyện cũng đã đâu vào đó...

Một phần vì công việc bận bịu..một phần vì mấy ngày nay quá phấn khích anh lại quên dặn cô vợ nhỏ đừng nói với họ chuyện này...

"Anh làm sao vậy...em đang nói chuyện với mẹ...Nghe em mang thai ba mẹ rất vui "

Giản Bình buồn bực lấy tay đánh lên ngực anh...chu môi trách hờn...

"reng...reng...reng."

"Không được nghe "

Trương Hải mất thấy Giản Bình dành điện thoại từ tay anh..anh quát nhẹ...bấm nút tắt nguồn rồi quăng sang một bên...

"Ruột cuộc anh bị làm sao "

Trương Hải ngồi xuống kéo cô vào lòng...thở dài..về mặt không được tự nhiên...

"Tiểu Bình..em không hiểu ba mẹ anh..lúc em chưa mang thai..hai ba tháng họ lại về nước..mang em sang Mĩ...làm anh khổ sở thể nào em biết không? Huống gì bây giờ biết em mang thai...Họ sẽ mang em sang Mỹ ngay lập tức.....làm sao anh chịu nổi...Anh sẽ điên mất vì nhớ em..."

Giản Bình mở to mắt nhìn anh...Ôi..cô thật vô tâm..Tuy mỗi lúc mẹ chồng cô đem cô sang Mỹ... cô chỉ cần xuống máy ba chưa đầy bốn tiếng sau anh đã đuổi theo đến cửa....Có nhiều lúc bận bịu anh phải bay đi bay về..Rồi canh khi nào ba mẹ ngủ chưa dậy hoặc đi vắng....anh liền lên đem cô trở về nước...Có lẽ vì xa anh không quá lâu..nên cô cũng chỉ hơi nhớ anh chút ít.. Không ngờ điều đó lại là nỗi khổ tâm của anh...

"Hải...anh đừng lo...Em sẽ lựa lời nói với ba mẹ...Em và con cũng không thể sống thiếu anh.."

Giản Bình quỳ trên giường..bàn tay nhỏ nhắn vuốt mi tâm chồng mình...Nghe cô nũng nịu an ủi...Trương Hải cũng không tả xiết...anh hôn lên cái miệng nhỏ hé mở...

"Lần này...anh sẽ không để họ mang em đi "

Giản Bình buồn cười...để anh ôm..cái đầu nhỏ gác trên vai anh.. nghĩ thầm...ông xã nhà cô có lúc cũng đáng yêu đến vậy...

Giống như những gì Trương Hải suy đoán..

Ba ngày sao Trương Chính Bằng cùng Huệ Minh...đã có mặt tại nhà Trương Hải..

Hai vợ chồng Trương Chính Bằng vô cùng bất mãn và tức giận với hành động giấu diếm Giản Bình có thai của Trương Hải..còn dám tắt nguồn điện thoại..thật là hết nói nổi mà...

Lúc này đây..Giản Bình như công chúa nhỏ được Huệ Minh chăm sóc...bà không ngừng đôn đốc cô ăn nhiều....trên bàn trà bày ra rất nhiều thức ăn bổ dưỡng...

- " Rằm "

Cánh cửa bị một lực đẩy..mạnh vào...

Mặt Trương Hải tối sầm...không nói không rằng...bước nhanh mấy bước đã kéo lấy Giản Bình đứng dậy ôm chặt vào lòng..

Gương mặt nghiêm túc càng thêm âm trầm, một chữ không nói, đi tới cứ thế ôm người vào lòng, bây giờ nói gì anh cũng không để họ đem vợ anh về Mỹ....

Nhìn hành động ấu trĩ của con trai..Huệ Minh quay sang nhìn chồng mình...Nhìn mà xem..con trai họ bây giờ đang có thái độ như vậy là sao? Sao tính khí ngày càng tệ thế không biết...

Huệ Minh luôn nhẹ nhàng với Trương Hải...nhưng hành động của anh..hôm nay làm bà có phần tức giận..Với lại có cháu rồi..con trai bỏ qua một bên...dù gì đi nữa bà cũng sẽ đem Giản Bình về chăm sóc bà mới yên tâm..Trong bụng Giản Bình bây giờ đang mang cháu đích tôn của Trương Gia...rủi như xảy ra chuyện gì...thì biết làm sao...

Công việc của Trương Hải bẽ bộn...lại phức tạp...thời gian đâu ra chăm sóc con bé...

Còn chưa nói đến...khắp nơi trong nhà toàn ứng dụng điện tử...sẽ gây hại đến đứa bé trong bụng Giản Bình..Thím Vương dù có chu đáo đến đâu..cũng không thể qua bà...

Huệ Minh nghĩ thầm...với tính cách đầu cứng hơn đá của Trương Hải..bà phải làm sao để giành phần thắng...

- " Thái độ con vậy là sao..con làm gì ôm chặt con bé như vậy..để Tiểu Bình ngồi xuống ăn...đây là tất cả món ăn mà mẹ mới nấu rất có lợi cho người mang thai..."

Huệ Minh khó chịu đứng dậy...kéo tay Giản Bình..

Ai ngờ Trương Hải càng ôm chặt...không hề có ý buông tay...

- " Chính Bằng...Anh xem nó kia...Trời ạ...con trai anh bị gì vậy "

Huệ Minh tức giận quay sang chồng tỏ cáo..

- " Hải...thái độ con vậy là sao?"

Trương Chính Bằng chân mày cau chặt...

Giản Bình thật là khó xử nha...cô mở to mắt vô tội...chẳng biết làm sao cho phải...

- " Con sẽ không để Ba mẹ đưa vợ con về Mỹ"

Cuối cùng Trương Hải cũng lên tiếng...anh đi thẳng vào vấn đề....

Huệ Minh liếc nhẹ Trương Chính Bằng..Bà không thể không đem Giản Bình về Mỹ..

nhưng bà biết lời nói của bà không có trọng lượng...nên chỉ có thể dựa vào Trương Chính Bằng...

- " Tiểu Bình đang mang thai..con có thể chăm sóc được cho con bé không?..Công việc con bẽ bộn... còn Thím Vương còn phải lo việc nhà..đâu thể lúc nào cũng chăm sóc cho con bé được..Con không thể ích kỷ như vậy..."

Hơi thở Trương Hải nặng trĩu, không khí chung quanh cũng trĩu xuống.

Huệ Minh thấy Trương Hải bị lời nói Trương Chính Bằng...làm lung lay...bà nói tiếp..

- " Còn nghe lời mẹ nói đi...Chỉ chín tháng.. sẽ rất nhanh...ba mẹ đưa Tiểu Bình sang Mỹ... Tiểu Bình và đứa bé sẽ được chăm sóc tốt hơn..Khi nào con rảnh thì bay qua thăm vợ con của con..."

Huệ Minh cười thầm...nói đến thế không xiêu lòng mới là lạ... Nhưng có vẻ bà mừng quá sớm..với đầu óc của một người đàn ông..một mực xem vợ là sự sống của con trai bà...

- "Ba mẹ...nói gì cũng vô ích..Tiểu Bình chỉ có thể ở với con...Con sẽ thuê thêm người giúp việc..."

Trương Hải lạnh nhạt đáp dứt khoát...

- "Con....."

Huệ Minh tức đen cả mặt...trời ạ...đúng là đầu gỗ mà...bà rất muốn bỏ ra xem trong đó có gì...

Trương Chính Bằng thấy vợ tức đến thở phì phò...ông thở dài...

- "Thôi...Nhân nhượng cuối cùng dành cho con...Dọn về Trương gia...ba mẹ cũng sẽ không đi Mỹ nữa...Con nghĩ sao? "

- "Thế bệnh của ba thì sao?"

- "Bệnh ba đã khuyếch giảm 80%...giờ chỉ chú ý ăn uống..ba tháng tái khám một lần...

Tuy khí hậu ở đây không tốt cho sức khỏe của ba lắm...nhưng không là vấn đề....Vấn đề nằm ở con mà thôi..."

Trương Hải nhìn khuôn mặt non nớt của vợ mình...Nếu chuyển về Trương Gia...khi anh đi làm phải mất gần một tiếng rưỡi lái xe công việc cũng sẽ rất trở ngại...Nhưng ba anh như vậy xem như thỏa hiệp...

Vì con vì cô thì anh chịu cực một chút có là gì....Mà về Trương Gia lại đồng người giúp việc...còn có mẹ anh bên cạnh..anh cũng yên tâm..xem như đây là cách tốt nhất...

- "Dạ được...."

Huệ Minh thở phào..nhưng vẫn liếc xéo Trương Hải...lúc này anh mới chịu buông tay để Diệu Minh kéo Gian Bình đến ngồi xuống sofa..tiếp tục công cuộc bồi bổ cho con dâu nhỏ của bà...

Thật tình mà nói bà đã quen với khí hậu ở nước ngoài với lại khí hậu bên đó cũng sẽ tốt cho sức khỏe chồng bà..còn thuận tiện mỗi tháng tái khám bệnh cho Trương Chính Bằng..nhưng nhìn cái kiêu căng khăng khăng giữ vợ của Trương Hải..bà biết có chết con trai bà cũng không chịu thỏa hiệp.

Thôi thì nhường nhịn một chút...để được bông bế cháu nội..tất cả điều xứng đáng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ngoại truyện 2 : viên mãn(end)

Cứ thế cả gia đình chuyển về ngôi biệt thự cổ tại Trương Gia ở ngoại ô....

Cuộc sống nơi đây khiến Gian Bình hoàn toàn choáng ngợp.Nhất là khi cô nghe hết mọi người làm trong nhà, hàng ngày đều gọi cô là " cô chủ " cảm giác thật sự không quen chút nào...

Cũng may là mẹ chồng cô không hề bắt ép cô theo khuôn phép nề nếp gì.Nên mọi thứ cũng dễ chịu hơn nhiều...

Bất quá chỉ sau hai tháng đầu thai kì cô tăng cân thấy rõ...Nhờ sự chăm sóc tỉ mỉ của mẹ chồng.Các bữa ăn dinh dưỡng theo thực đơn.Gian Bình được cái là không thai nghén nặng..chỉ đôi lúc mới xảy ra tình trạng nôn ói...

Nhưng có lẽ người khổ sở nhiều nhất chính là Trương Hải..Với ai Gian Bình cũng dịu dàng cử chỉ trước sau vẫn một mực đáng yêu.Chỉ riêng từ khi mang thai tâm tình cô không ổn định cô chỉ đổ dồn lên người Trương Hải và hành hạ riêng một mình anh...

Như chuyện hôm nay....

- " Anh đi ra đi..Em không muốn gặp anh..."

- " Tiểu Bình, Tiểu Bình...mở cửa cho anh vào đi em "

Ông chồng nào đó khổ sở cào tóc chẳng hiểu có sự gì vì sao mình lại khiến cô giận và kết quả bị đuổi ra khỏi phòng...

- " Con lại chọc giận con bé gì đó,mẹ nói con rồi...Con tưởng mang thai dễ dàng lắm à...Cực khổ lắm con hiểu không... "

Huệ Minh nghe ồn ào nhanh chóng xuất hiện đã thấy một màn này, bà không ngừng lên giọng giáo huấn con trai..

Trương Hải cũng thật khổ sở,cô nói thêm ăn đầu rùng.Anh lặn lội đi mua về không hiểu sao lúc vừa rồi còn vui vẻ..bây giờ lại như thế này...

"Mẹ..mẹ về ngủ đi, để con....."

"Con gì mà con..để đó mẹ vào dỗ con bé..hôm nay con sang phòng khách ngủ đi.."

"Mẹ à...con..."

"Nhanh đi..."

Trương Hải thở dài chán nản xoay lưng không cho anh ôm vợ...làm sao anh ngủ được....

"Tiểu Bình...mẹ vào nhé"

Huệ Minh dùng chìa khóa dự phòng mở cửa...Giản Bình thấy bà vào nhanh chóng ngồi dậy..ánh mắt to tròn nhìn bà rung rung túi thân...

"Mẹ....."

Giọng nói non nớt dịu dàng như nước làm lòng Huệ Minh thương yêu...

"Sao thế con...Hải! nó làm con giận à,con nói mẹ nghe,mẹ sẽ xử giúp con..để trong lòng sẽ không tốt cho bé cưng biết không?"

Huệ Minh vừa dứt lời Gian Bình đã òa khóc nức nở...làm Huệ Minh cũng hoảng...

"Huhu...mẹ...mẹ..chồng con..chồng con..không còn thương con và cực cưng nữa...hức...anh ấy...anh ấy có người khác..

huhu..."

Huệ Minh chưa kịp tìm hiểu lí do, cửa phòng đã bị mở ra...Trương Hải như một cơn gió chạy đến bên cạnh giường ôm chặt Giản Bình vào lòng...

"Bảo bối không khóc..anh Vãn và luôn yêu em và con..Ngoan... đừng khóc..."

Mặc Huệ Minh bên cạnh..Trương Hải không ngừng dỗ dành cô vợ nhỏ không ngừng nức nở trong lòng anh...

"Anh nói dối...Anh Phong nói...anh vừa tuyển cô thư kí.. vừa đẹp..chân lại dài..đáng người nóng bỏng..huhu...Cô ta lúc nào cũng liếc mắt đưa tình với anh nữa..hức..hức..."

Trương Hải nghiêng răng kèn kẹt...Tên Dương Phong chết tiệt..anh sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu.. dám phóng hỏa đốt nhà anh còn khiến vợ anh đau lòng như vậy...

"Anh thề! không có thật mà..Cô ta là do Joll tuyển dụng..anh không biết gì hết đến giờ anh còn không nhớ tên cô ta nữa mà..."

"Mai con vào cho cô ta nghỉ việc đi..."

Huệ Minh hiểu ra sự tình.....Bà đưa ra quyết định, làm gì cũng được, miễn sao con dâu của bà thấy thoải mái là được..Bà đã trải qua chuyện này khi phụ nữ mang thai luôn ở trạng thái lo lắng...sợ chồng mình sẽ có người khác...

Trương Hải nghe lời mẹ nói,gật đầu như gãi tai...

"Đúng rồi,ngày mai anh sẽ cho cô ấy nghỉ việc ngay..."

Còn nữa sau này tuyển dụng anh chỉ tuyển nam không tuyển nữ...ngoan..không khóc nữa..."

Giản Bình nằm trong ngực anh giọng nức nở cũng nhỏ lại,tâm cũng tịnh hơn..Cô biết mình hơi vô lí nhưng khi nghe Tuyết Thanh kể lại hàng ngày cô thư ký đấy không ngừng lượn lờ trước mặt chồng cô,cô ta còn rất xinh đẹp..làm sao cô không lo lắng...

"Để mẹ xuống lấy sữa cho con "

Huệ Minh vuốt tóc Giản Bình,mỉm cười yêu chiều..còn quay sang dùng ánh mắt cảnh cáo Trương Hải...

Cánh cửa phòng đóng lại...Trương Hải nâng mặt cô lên..

"Tiểu Bình! em không tin anh sao..Cuộc đời anh chỉ yêu mình em.Không được suy nghĩ lung tung nữa được không?"

"Nhưng người ta rất lo nha...em giờ xấu xí...em..."

Đây là tâm trạng hầu hết của phụ nữ có thai, thường e sợ những chuyện như vậy, dù rõ ràng là chồng rất yêu thương nhưng tâm trạng vẫn luôn trong trạng thái nghi ngờ, sợ hãi vu vơ. Nói đến lại tủi thân.. giọng lại nghẹn ngào...

"Ai nói thế..vợ anh xinh đẹp,đáng yêu như vậy.Tiểu Bình em phải hiểu rằng em và con rất quan trọng với anh..

Anh yêu em hơn ai hết trên đời này..Em đừng tự hù dọa mình..làm khổ mình..Anh cũng đau lòng, hiểu không.."

"Thật sao...?"

Giản Bình hít hít mũi...nhìn anh..

Trương Hải hôn lên cái miệng nhỏ hé mở..

"Đồ ngốc.....muốn anh chứng minh sao nữa..."

Nói rồi anh mút nhẹ môi cô rồi..để cô xuống nệm tránh cái bụng hơi nhô lên trao cho cô nụ hôn nóng bỏng muốn thông qua nụ hôn nói cho cô biết...Anh yêu cô thế nào.....!!!

Cô giận vô cớ..cô trẻ con....cô làm nũng..cô ăn vạ...vô ghen tuông....thì đã sao? Không phải vì cô yêu anh mới thế sao....

Ngược lại cô càng lệ thuộc vào anh..anh càng yêu cô không lối thoát...

Khi Giản Bình mới bầu bị bốn tháng cúi đầu đã không nhìn thấy bàn chân nữa rồi.

Đến bệnh viện kiểm tra, là thai song sinh...

Huệ Minh và Trương Chính Bằng vui sướng tưởng chừng như bay trên mây... Vị trí Giản Bình trong nhà họ Trương lại tăng vọt...

không khác gì bà hoàng nhỏ...được cưng chiều hết mực...Trương Hải thì không cần phải nói đến..Anh vui vẻ đến mức..cả công ty điều nhận thấy điều đó...Hàng ngày chỉ mong tan ca về nhà được ôm bảo bối anh vào lòng...Được tâm bỗ mỗi ngày.. gương mặt nhỏ nhắn của Giản Bình bầu bĩnh ra hẳn...trắng nịm..cung không tả xiết...

Cả cuộc đời Trương Hải..anh nghĩ rằng mình vĩnh viễn không bao giờ quên được ngày hai đứa con anh chào đời...cũng là ngày người phụ nữ mà anh cưng chiều nâng niu trong vòng tay... phải chịu đau đớn..khiến cả tim gan anh như bị ai nhào nặng...

Trương Hải mặt mày xanh mét đứng trước phòng mổ...

"Tại sao con không nghe được tiếng vợ của con..Không được...con phải vào xem sao..."

"Đứng lại...Trời ơi...Tiểu Bình nó sinh mổ mà, sao nó la hét được..."

Trương Chính Bình nhanh chân đứng lên....

kéo Trương Hải ngồi xuống...Nhưng anh lại như lò xo tự động bật đứng dậy..đi lui đi tới...Khiến ai ngồi đó cũng phải chóng mặt..

"Mẹ...Tại sao lâu đến thế này, con lo quá...."

"Hải...con bình tĩnh đi...Trời ạ...con thật là...."

Chưa bao giờ Huệ Minh cảm thấy Trương Hải phiền phức đến vậy...Bà cũng lo lắng kém gì anh nhưng bà và Trương Chính Bằng đã sắp xếp bác sĩ phụ sản giỏi nhất của bệnh viện vào trong đó...Nên bà cũng an tâm phần nào...

"Ngồi xuống..Con ngồi xuống đi...mọi người ở đây bị con quay đến chóng cả mặt... đừng có lộn xộn nữa, chắc cũng không lâu nữa đâu..."

"Mẹ...mẹ không biết đâu..Tiểu Bình rất sợ đau..lúc này cô ấy khóc rất nhiều..."

"Haiz...Cái thằng này, con có thôi không..."

Trương Chính Bằng hét chịu nổi...Ông bực bội không thôi.. đây là con ông đấy sao? Thật mất mặt mà...

"Oa.....oa.....oa..."

Mọi người đều im bật khi nghe tiếng trẻ con khóc lãnh lút...lúc này...Huệ Minh...và Trương Chính Bằng..cũng không kìm chế được nữa....vui mừng lao nhanh đến cửa...

Cánh cửa mở ra hai cô y tá...mỗi người bế một bé đưa đến cho người nhà xem...

"Chúc mừng cả nhà mẹ tròn con vuông, một trai...một gái..."

Huệ Minh và Thím Vương bế lấy hai bé....

Trương Hải mắt đỏ hoe nhìn hai thiên thần mắt khép nhẹ...khuôn mặt đáng yêu..ướt át đang ngủ say.....

Đến khi Giản Bình được y tá đẩy ra...Trương Hải như muốn nằm lên trên giường... giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn trên má anh...lúc này mặt anh kề sát khuôn mặt mềm mại của Giản Bình...niệm thì thảo bên tai cô..

"Bảo bối..vất vả cho em..."

Giản Bình mỉm cười..vuốt ve khuôn mặt anh..bàn tay nhỏ nhắn...lau giọt nước mắt mà anh rơi vì cô...Niềm hạnh phúc ngọt ngào..len lỏi không nói nên lời...Bộ dáng Giản Bình lúc này vô cùng thảm hại, gương mặt đỏ bừng lấm tấm mồ hôi, mái tóc đen rối bời, quần áo ướt đầm nhẵn nhúm. Nhưng trong mắt Trương Hải khuôn mặt đỏ đỏ chính là diện mạo xinh đẹp nhất của cô mà anh từng thấy.Đây là mẹ của hai đứa con anh, người phụ nữ cả đời này anh yêu nhất...

Ba năm Sau

"Giản Bình mau tới đây chụp ảnh đi...bên này này."

Trong khu vườn của đại học, một nhóm nữ sinh mặc trang phục thực tập sĩ vui vẻ nói cười.

Ánh nắng sáng chói chiếu lên mỗi khuôn mặt họ. Nhất là Giản Bình...có được tấm bằng thực tập sĩ khiến nụ cười của cô càng thêm sáng hơn. Hôm nay là lễ tốt nghiệp, thời gian ba năm qua đi, rốt cục cô cũng đã học xong tốt nghiệp đại học luật..và thêm hai năm cao học...thuận lợi tốt nghiệp...

Giản Bình vẫn đang mãi mê chụp ảnh... một nữ sinh khác đã lên tiếng.

"Tiểu Bình...có hai chị xinh đẹp tìm cậu kia.."

Cách đó không xa, Tống Linh và Tuyết Thanh đang chậm rãi tiến lại gần. Trong tay Tống Linh cầm một bó hoa tươi....

"Chúc mừng em..."

"Anh Hải...anh ấy không đến à?"

Giản Bình nhìn xung quanh không thấy chồng mình đâu..cô bất mãn.. mặt buồn hiu...

"Anh ấy đang chờ em...đi theo các chị..

nhANH lÊN ĐỂ KHÔNG KỊP..."

Tuyết Thanh và Tống Linh đưa mắt nhìn nhau...Giản Bình chưa hiểu có sự gì đã bị hai người họ..lôi đi...

Xe ngừng ngay bờ biển..Chỉ cần nhìn sơ..Giản Bình cũng nhận ra nơi này...đây là nơi cô đã đồng ý làm bạn gái anh....và trao cho anh nụ hôn đầu tiên...

Giản Bình bước xuống xe..được sự giúp đỡ của Tống Linh và Tuyết Thanh...Lúc này trên người Giản Bình không phải chiếc áo cử nhân mà là chiếc áo cưới trắng muốt kiểu dáng đuôi cá...ôm sát cơ thể mảnh mai của cô...mái tóc uốn lượn...búi nhẹ phía sau..kết hợp chiếc khăn voan chùm đầu dài qua eo...

Giản Bình như một thiên thần.. vừa trong sáng lại xinh đẹp...cô từng bước tiến về phía trước...

Khung cảnh trước mắt...khiến Giản Bình..

không kìm chế được xúc động...đôi mắt to tròn ầng ầng chứa hơi nước long lanh...

Trên bãi biển lộng gió của một khung cảnh lễ cưới được trang trí với tông màu trắng bằng hoa hồng trắng, nhẹ nhàng mà cực kỳ thanh lịch và sang trọng....phía gần công hoa là các cô gái xinh đẹp đồng loạt hòa tấu ca khúc "I Will Always Love You" du dương bằng những chiếc đàn violon....

Quan khách đã đến đông đủ ngồi hai bên hàng ghế...chính giữa là thảm hoa hồng trắng nổi bật trên làn cát vàng mịn màng..

Mọi người ai cũng quay đầu nhìn cô....

Trương Chính Bằng bước đến nắm tay cô đặt lên khủy tay ông..từng bước dắt cô đi về phía trước...trao tay cô cho Trương Hải...

Người đàn ông của cô toàn thân khoác bộ vest trắng..anh nhu chàng bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích...mà cô chính là cô bé lọ lem may mắn nhất trên đời này....

Trương Hải hôn nhẹ lên môi cô..xoay người cô lại..

- " Tiểu Bình...anh yêu em..."

- " Em cũng yêu anh..chồng ời"

Đứng dưới cổng hoa, trước đại dương mệnh mông, cô dâu và chú rể trao nhau lời thề nguyện yêu thương trọn đời. Cùng với sự chúc phúc của chúa trời...và các khách mời còn cả thiên nhiên đất trời đã minh chứng cho tình yêu của họ. Quả là một khung cảnh xúc động và lãng mạn như trong mơ...

- " Hôn...đi...hôn đi..."

Sau khi trao nhẫn...mọi người phía dưới đồng loạt hô to..

Giản Bình ngại ngùng đỏ mặt..họ còn nghe được tiếng trẻ con non nót vang lên..chỉ cần nhìn xuống là có thể nhìn thấy hai tiểu thiên thần xinh xắn của Trương Hải và Giản Bình đang ngồi trên đùi của Trương Chính Bình và Huệ Minh..

Trương Nghiêm được diện trên người bộ vest trắng giống hệt Trương Hải...còn cô gái rượu Trương Tiểu Đan xinh xắn khoác trên vóc dáng bụ bẫm là chiếc đầm công chúa màu trắng..

Nghe mọi người hò hét..hai bé cũng vỗ tay nói theo..khôn mặt ngây thơ..non nót chẳng hiểu sự đời...nhìn ba mẹ mà cười khanh khách...làm ai cũng phải cười theo...

Trương Hải không chậm một giây..ôm lấy Giản Bình....trao cô nụ hôn say đắm...một khung cảnh quá đẹp..quá lãng mạn...khăn voan nhẹ nhàng bay trong gió....Giản Bình tay vòng qua cổ Trương Hải..mắt nhắm hờ hưởng trọn nụ hôn nồng cháy của anh...

Khi hai người còn say đắm trong nụ hôn..Trương Hải cảm nhận ai đang kéo nhẹ vạt áo mình...

- " Ba...ba..."

- " Mẹ...mẹ...hôn con...hôn con nữa..."

Hai người lúc này mới quyến luyến buồn nhau ra..Nhìn hai tiểu quý phá đám không ngừng đòi bế....

Trương Hải và Giản Bình phì cười..ngồi xuống..ôm lấy hai cục cưng bé nhỏ...hôn chụt vào hai khuôn mặt phúng phính mấy cái..mới khiến hai bé vừa lòng...ôm cổ ba mẹ cười ngây ngô..

Dưới lời chúc phúc..tiếng cười vui vẻ hòa lẫn tiếng sóng biển...Trương Hải hạnh phúc ôm trọn ba mẹ con vào lòng...

Dù có sóng gió...anh sẽ luôn bảo vệ họ trong vòng tay...

Trên bãi biển mệnh mông..phía chân trời lừng lờ đám mây đượm màu hạnh phúc, nhẹ nhàng đưa theo hương vị tình yêu cùng họ.Vào lúc này Trương Hải chỉ mong rằng..

Hai cục cưng của anh và cô sau khi trưởng thành, cũng sẽ giống ba mẹ chúng, về nên một bức tranh tình yêu tuyệt vời!

Còn anh sẽ nắm chặt tay cô...dù là khi mái tóc đã bạc màu...anh vẫn mãi yêu thương..

chịu đựng..cung chịu cô như ngày nào...

Vì đơn giản cô là người phụ nữ anh yêu.....!!!!

End

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Cho Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.